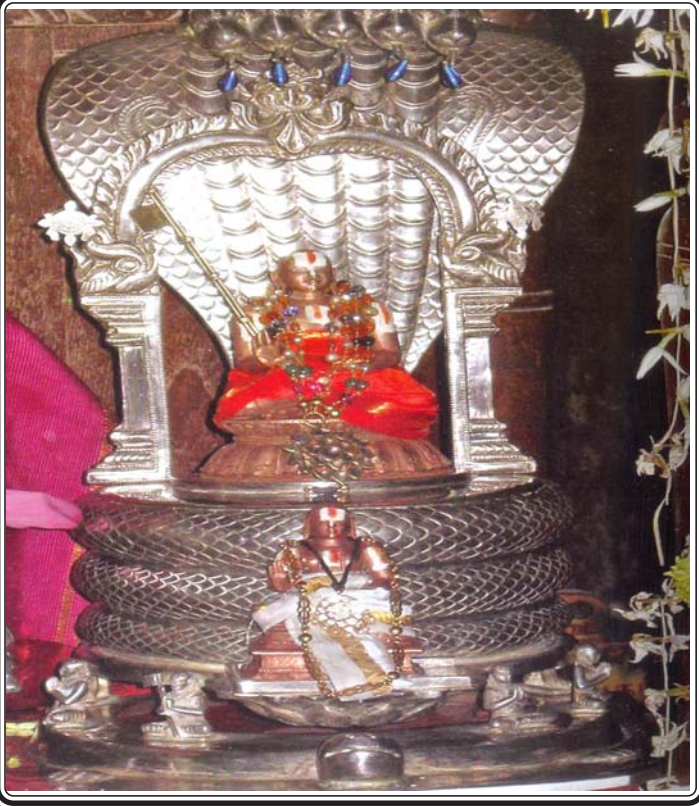

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பரங்குஸ திருஅவதார னு
5110

விரோதி னு புரட்டாசி
23, 9-10-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् | श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा | श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 6

பக்கம்

கேள்வி-பதில்	1-22
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(23-24) 23-24
திவ்யஸூரிசரிதம்	(5-8) 25-28
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(13-16) 29-32
யதிராஜவிம்சதி உரை	(61-64) 33-36
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(21-24) 37-40
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாயநங்கள்	(129-136) 41-48

அன்பர்களே,

அடியார்கள் சிலருடைய நியமனமடியாக நமது பத்திரிகையில் இம்மாதம் முதற்கொண்டு கேள்விபதில்பகுதி புதிதாகத் தொடங்கப்படுகிறது. 'மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்' என்ற பகுதியும் தொடர்ந்து சிலமாதங்கள் வெளிவரும். வழக்கமான சில பகுதிகள் இம்மாதவிதழில் இடம்பெருவிடிலும், அடுத்தமாதம் முதல் அவை தொடர்ந்து வெளிவரும்.

– ஆசிரியர்

மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்

1. மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸௌம்யநாராயணசார்யஸ்வாமி

புஹவோ குரவஸ் ஸந்தி ஸிஷ்யவித்தாபஹாரகா:।

துர்லபே₄ஸம்மிந் குருர் லோகே ஸிஷ்யஹ்ருத்தாபஹாரக:॥

(திருமந்த்ரார்த்தம் – எம்பாவையங்கார் அரும்பதம்)

[ஸிஷ்யர்களின் செல்வத்தைப் பறிப்பவர்களான ஆசார்யர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஸிஷ்யர்களின் மனத்திலுள்ள தாபத்தைப் போக்குபவரான ஆசார்யரொருவர் கிடைப்பது இவ்வுலகில் மிகவும் அரிது] என்பர் பெரியோர். இக்காலத்திலும் ஸிஷ்யர்களின் தாபத்தைத் தணிப்பவரான ஆசார்யராக எழுந்தருளியிருப்பவர் திருவெள்ளறை மேலத்திருமாளிகை வர்த்தமான அம்மாளாசார்யஸ்வாமியாவார்.

வர்த்தமாநஸ்வாமி பார்த்தவுடனேயே “இவரிடத்தில் பங்கஜவல்லீநாதனான புண்டரீகாக்ஷன் வாஸம் செய்கிறான்” என்று தோற்றும்படி எழுந்தருளியிருப்பவர். வர்த்தமாநஸ்வாமி திருவவதரித்தபோது, நாமகரணதிந்ததன்று பெரிய அம்மாளாசார்யஸ்வாமி தம்முடைய காலக்ஷேபாசார்யரான மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கோவிந்தாசார்யஸ்வாமியைத் திருமாளிகைக்கு அழைத்துவந்து குழந்தைக்குத் திருநாமம் சாத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டார். எப்படி வலிஷ்டாசார்யரானவர் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரர்களுக்குக் குழந்தைகளின்

ஸ்ரீ:

கேள்வி - பதில்

(ஆசிரியர் ரகுராமன்)

1. அனைவருக்கும் உண்மையான நிலையான உறவினன் யார்?

ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே அனைத்துயிர்க்கும் உண்மையான உறவினனாவான். உடலின் தொடர்பினால் நமக்கு ஏற்பட்ட உறவினர்கள் உண்மையான உறவினர்கள் அல்லர்.

முன் ஜந்மங்களில் செய்த புண்யபாபங்களின் பலனாக நாம் இவ்வுடலைப் பெற்றுள்ளோம். இவ்வுடலோடுண்டான தொடர்பினால் சிலர் நமக்கு ஒருகாலத்தில் உறவினர்களாகின்றனர். அவர்களுடைய உறவு நிலையானதல்ல. இவ்வுடலை விட்டு உயிர் பிரியும் போது அவர்களுடைய உறவும் அற்றுப்போய்விடும். இதுவரை நமக்கு கணக்கற்ற பிறவிகள் ஏற்பட்டன. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒரு தாய்தந்தையர் என்று இதுவரை பற்பல தாய்தந்தையரை அடைந்திருக்கக்கூடும். அவர்களுடைய உறவெல்லாம் அந்தந்தப் பிறவியோடு முடிந்துவிடும். ஒரு பெண்ணானவள் தனது கர்மத்தினாலே யாரோ ஒருவனைக் கணவனாக அடைந்திருக்கலாம். ஆனால் அனைத்துயிர்க்கும் என்றும் பர்த்தாவாக இருப்பவன் புருஷோத்தமனான எம்பெருமானேயாவான்.

எக்காலத்திலும் நமக்கு உறவினனாய் இருப்பவன் எம்பெருமான் ஒருவனே. முற்பிறவியில் மட்டுமல்லாமல், இப்போதும், இனிவருங்காலத்திலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு அனைத்து உறவுமாய் இருப்பவன் எம்பெருமானேயாவான். இவனே (நிருபாதிக) ஒரு காரணமுமில்லாமல் பந்துவாகவிருப்பவன். எம்பெருமானே நிலையான உறவினன் என்பதை “உன்தன்னோடு உறவேல் நமக்கிங்கு ஒழிக்கஒழியாது” (திருப்பாவை 28) என்ற நாச்சியாரின் பாசுரத்தால் அறியலாம். சாணக்ய நீதிஸூதகத்தில் ஒரு ஸ்லோகமுண்டு –

உத்ஸவே வ்யஸநே சைவ து₃ர்பி₄க்ஷே ராஷ்ட்ரவிப்லவே|

ராஜத்₃வாரே ஸ்மஸாநே ச யஸ்திஷ்டதி ஸ ப₃ாந்த₄வ:||

(மகிழ்ச்சியுற்றபோதும், துன்பமடைந்த காலத்திலும், பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலத்திலும், நாட்டிலே கலஹம் விளைந்தபோதும், (நீதிவழக்குக் காலத்தில் துணையாக) ராஜமானிகை வாயிலிலும், சுடுகாட்டிலும் எவன் நம்முடன் நிற்கிருனோ அவனே உறவினனாவான்.) நாம் எந்த நிலையில் இருந்தாலும், எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் நம்முடன் இருப்பவனே உறவினனாவான். உண்மையான உறவினர் யார் என்பது பற்றி மூதுரையில் (17) ஓளவையார் கூறியதனையும் காண்போம் –

அற்றகுளத்தில் அறுநீர்ப்பறவைபோல்

உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர் – அக்குளத்தில்

கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே

ஒட்டி உறுவார் உறவு.

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

நீர்வற்றிய குளத்தை விட்டுச் செல்லும் நீரில் வாழும் பறவைகளைப்போலே, ஒருவனுக்கு வறுமை வந்தபோது பிரிந்து செல்பவர்கள் சிறந்த உறவினர்கள் ஆகமாட்டார்கள். நீர் நிரம்பியிருந்தபோது அக்குளத்தில் செழித்துவளர்ந்த கொட்டி, ஆம்பல், நெய்தல் முதலிய நீர்த்தாவரங்கள், நீர்வற்றியபோதும் அக்குளத்திலேயேயிருந்து உலர்ந்துபோகும். அது போல் வறுமையுற்று வாடிக்கிடக்கும் காலத்திலும், பிரிந்து செல்லாமல் உடனிருப்பவர்களே உண்மையான உறவினராவர்.

இவ்வுலகில் உண்மையான உறவினராக எத்தனைபேர் தேறுவர். ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய் 9-1-3) “பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றி என்றெற்றெழுவார் இருள்கொள் துன்பத்தின்மைகாணில் என்னையென்பாருமில்லை” என்று. ஒருவன் கையிலே காசு உள்ளதாகத் தெரிந்ததானால் அதனைப்பறிக்கப் பலரும் வந்து சேருவர். வரும்போதே அவனை வாழ்த்திக் கொண்டு வருவர். அவன் கையிலிருந்த காசு தீர்ந்துவிட்டால் ஒரு விநாடி கூட நில்லாமல் ஓடிச்செல்வர். “ஐயோ! பாவம் நம்மை ஆதரித்த இவன் இப்படி வறியவன் ஆகிவிட்டானே” என்ற வார்த்தை கூட அவர்கள் வாயிலிருந்து வராது. மேலும் ‘துணையுஞ்சார்வும் ஆகுவார்போல் சுற்றத்தவர் பிறரும் அணையவந்த ஆக்கமுண்டேல் அட்டைகள் போல் சுவைப்பர்’ (திருவாய் 9-1-2) என்கிறார் ஆழ்வார். இன்பதுன்பங்களில் நம்முடன் பங்கு கொள்வது போலவும், நமக்குப் புகலாகவிருப்பது போலவும் இவ்வுறவினர்கள் நடிப்பார்கள். நம் கையிலே காசு இருப்பது தெரிந்தால் ரத்தத்தை துளியும் விடாமல் உரிஞ்சும் அட்டைகளைப்போலப் பணத்தைத் கவர்ந்து செல்வர்.

எனவே, மஹாப்ரளயகாலத்திலே ஒருவரும் ப்ரார்த்திக்காதபோதே அனைவரையும் தன் வயிற்றிலே வைத்துக் காப்பாற்றினானே, அந்த எம்பெருமான் தான் நமக்கெல்லாம் உண்மையான உறவினனாவான். அவன் உண்மையான உறவினன் மட்டுமல்லன். அவனே அனைத்து உறவுமாவான்.

இதனை ஸுபுலோபநிஷத் (16) “மாதா பிதா ப்₄ராதா நிவாஸஸ் ஸரணம் ஸுஹ்ருத்₃ க்₃தீர் நாராயண:” (நாராயணன் தாயாகவும், தந்தையாகவும், தன் உடன்பிறந்தவனாகவும், தங்குமிடமாகவும், மோக்ஷாபாயமாகவும், நண்பனாகவும், மோக்ஷத்தில் அடையப்படுபவனாகவும் இருப்பவன்) என்கிறது. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தில் இளையபெருமானான லக்ஷ்மணன் “ப்₄ராதா ப்₄ர்த்தா ச ப்₃ந்து₄ஸ்ச பிதா ச மம ராக்₄வ:” (ரா. அ.58-31) (எனக்கு ராமனே தமையனும், தலைவனும், உறவினனும், தந்தையுமாயிருக்கிறான்) என்று காட்டினார். “பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய” (கீதை 11-43) (அசைவனவும், அசையாதனவுமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் நீ தந்தையாக விருக்கிறாய்) என்று அர்ஜுநன் க்ருஷ்ணனைப் பார்த்துக்கூறுகிறான். தர்மபுத்ரனிடம் மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத்₄வ:” (மஹாபாரதம். ஆர.192-56) (எல்லா உலகங்களுக்கும் தாய், தந்தையாயிருப்பவன் மாதவன்.) என்றார். “ப்₄தாநாம் யோஸ்வய: பிதா” (எல்லா உயிர்களுக்கும் எவன் அழியாத தந்தையோ) என்கிறது ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். புராணமும் “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துஸ்ச கு₃ருஸ் த்வமேவ

த்வமேவ வித்₃யா த்₃ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தே₃வதே₃வா||” (தேவதேவனான எம்பெருமானே! நீயே எனக்குத் தாயும், தந்தையும், உறவினனும், ஆசார்யனும்; எனக்கு அறிவும், செல்வமும் நீயே; எனக்கு மற்றெல்லாமும் நீயேயாவாய்.)

என்று காட்டிக்கொடுத்தது. “தேவதேவோ ஹரி: பிதா” (எல்லா உலகங்களுக்கும் தேவதேவனான ஹரி தந்தையாகவிருக்கிறான்.) என்றார் பராஸரர். நம்மாழ்வார் “மாதாவினைப் பிதுவைத் திருமாலை வணங்குவனே” என்று திருவிருத்தத்திலும் (95), “பெற்ற தாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ” என்று பெரிய திருவந்தாதியிலும்(5), “சேலேய் கண்ணியரும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே இனியாவாரே” என்று திருவாய்மொழியிலும் (5-1-8) அருளிச்செய்தார். திருவரங்கத்துள்ளோங்கும் ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார் (திருமாலை-37) என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தத்தில் (60) எம்பெருமானே நோக்கி

“பிதா த்வம் மாதா த்வம் த்யுதிதநயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்
 த்வமேவ த்வம் மித்ரம் குருரஸி க்யுதிஸ்சாஸி ஜக்யுதாம்||”

(உலகங்களுக்கெல்லாம் தமப்பனும், தாயும் நீயே; ப்ரியனான புத்ரனும் நீயே; நல்ல மனத்தையுடைய நண்பனும் நீயே; எல்லா ரஹஸ்யங்களையும் சொல்லலாம்படி நம்பத்தக்க தோழனும் நீயே; ஆசார்யனும் நீயே; உபாயோபேயமும் நீயே.) என்று அருளிச்செய்தார். முமுக்ஷுப்படி(102)யில் “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே ஈஸ்வரனே எல்லா உறவுமுறையு மென்கிறது” என்றார் லோகதேஸிகன். ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே (127) நாயனார் ‘பந்துவும் பிதாவும் அவரே’ என்றார்.

ஆக, மேற்கூறிய ப்ரமாணங்களினாலே எம்பெருமானே நமக்கு எல்லா உறவுமாவான் என்பது உறுதியாகிறது. இப்படி அனைத்துறவுமான எம்பெருமான் இருக்கச்செய்தே, முதுமைக்காலத்தில் “ஈசிபோமின் ஈங்கு இரேன்மின்” (பெரிய. திரு.1-2-8) (சீச்சீ, போ. இருக்காதே) என்று நம்மை விரட்டக்கூடிய ஆபாஸபந்துக்களிடம் நாசமான பாச(பெரிய.திரு.1-2-8)த்தை வைத்து அல்லல்படாமல் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்டு வாழ்ச்சியைப் பெறுவீர்களாக.

2-1 எம்பெருமாளையொழிந்த எவரும் நிலையான உறவினர் அல்லராதலாலும், எம்பெருமானே எல்லாவுறவுமாகவிருப்பவனாதலாலும், ஆபாஸபந்துக்களிடம் அதிகப்பற்று கூடாதென்று தாங்கள் கூறுவதாலும் தாய் தந்தை முதலான உறவினர்கள் அனைவரையும் வெறுத்து ஒதுக்கிவிடலாமா? அடியோடு அவர்களைக் கைவிட்டுவிடலாமா?

பதில்: ஆதிபரதனானவன் மான்குட்டியிடம் அளவுக்குமீறிய ப்ரேமம்கொண்டு அநர்த்தப்பட்டாற்போலே பந்துக்களிடம் மிகுந்த பற்றுக்கொண்டு துன்புருதீர்கள் என்று கூறினோமேயன்றி, எல்லா உறவினர்களையும் வெறுத்து ஒதுக்கும்படி நாம் கூறவில்லை. பந்துக்கள், பகவானுக்கும் அவனுடைய அடியார்களுக்கும் நாம் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறாக இருந்தாலன்றி ஒருபோதும் கைவிடத்தக்கவர்களாக மாட்டார்கள்.

வ்ருத்₃தெ₄ள ச மாதாபிதரெள ஸதீ ப₄ார்யா ஸுத: ஸிஸு:।

* அப்யகார்யஸுதங்க்ருத்வா ப₄ர்த்த்வயா மநுரப்₃ரவீத்||

(முதியவர்களான பெற்றோரையும், கற்பொழுக்கமுள்ள மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் செய்யக்கூடாத செயல்களைப் பலமுறை செய்தாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்று மநு கூறினார்) என்றே பெரியோர்கள் பகர்ந்துள்ளனர்.

தைத்திரீயோபநிஷத் “மாத்ருதே₃வோ ப₄வா பித்ருதே₃வோ ப₄வா” என்கிறது. அனைவருக்கும் தாயான பிராட்டியையும், அழிவற்ற தந்தையான எம்பெருமானையும் தெய்வமாகக்கொள் என்று இதன் உட்பொருளானாலும், வெளிப்படையான பொருள் – பெற்றதாயைத் தெய்வமாக பாவிப்பாயாக; தந்தையைத் தெய்வமாகக் கருதுவாயாக என்பதேயாகும். அதாவது தெய்வத்தைப்போல் இவர்களை உபசரிக்கவேண்டுமென்று பொருள். ரங்கராமாநுஜமுநி பாஷ்யத்திலும் “தே₃வமிவ மாதரம் பூஜயேத்” (தெய்வத்தைப் போலத் தாயை பூஜிப்பாயாக) என்றே பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

வேதமானது ‘ப்ருத்₂வீ மாதா’ என்றும், ‘த்₃யௌ: பிதா’ என்றும் அதாவது, தாயை பூமி என்றும் தந்தையை ஆகாஸமென்றும் கூறுகிறது. வேதத்தை விளக்கவந்த மஹாபாரதத்தில் யக்ஷப்ரஸ்நத்தில் “கிம்ஸ்வித் கு₃ருதரம் பூ₄மே: கிம்ஸ்வித் உச்சதரம் க₂ாத்” என்று இரண்டு கேள்விகள் உள்ளன. அதாவது பூமியைக்காட்டிலும் பெரியது எது? ஆகாஸத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது எது? என்பது இக்கேள்விகளின் பொருள். இதற்கு விடையளித்த தர்மபுத்ரர் “மாதா கு₃ருதரா பூ₄மே:” (தாயானவள் பூமியைக் காட்டிலும் பெரியவள்) என்றார். ஆகாயத்திலும் உயர்ந்தவர் தந்தை என்றார்.

ஆதே₃ள மாதா கு₃ரோ:பத்நீ ப்₃ராஹ்மணீ ராஜபத்நிகா

தே₃நூ₃த்₄ாதீ தத்₂ா ப்ருத்₂வீ ஸப்தைதே மாதரஸ் ஸம்ருத:॥

(தாய், குருபத்நீ, ப்ராஹ்மணப்பெண், அரசனின் மனைவி, பசுமாடு, வளர்ப்புத்தாய், பூமி ஆகிய எழுவரும் தாயாராவர்கள்) என்கிறது நீதிஸாஸ்தரம். இவ்வெழுவரிலும் தாயே சிறந்தவள் என்பது “ஏ₄யோ மாதா க₃ரீயஸீ” என்பதால் அறியலாகிறது.

யம் மாதாபிதரௌ க்லேஸம் ஸஹேதே ஸம்ப₄வே ந்ருணம்

ந தஸ்ய நிஷக்ருதி: ஸக்யா கர்த்தும் வர்ஷஸதைரபி॥ (மநு. 2-227)

(தாய்தந்தையர் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற விஷயத்தில் பிரஸவவேதனை தொடங்கி, கல்வி கற்பிக்கிற வரையில் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்களோ, அதற்கு ப்ரத்யுபகாரம் எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் ஒருவனால் செய்யமுடியாது.) ஆதலால் பிள்ளைகளைப் பெறுகிற போதும், வளர்க்கிற போதும், அறிவளிக்கும் போதும் மிகுந்த ஸ்ரமப்படும் தாய்தந்தையரை ஒருவன் அவமதிக்கக்கூடாது. இதனை மநுவானவர் (2-226)

ஆசார்யஸ்ச பிதா சைவ மாதா ப்₄ராதா ச பூர்வஜ:॥

நார்த்தேநாப்யவமந்தவ்யா ப்₃ராஹ்மணேந விஸேஷத:॥

(ஆசார்யன், தகப்பன், தாய் மற்றும் மூத்த ஸஹோதரன் இவர்களைத் தனக்குக் கஷ்டம் வந்த காலத்திலும் அவமதிக்கக்கூடாது. அதிலும் ப்ராஹ்மணன் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யலாகாது) என்று கூறியுள்ளார். மேலும், “ஆசார்யோ ப்₃ராஹ்மணே மூர்த்தி: பிதா மூர்த்தி: ப்ரஜாபதே: மாதா ப்ருதி₂வ்யா மூர்த்தி:” (மநு.2-225) (வேதாந்த ஜ்ஞாந்தத்தைக் கொடுக்கும் ஆசார்யன் பரமாத்மாவின் உருவமாகவும், உண்டுபண்ணுவதால் தந்தை பிரமன் உருவமாகவும், தன்னைத் தாங்குவதால் தாய் பூமியின் உருவமாகவும் எண்ணத்தக்கவர்கள்.) என்கிறார்.

தயோர் நித்யம் ப்ரியம் குர்யாத்₃சார்யஸ்ய ச ஸர்வத்₃ா

தேஷ்வேவ த்ரிஷு துஷ்டேஷு தப: ஸர்வம் ஸமாப்யதே॥ (மநு.2-228)

(தாய், தந்தை, ஆசார்யன் ஆகியோருக்கு எப்பொழுதும் ஒருவன் மகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணக் கடவன். அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்களேயானால் எல்லாத் தவப்பலன்களும் கிட்டும்.)

தேஷாம் த்ரயாணம் ஸுஸ்ருஷா பரமம் தப உச்யதே (மநு.2-229)

(அம்மூவருக்கும் செய்யும் பணிவிடையே மேலான தவமென்று சொல்லப் படுகிறது.)

உத்பாத்ய புத்ரம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய வேத்யமத்யாப்ய ய: பிதா

சூர்யாத்யவ்ருத்திம் ச ஸ மஹாந் குரு: பூஜ்யதம: ஸ்ம்ருத:॥

(புத்ரனைப் பெற்றுவளர்த்து, வேதத்தை ஓதிவைத்து, ஜீவனத்துக்குச் சொத்தைக் கொடுத்த மஹாகுருவான தந்தை மிகவும் கௌரவிக்கத்தக்கவராகக் கருதப்படுகிறார்.)

மாஸாந் த்யுஸோத்யுரஸ்தம் யா த்யுருத்வா ஸுலீஸஸ்ஸமாகுலா

வேத்யநாவிவிதைத் த்யு:கை: ப்ரஸுயேத விமூர்ச்சித் தா

ப்ராணைரபி ப்ரியாந் புத்ராந் மந்யதே ஸுதவத்ஸலா॥

கஸ்தஸ்யா நிஷ்க்ருதிம் கர்த்தும் ஸக்தோ வர்ஷஸதைரபி॥

(எந்தத் தாயானவள் பத்துமாஸம் வயிற்றில் சுமந்து, வலியினாலும், வேதனையினாலும் பற்பல துன்பங்களை அனுபவித்து பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கிறாளோ, அவள் தன் ப்ராணைகளைக் காட்டிலும் பிள்ளைகளிடம் அதிக அன்பைக் காட்டுகிறாள். எண்ணற்ற ஆண்டுகளானாலும் நாம் அவளுக்குப்பட்ட கடனிலிருந்து விடுபடமுடியாது. எதைச்செய்தாலும், அவள் நமக்காகப்பட்ட கஷ்டத்திற்கும் அவள் நம்மிடம் வைத்த அன்பிற்கும் அது ஈடாகாது.)

இவ்வண்ணம் பெற்றோர்களின் பெருமை தர்மஸாஸ்த்ரத்தில் பரக்கப்பேசப் பட்டுள்ளது. ஆதலால் பெற்றோரைக் கைவிடுதல் என்பது ஸாஸ்த்ர விருத்தமாகும். அவதார காலத்திலே எம்பெருமானுடைய அநுஷ்டானத்தையும் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

ராமாயணத்தில் முடிசூட்டுவிழா நடைபெறவேண்டிய நாளில் ராமன் வந்து கைகேயியைப் பணிந்து நிற்கிறான். அப்போது கைகேயியானவள் 'காடுறையப்போ' என்று அரசன் கூறத் தயங்குவாறாதலால், நாமே கூறிவிடுவோம் என்று முடிவு செய்து இராமனை நோக்கி

“ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம் பரதனையாள நீ போய்த்

தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவமேற்கொண்டு

பூழிவெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகளாடி

ஏழிரண்டாண்டின் வாவென்றியம்பினன் அரசன்”

என்றாள். அது கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த இராமன் கைகேயியை நோக்கி

“மன்னவன் பணியன்றுகிலும் நும்பணி மறுப்பனே என்

பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனென் பெற்றதன்றே

என்இதின் உறுதியப்பால் இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன்

மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும் கொண்டேன்” என்றாள்.

“தயரதமன்னன் உன்னைக் காட்டுக்குப் போகச் சொன்னான் என்று தாங்கள் என்னிடம் கூறவேண்டுமா; இது மன்னவனுடைய கட்டளையாக இல்லாமற்போனாலும் தாயான உன் வார்த்தையை நான் தட்டிவிடுவேனோ” என்பது முதலடியின் பொருள். இம்முதலடியை 'மன்னவன் பணி அன்று; ஆகிலும் நும் பணி மறுப்பனே' என்று கொண்டு பெரியோர்கள் வேறுவிதமாகவும் பொருளுரைப்பதுண்டு. அதாவது, “இது மன்னவனுடைய வார்த்தையென்று. உமது கட்டளை தான். ஆனாலும் தாயான உன்னுடைய வார்த்தையை நான் பூரிசைலேசுத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

மீறுவேனா” என்று.கம்பராமாயணத்திலிருந்து மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்ட இப்பாடல்

அநுக்தோ஽ப்யத்ர ப₄வதா ப₄வத்யா வசநாத₃ஹம்|

வநே வத்ஸ்யாமி விஜநே வர்ஷாணீஹ சதுர்த₃ஸ|| (ரா.அ.19-23)

ததோ஽த்யயைவ க₃மிஷ்யாமி தண்ட₃காநாம் மஹத்₃வநம்|| (ரா.அ.19-25)

(தஸரதர் என்னைக் காட்டிற்குச் செல் என்று கூருவிட்டாலும் நீ சொன்னாயல்லவா. அதற்காக 14 வருடங்கள் ஜநங்களற்ற காட்டில் வஸிப்பேன். மிகப்பெரிய தண்டகாரணயத் திற்கு இன்றே செல்வேன்) என்ற வால்மீகியின் வசநத்தை அநுஸரித்ததேயாகும். மேலும் கைகேயியிடம் ராமன்

அஹம் ஹி வசநாத₃ ராஜ்ஞ: பதேயமபி பாவகே|

ப₄க்ஷயேயம் விஷம் தீக்ஷணம் மஜ்ஜேயமபி சார்ணவே|| (ரா.அ.18-28,29)

(தஸரதமன்னன் சொன்னால் நான் நெருப்பிலும் விழுவேன், கொடிய விஷத்தையும் உண்பேன். கடலிலும் மூழ்கிச்சாவேன். தந்தையின் வாக்கே எனக்கு மூச்சு.) என்றான். இதுமட்டுமல்லாமல்

நஹ்யதோ த₄ர்மசரணம் கிஞ்சித₃ஸ்தி மஹத்தரம்|

யத₂ா பிதரி ஸுஸ்ரூஷா தஸ்ய வா வசநக்ரியா|| (ரா.அ.19-22)

(தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்வது, அவர் சொன்ன வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவது முதலானவைகளைத் தவிர வேறு சிறந்த தர்மம் என்னவிருக்கிறது.) என்றான் ராமன். பின்பு பரதன் காட்டிற்கு வந்தபோதும் அவனிடம் ராமன்

லக்ஷ்மீஸ்சந்த₃ராத₃பேயாத₃வா ஹிமவாந் வா ஹிமம் த்யஜேத்|

அதீயாத்ஸாக₃ரோ வேலாம் ந ப்ரதிஜ்ஞாமஹம் பிது:|| (ரா.அ.112-18)

(சந்த்ரனின் தண்ணொளி அகன்றாலும் அகலும்; இமயத்தின் பனி விலகினாலும் விலகும்; கடல் கரையைக் கடந்தாலும் கடக்கலாம்; நான் தந்தையின் ப்ரதிஜ்ஞையை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன்.) என்று கூறினான்.

இராமன் பெற்றோரின் வார்த்தையையே விடாது பின்பற்றும்போது பெற்றோர்களைக் கைவிடுவதென்பது எங்ஙனம் சரியாகும்? சரியன்று என்றபடி. காட்டுக்குப் புறப்படும் முன் ராமன் ஸீதையிடம் “ஒருவனுக்கு தாய், தந்தை, குரு இவர்களே தெய்வம். இம்மூவரே மூன்று உலகங்களும்; தந்தைக்குப்பணிவிடை செய்வதைவிட மேலானதொரு தர்மம் கிடையாது. தந்தைக்குச்செய்யும் தொண்டாவது நமக்கு நன்மையே செய்கிறது. அது போல் ஸத்யமோ, தாநமோ, நல்ல தக்ஷிணையோடு கூடிய யாகமோ பலனை உண்டு பண்ணாது” (ரா.அ.30) என்றான்.

இனி க்ருஷ்ணன் பெற்றோரிடம் நடந்துகொண்ட விதத்தைப் பார்ப்போம்.

இராமன் திருவவதரித்தபோது இரண்டு திருக்கைகளுடனேயே தோன்றினான். ஆனால் க்ருஷ்ணன் தேவகியிடம் பிறக்கும் போதே நான்கு திருக்கைகளுடன் நால்தோளமுதாகப் பிறந்தான். பிறந்த குழந்தையைப்பார்த்த வஸுதேவர் –

ஜாதோஸி தே₃வதே₃வேஸ! ஸங்க₂சக்ரக₃த₃த₄ர!|

தி₃வ்யரூபமித₃ம் தே₃வ! ப்ரஸாதே₃நோபஸம்ஹர|| (வி.பு 5-3-10)

(அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானவனே! ஸங்கம், சக்ரம், கதை ஆகியவற்றை ஏந்தியவனே! தேவனே! நீயன்றே பிறந்திருக்கிறாய். இந்த திவ்யமான உருவத்தை கருணையோடு

மறைத்துக்கொள்.) என்றார். பெற்றவளான தேவகி –

உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந்! ரூபமேதச்சதுர்பூஜம்|

ஜாநாது மாஸவதாரம் தே கம்ஸோஸயம் தீ₃திஜந்மஜஃ|| (வி.பு.5-3-1)

(அனைவருக்கும் உயிராகவிருப்பவனே! நான்கு திருக்கைகளையுடைய இந்த உருவத்தை நீ மறைத்துக்கொள். அஸுரனான கம்ஸன் உன்னுடைய அவதாரத்தை அறியவேண்டாம்.) என்றுகூறி உன்னை இவ்வடிவோடு பார்த்தால் அவன் என்ன தீங்கு செய்வனோ என்று பிள்ளைப் பாசத்தால் கலங்கினான். அப்போது க்ருஷ்ணன் அவளிடம் என்ன பதில் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ‘அம்மா! எதற்காக நீ பயப்படுகிறாய். கம்ஸன் என்னை என்ன செய்துவிடமுடியும். இந்தச் சக்கரத்தை ஏவினால் உடனே இது அவன் தலையை அறுத்து விடாதா. பாஞ்சஜந்யத்தைக் கொண்டு முழக்கம் செய்தால் அவ்வொலி அவனது ப்ராணனைப் பறித்துவிடாதா. நான் நினைத்த மாதரத்திலேயே அவனைக் கொன்றுவிட முடியும். என்னால் முடியாததொன்றுண்டோ. எனக்கு எந்த ஆபத்தும் வாராது. அதனால் நீ கலங்கவேண்டாம்’ என்று கண்ணன் பதில் சொல்லியிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவன் என்ன செய்தான். தாய் சொன்ன வார்த்தையைக் கண்ணன் மீறிவிட்டான் என்று ஆகக்கூடாது. ஆதலால் அவள் சொற்படி உடனே இரண்டு திருக்கைகளையும் திவ்யாயுதங்களையும் மறைத்துக் கொண்டான்.

தாயின் வார்த்தையையே கைவிடக்கூடாதென்றால் தாயைக் கைவிடுவதென்பது கூடுமோ?

இனி, பெண்கள் தங்களுடைய கணவனை ஒருபொழுதும் கைவிடக்கூடாது என்னும் விஷயம் கூறப்படுகிறது.

ஸீதையோடு ராமன் அத்ரிமஹர்ஷியின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அத்ரி மஹர்ஷி தமது பத்நியான அநஸுயாதேவியின் பெருமையை ஸீதைக்குக் கூறினார். ‘முன்பொருகாலத்தில் பத்து வருஷங்கள் மழையே பெய்யாமல் உலகமானது எரிக்கப்பட்டிருக்கையில், இந்த அநஸுயையால் ரிஷிகளுக்காக காய்களும், பழங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. கங்காநதியும் இவளால் பெருகச்செய்யப்பட்டது’ என்றார். அப்படிப் பெருமைபடைத்த அநஸுயாதேவியானவள் ஸீதையிடம் –

நக₃ரஸ்தே₂ா வநஸ்தே₂ா வா பாபோ வா யதி₃வா ஸுப₄:|

யாஸாம் ஸ்த்ரீனாம் ப்ரியோ ப₄ர்த்தா தாஸாம் லோகா மஹோத₃யாஃ|| (ரா.அ.117-23)

(எந்தப்பெண்கள் தமது கணவன் நகரத்திலிருப்பினும், காட்டிலிருப்பினும், பாவியாயிருப்பினும், புண்யஸாலியாகவிருப்பினும் அவனைக் கைவிடாமல் அவனிடத்தில் ப்ரீதியுடையவர்களாய் இருப்பார்களோ அவர்களுக்கு சிறந்த லோகங்கள் கிடைக்கும்.) என்றும்,

து₃:ஸீல: காமவ்ருத்தோ வா த₄நைர்வா பரிவர்ஜித:|

ஸ்த்ரீனாமார்யஸ்வப₄வாநாம் பரமம் தை₃வதம் பதி:|| (ரா.அ.117-25)

(நல்லகுணமுடைய பெண்களுக்கு, கெட்டநடத்தையுள்ளவனாயினும் இஷ்டப்படி நடப்பவனாயினும் பொருளற்றவனாயினும் கணவனே சிறந்த தெய்வமாவான்.) என்றும் கூறினான். அதற்குப் பின் ஸீதையானவள் அநஸு₁யையிடம்

விதி₃தம் து மமாப்யேதத₃யத₂ா நார்யா: பதிர்கு₃ரு: (ரா.அ.118-2)

(பெண்டிற்குக் கணவனே தெய்வமென்கிற இது எனக்கு தெரிந்த விஷயமே.) என்று கூறி மேலும் “எனது பர்த்தாவாகிய இவர் நன்னடத்தையற்றவராய் இருக்கிறாரென்றாலும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

அப்பொழுதும் இவர் என்னால் மனத்தில் வேறுபாடின்றி உபசரிக்க வேண்டியவராகவே ஆகிறார்” (ரா.அ.118-3) என்றார்.

‘பதிஸூஸ்ருஷணந்நார்யாஸ் தபோ நாந்யத்₃விதீ₄யதே’ (ரா.அ.118-9)

(பெண்டிற்கு, பர்த்தாவிற் குப் பணிவிடை செய்வதைக் காட்டிலும் வேறு தவம் விதிக்கப்படவில்லை.) என்றும் பிராட்டி கூறினாள். மற்றோரிடத்தில் ஸீதாப்பிராட்டி

பதிர்ஹி தை₃வதம் நார்யா: பதிர் ப₃ந்து₄: பதிர் க₃தி:!

ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் ப₄ர்த்து: கார்யம் விஸேஷத:!!

(பெண்களுக்குக் கணவனானவன் தெய்வம் போலே ஆராதிக்கத் தகுந்தவன். பந்துக்களைப் போலே லாளநம் பண்ணத்தகுந்தவன். ப்ராப்யப்ராபகபூதனாயிருப்பவன். ஆகையாலே கணவனுக்கு ப்ரியமானதை ப்ராணங்களை விட்டாகிலும் செய்யவேண்டும்) என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

சக்ரவர்த்தித் திருமகன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது, அவனுடன் வரமுற்பட்ட கௌசல்யா தேவியாரிடம் ‘ஜீவந்த்யா ஹி ஸ்த்ரியா ப₄ர்த்தா தை₃வதம் ப்ரபு₄ரேவ ச’ (ரா.ஆ.24-2) (பெண்களுக்குக் கணவனே தெய்வம். தலைவனும் அவனே,) என்றும்,

‘ப₄ர்த்து: கில பரித்யாகே₃ ந்ருஸம்ஸ: கேவலம் ஸ்த்ரியா:!

ஸ ப₄வத்யா ந கர்த்தவ்யோ மநஸாபி விக₃ர்ஹித:!! (ரா. அ.24-12)

(தாயே! ஒரு பெண்ணிற்குத் தனது கணவனைக் கைவிடுவது மிகக்கொடிய பாபமாகும். ஆகையால் அத்தகைய நிந்திக்கத்தக்க கார்யத்தை நீர் மனத்தாலும் கூடச்செய்யநினைக்காதீர்.) என்றும்,

வ்ரதோபவாஸநிரதா யா நாரீ பரமோத்தமா

ப₄ர்த்தாரம் நாநுவர்த்தேத ஸா து பாபக₃திர் ப₄வேத்!! (ரா.அ.24-25)

(வ்ரதங்கள், உபவாஸங்கள் இவற்றை எப்பொழுதும் ஸ்ரத்தையுடன் செய்கின்றவளும், மிகவும் சிறந்தவளுமாகிய ஒரு பெண்மணி, கணவனை அநுஸரித்து நடக்கவில்லை யென்றால் அவள் பாபிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கதியை அடைவாள்.) என்றும்,

ப₄ர்த்து: ஸூஸ்ருஷயா நாரீ லப₄தே ஸ்வர்க்க₃முத்தமம்

அபி வா நிர்நமஸ்காரா நிவ்ருத்தா தே₃வபூஜநாத்!!

ஸூஸ்ருஷாமேவ குர்வீத ப₄ர்த்து: ப்ரியஹிதே ரதா

ஏஷ த₄ர்ம: ஸ்த்ரியோ நித்யோ வேதே₃ லோகே ஸ்ருத: ஸம்ருத:!! (ரா.அ.24-26,27)

(ஒரு பெண்மணியானவள் தெய்வங்களைத் தொழாதவளாய், மற்றப் பெரியோர்களையும் வணங்காதவளாய் இருந்தாலும், கணவனையே பூஜித்துக்கொண்டிருந்தாளானால் உத்தமியான அவள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவாள். ஒரு பெண் எப்பொழுதும் தன் கணவன் மனத்திற்கு இனியதும் நன்மை செய்வதுமான கார்யத்தையே செய்ய வேண்டும். கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதாகிற இந்த தர்மம் உலகில் அநாதியாக உள்ளது. வேதத்தில் ப்ரஸித்தமாயுள்ளது. ஸம்ருதியிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.) என்றும் கூறி தாயான கௌசல்யா தேவியாரைக் காட்டுக்கு வரக்கூடாதென்று தடுத்தார்.

ஆக, இந்த ப்ரமாணங்களினாலே பத்னியானவள் ஒருபோதும் பர்த்தாவைக் கைவிடக்கூடாது என்றும், பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடைசெய்து கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும் தெளிவாகிறது.

இனி, பெற்றோருக்கும், கணவனுக்கும் பணிவிடை செய்வதால் விளையும் பெருமையை மஹாபாரத்தைக்கொண்டு பார்ப்போமாக.

அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களை ஓதியவனாய் கௌஸிகன் என்ற பெயரையுடையவனான அந்தணன் ஒருவன் ஒருநாள் ஒருமரத்தடியில் அமர்ந்து வேதத்தை உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மரத்தின் மேலே மறைந்திருந்த கொக்கினால் அவனுடைய மார்பில் எச்சம் விடப்பட்டது. அவன் கோபத்தோடு ஒரு பார்வை பார்த்தான். அவ்வளவில் அப்பறவை வெந்து போயிற்று. சிறிது நேரங்கழித்து அவன் அருகிலிருந்த ஒரு க்ராமத்திலே பிணைக்காக ஒரு வீட்டிற்குச் சென்றான். அங்கே சென்று யாசித்தபோது அந்த இல்லத்தரசியானவள் 'நில்லும் வருகிறேன்' என்று சொல்லி, பிணை எடுத்துவர முற்பட்டபோது அவளுடைய கணவன் மிகுந்த பசியோடு வீட்டினுள் நுழைந்தான். பதிவ்ரதையான அவள் வாசலில் நின்ற ப்ராஹ்மணனை மறந்து கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ஈடுபட்டாள். நெடுநேரம் கழித்து, பதறிப் பிணை எடுத்துக்கொண்டு வந்த அவளைக் கோபத்துடன் பார்த்தான் அவ்வந்தணன். அவள் 'என்னையும் கொக்கென்று நினைத்தாயோ' என்றாள். அதுகேட்டுத் திகைத்துப்போனான் கௌஸிகன். காட்டுப்ரதேஸத்திலே எவருக்கும் தெரியாமல் நடந்தது இவளுக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று வியப்படைந்தான். அப்போது அவள், "நான் கணவனே தெய்வம் என்றிருப்பாள் ஒருத்தி. கணவர் களைத்து வந்தபடியால் அவருக்கு பணிவிடை செய்து வந்தேன். என்னுடைய கற்பின் பெருமையாலே 'நீர் கோபத்தால் கொக்கைச் சாம்பலாக்கியதும் எனக்குத் தெரியும்' என்றாள். அதுகேட்ட அந்தணன், தான் செய்த தவறுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் (கழுவாய்) என்ன என்று கேட்டான். "அந்தணரே. நீர் தர்மங்களை உள்ளபடி அறியவில்லை என்பது என் எண்ணம்.

மாதாபித்ருப்₄யாம் ஸுஸ்ருஷா: ஸத்யவாதீ₃ ஜிதேந்த₃ரிய:।

மிதி₂லாயாம் வஸந வ்யாத₄: ஸ தே த₄ர்மாந் ப்ரவக்ஷயதி...।

வ்யாத₄: பரமத₄ர்மாத்மா ஸ தே சே₂த்ஸயதி ஸம்ஸயாந்॥ (ப₄ாரதம் ஆர.ப.)

(தாய் தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்பவனாய், உண்மையே பேசுவனாய், புலன்களை அடக்கிவனாய், மிதிலாநகரத்தில் வஸிக்கும் தர்மவ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்வன். அவனிடம் செல்லும். அவன் உம்முடைய ஸந்தேஹங்களைப் போக்குவன்.) என்றாள்.

பின்னர் கௌஸிகனும் தர்மவ்யாதனிடம் சென்றபோது தர்மவ்யாதன் மாம்ஸம் விற்றுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவனை நெருங்கத் தயங்கி நின்றான். கௌஸிகனைப் பார்த்த தர்மவ்யாதனும், "பறவையைக் கொன்றதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் என்னவென்று கேட்கச்சொல்லி பதிவ்ரதையால் அனுப்பப்பட்டு வந்தீரோ" என்று கேட்டான். மேலும், "என் தொழிலைப் பார்த்து ஸந்தேஹம் கொள்ள வேண்டாம். எனது குலத்தொழில் இது. நான் எந்த ம்ருகத்தையும் கொல்வதில்லை. பிறரால் கொல்லப்பட்ட மாம்ஸத்தையே விற்கிறேன்" என்றும் கூறினான். பின்னர் கௌஸிகனும் கொக்கைக் கொன்றதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் இன்னது என்று அறிந்தது மட்டுமல்லாமல், பற்பல ஸந்தேஹங்களுக்கான விடைகளையும் பெற்றுப் போனான். இப்படி ருஷிகள் பலரும், வேதத்தைக் கேட்பதற்கே தகுதியில்லாத வேடர் குலத்திலே பிறந்த தர்மவ்யாதன் வீட்டு வாசலிலே துவண்டு கிடந்து, தங்கள் ஐயம் நீங்கப் பெற்றவராய் தெளிவுபெற்றனர்.

இந்த சரித்தரத்திலிருந்து தாய்தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்தபடியால் வ்யாதன்
ஸ்ரீஸைஸேஸ்த்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009 9

தாம்நுணுக்கங்களையெல்லாம் அறிந்தவனாயிருந்தான் என்பதும், கணவனையே தெய்வமாகக் கருதி அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தபடியால் அந்த பதிவ்ரதை ஞானக்கண் கொண்டு எங்கோ காட்டிலே நடைபெற்ற செயலையும் அறியும் தன்மை பெற்றிருந்தான் என்பதும் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் (10-29-29,30) ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே

புர்த்து: ஸுஸ்ருஷணம் ஸ்தீரீணம் பரோத₄ர்மோ ஹ்யமாயயா

தத₃ப₃ந்த₄நாம் ச கல்யாண்ய: ப்ரஜாநாம் சாநுபோஷணம்॥

(மங்களமானவர்களே! கபடமின்றிக் கணவனுக்கும், அவனது உறவினர்களுக்கும் பணிவிடை செய்வதும், குழந்தைகளைப்போஷிப்பதும் பெண்களுக்கு மேலான தர்மமாகும்.) என்றும்

து₃ஸ்ரீலோ து₃ர்ப₄கோ வ்ருத்₃தே₄ ஜடோ₃ ரோக்₃யத₄நோSபிவா

பதிஸ் ஸ்தீரீபி₄ர் ந ஹாதவ்யோ லோகேப்ஸுபி₄ரபாதகீ॥

(கெட்டநடத்தையுள்ளவனாயினும், அழகிய உருவமில்லாதவனாயினும், முதியவனாயினும், புத்திஹீநனாயினும், நோயாளியாயினும், செல்வமற்றவனாயினும் பாதகச்செயல்களைச் செய்யாத கணவன் புண்யலோகங்களை விரும்பும் பெண்களால் கைவிடத்தகாதவன்.) என்றும் கூறியுள்ளான். கந்தாடைதோழப்பரின் தேவிகள் தன்பர்த்தா நம்பிள்ளை திறத்தில் அபசாரப்பட்டபோதும் தன்ஸரீரத்தை அவருக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹம் என்றளன்றே. ஆதலால் பத்னியானவள் ஒருபோதும் பர்த்தாவைக் கைவிடக்கூடாது என்றே தேறுகிறது.

இனி கணவனானவன் மனைவியைக் கைவிடாமல் காக்கவேண்டுமென்பது கூறப்படுகிறது.

இமம் ஹி ஸர்வவர்ணநாம் பஸ்யந்தோ த₄ர்மமுத்தமம்

யதந்தே ரக்ஷிதம் ப₄ர்யாம் ப₄ர்த்தாரோ து₃ர்ப₃லா அபி॥ (மநு.9-6)

(அனைத்து வருணத்தவர்களுக்கும் மனைவியைக் காப்பாற்றுவது சிறந்த தர்மம் என்று அறிந்துகொண்டு பத்னியைக் புருஷனானவன் வலிமையற்றவனாயிருப்பினும் காப்பாற்றுவதில் முயற்சி செய்யவேண்டியது.)

தே₃வத₃த்தாம் பதி₃ர்ப₄ர்யாம் வித₃ந்தே நேச்ச₂யாSSதம்ந:॥

தாம் ஸாத்₄வீம் பி₃ப₄ருயாந்நித்யம் தே₃வாநாம் ப்ரியமாசரந்॥ (மநு.9-95)

(கணவன்மார்கள் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட மனைவியை அடைகின்றார்களேயொழியத் தன் விருப்பத்தாலேயே மனைவியை அடைவதில்லை. ஆதலால் கற்புடைய அம்மனைவியை எப்போதும் காப்பாற்றிக்கொண்டு தேவர்களுக்குப் பிரியமானவற்றைச் செய்யவேண்டும்.)

ஆக இவ்விரண்டு ப்ரமாணங்களாலும் கணவன் மனைவியைக் காக்கவேண்டுமேயன்றி கைவிடக்கூடாதென்று அறியலாம்.

நமது பூருவர்கள் தங்கள் வ்யாக்யானங்களிலே 'பெற்றபாவிக்கு விடப்போமோ' என்றும், 'பெற்றவர்களுக்கு ப₄ரமன்றே ரக்ஷிக்கை' என்றும் அருளிச்செய்திருப்பதால் பெற்றோர்கள் தாம் பெற்ற பிள்ளைகளைக் கைவிடக்கூடாதென்று உணரலாம்.

இனி, இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயத்தின் மீது பற்பல ஆசுஷேபங்கள் எழுப்பப்பட்டு, முறையே அவற்றுக்குப் பதிலுரைக்கப்படும்.

ஆசுஷேபம் 1

ஒருவன் ஏன் பெற்றோர் முதலான தன் உறவினர்களை வெறுத்துக்

கைவிடக்கூடாது?

ப்ராக்ருத பந்துக்களிடம் பற்றுவைக்கக்கூடாதென்று முதற்கேள்விக்கு விடையளிக்கும்போதே (பக்கம் 3ல்) கூறினோம். அவ்வாறே ஒருவன் தன் பந்துக்களை வெறுக்கவும் கூடாது. இவ்வுலகில் யாரையுமே நாம் வெறுக்கக்கூடாது. ஏனெனில் ஜகத்து ப்ரஹ்மாத்தமமானது. எம்பெருமான் உயிர். மற்றையோர் அனைவரும் அவனுடைய உடல். “பண்டிதா: ஸமதூர்ஸரிந:” (கீதை 5-18) (அறிவாளிகள் ஆத்மா ஒருபடிப்பட்டிருக்கையால் அனைவரையும் ஸமமாகவே பார்ப்பார்.) என்றான் கண்ணன். ஆதலால் நாம் எவரையும் வெறுக்க வாய்ப்பே இல்லை. “ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்₃தி₄ர் விஸிஷ்யதே (கீதை 6-9) (நல்லோர்களிடத்திலும், பாபிகளிடத்திலும் ஒத்த நினைவை உடையவன் யோகாப்யாஸம் செய்யத்தக்கவர்களில் சிறப்புற்றவன்.) என்பது கீதாசார்யனின் திருவாக்கு. “நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்” (நான். திருவ.54) என்றார் திருமழிசைப்பிரான்.

ஸர்வபூதாத்தமகே தாத! ஜகந்நாதே₂ ஜகந்மயே பரமாத்த்மநி கே₃விந்தே₃ மித்ராமித்ரகத₂ குத:॥ (வி.பு.1-19-37) (தந்தையே! எல்லா உயிரினங்களையும் உடலாகக்கொண்டவனாய் (அதனாலேயே) அனைத்துலகாகவும் இருப்பவனாய், உலகிற்கு ஒரே நாதனாக கோவிந்தன் இருக்கும்போது எப்படி ஒருவனை நண்பன் என்றும், ஒருவனை எதிரி என்றும் கூறமுடியும்.) என்றான் ப்ரஹ்லாதன். ஸுகரும் எவன் விருப்பு வெறுப்பில்லாமலிருக்கிறானோ அவனை பாகவதோத்த மன் என்றார். அனைவரும் பகவத் ஸம்பந்தமுடையவர்களாதலால் நாம் எவரையும் வெறுக்கக் கூடாது. அதிலும் முக்யமாகப் பெற்றோர்களை வெறுத்தல் தகாது. “ய: புத்ர: பிதரம் த்₃வேஷ்டி தம் வித்₃யாத் அந்யரேதஸம்” (எவன் தன் தந்தையை வெறுக்கிறானோ அவனை வேறொருவனுக்குப் பிறந்தவனாக அறிவாய்) என்கிறது ஸாஸ்த்ரம். ஆதலால் நாம் ஒருபோதும் பெற்ற தகப்பனை வெறுக்கவேகூடாது. ஆதலால் எவரும் பெற்றோரை வெறுத்துவிடு என்றும் கூறமாட்டார்கள்.

இதுவரை பெற்றோர்களை வெறுக்கக்கூடாது என்று கூறப்பட்டது. இனி அவர்களை கைவிடுதல் கூடாது என்பது விளக்கப்படுகிறது.

தாய்தந்தையர் நமக்காக எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவித்துள்ளார்கள். பத்துமாஸம் சுமந்தும், ஸ்ரமப்பட்டு வளர்த்தும், அறிவு புகட்டியும், இன்னும் பற்பல நன்மைகளையும் செய்த பெற்றோருக்கு நன்றிக்கடனாக நாம் செய்யவேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்யாமல் அவர்களை விட்டுவிடுவது தவறு. எப்பேர்ப்பட்ட பாவத்துக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமுண்டு. நன்றிகெட்டத் தனத்திற்கு ப்ராயஸ்சித்தமில்லை என்பார்.

“ஆன்முலையறுத்தவறனிலோர்க்கு... கழுவாயுமுளவென நிலம்புடைபெயர்வதாயினு மொருவன் செய்தி கொன்றோர்க்குய்தியில்லென அறம்பாடிற்றே” (பசுமாட்டின் மடியை அறுத்தபாபிக்கும் கழுவாய் உள. ஆனால் பூமி கீழ் மேலாம் காலமானாலும் செய்தநன்றியை மறந்தவனுக்கு அஃதில்லை என்கிறது தர்மஸாஸ்த்ரம்) என்றும், “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” (குறள்-10) என்றும், கூறப்பட்டுள்ளதன்றோ?

தமிழ்இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றை ப்ரமானமாக ஏற்கமாட்டோம் என்று கூறும்வர்களாய், தமிழ்மாறன் என்றும், பெருந்தமிழன் என்றும், தமிழ்த்தலைவன் என்றும் கூறப்படும் தமிழர்களான ஆழ்வார்களுக்குப் புறம்பானவர்களாய் இருப்பவர்களுக்கு

வடமொழி ப்ரமாணமும் காட்டுவோம்.

கே₃க₄நே சைவ ஸுராபே ச சோரே ப₄க₃நவ்ரதே தத₂ா

நிஷக்ருதிர் விஹிதா ஸத்₃பி₄: க்ருதக்₄நே நாஸ்தி நிஷக்ருதி:॥ (ரா.கி.34-12)

(பசுவைக்கொன்றவன், ஸுராபாநம் செய்தவன், திருடன், வ்ரதத்தைக் குலைத்தவன், இவர்கள் விஷயத்தில் நல்லோர்களால் ப்ராயஸ்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. செய்ந்நன்றி மறந்தவன் விஷயத்தில் ப்ராயஸ்சித்தமில்லை.) என்று லக்ஷ்மணன் ஸுகூர்வனிடம் கூறினானரே. ஆதலால் நன்றிகெட்டத்தனமாக, பெற்றுவளர்த்த பெற்றேரரை அவர்களுடைய முதுமையில் கைவிடுவதோ, அவர்களைக் கஷ்டப்படுத்துவதோ, சொத்தைப்பறித்துக்கொண்டு அவர்களை வீட்டைவிட்டுத் துரத்துவதோ, வீட்டிலிருக்கச் செய்தே அவமதித்துச் சோறிடாதிருப்பதோ கூடவே கூடாது. நன்றியறிதலுக்காகவாவது நாம் அவர்களைக் கைவிடாது செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஆக்ஷேபம் -2

பிள்ளைகள் பெற்றோர்க்குப் பணிவிடை செய்வதும், மனைவி கணவனுக்குக் குற்றேவல் புரிவதும் ஸாமாந்ய தர்மமல்லவா? தர்மமே வடிவெடுத்தவரான எம்பெருமானிடத்திலே ஈடுபட்டவர்களான நாம் எதற்காக இவற்றைச் செய்யவேண்டும்? மேலும் நமக்குப் புருஷார்த்தம் மோக்ஷமாயிருக்க, ஸ்வர்க்காதி லோகங்களைத் தரும் இந்த தர்மங்களை நாம் ஏன் கடைபிடிக்கவேண்டும்? ஸ்வர்க்கம் முதலான லோகங்கள் நமக்குப் புருஷார்த்தமல்லவாதலால் இந்தத் தர்மங்கள் நம்மால் கைவிடப்படவேண்டியவையன்றோ? ஆதலால் பந்துக்களையும், அவர்களுக்குச் செய்யும் ஸுஸ்ருஷையையும் கைவிட்டுவிடலாமல்லவா?

ஸமாதாநம்

எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்டவர்கள் தாய்தந்தையருக்கும், கணவனுக்கும் பணிவிடை செய்யக்கூடாதென்று எங்கும் கூறப்படவில்லை. எதைச்செய்தாலும் லாபம் கருதித்தான் செய்யவேண்டுமா? தாயானவள் குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவதையும், சோறிடுவதையும், நீராட்டுவதையும், அலங்கரிப்பதையும் ஏதேனும் காசவாங்கிக்கொண்டு செய்கிறாளா? எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் குழந்தைக்குப் பற்பல நன்மைகளைச் செய்யும் தாய்க்குப் பணிவிடை செய்வதற்கும் ஒரு ப்ரதிபலனை எதிர்பார்ப்பது தகுமா? பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வோர்களுக்கும், பதிஸுஸ்ருஷை செய்வோர்க்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலான உலகங்களைப் பலனாக இதிஹாஸங்களில் (ரா.அ.30-37). (ரா.அ.118-10) பலவிடங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது உண்மையே. ஆனால் முமுகூக்களான நாம் தாய்தந்தையருக்குச் செய்யும் தொண்டில் “இது ஸ்வர்க்கத்திற்கு உபாயம்” என்ற எண்ணத்தை விடுத்து, ‘இது எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞாருபங்களான ஸ்ருதிஸ்மருதிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இதைச்செய்வது நம் கடமை’ என்ற எண்ணங்கொண்டு இத்தொண்டை ஸ்ரத்தையுடன் செய்யவேண்டும்.

தாய், தந்தை, கணவன் ஆகியோரும் எம்பெருமானுடைய அடியார்களாகயிருப்பின், பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாகக் கருதி பெற்றோர்க்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்தாலென்ன? எம்பெருமானும் தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்வபவர்களைக் காட்டிலும் தன் அடியார்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களிடம் மிகுந்த அன்பைக் காட்டுவானன்றோ? எம்பெருமான் “மத்₃ப₄க்தப₄த்தேஷு ப்ரீதிர்ப்யதி₄கா ப₄வேத்” என்று தான் தன் பக்தர்களின் பக்தர்களிடம் மிகுந்த அன்புடையவனென்பதைத் தெரிவித்தானல்லவா. அந்த எம்பெருமான்

திருவுள்ளம் உகக்கவேண்டுமென்பதற்காகவாவது அவனடியார்களான அவ்வறவினர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். அவர்களை ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது.

ஆசுஷேபம்-3 இனாயபெருமாள் அகநி கார்யத்தை விடவில்லையா, நற்செல்வன் (திருப்பாவை-12) தன் குலத்தொழிலான பால்கறத்தலை விடவில்லையா, திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விடவில்லையா? இம்மூவரும் தங்கள் தர்மத்தைக்கைவிட்டதுபோலே பொதுவான தர்மமான தாய்தந்தை கணவன் ஆகியோருக்குச் செய்யும் பணிவிடையை நாம் கைவிட்டாலென்ன?

ஸமாதாநம் அவர்கள் விட்டது அவர்களுக்கேயுரிய தர்மம். ஆனால் இது அனைவருக்குமுரிய தர்மம். அவர்கள் விட்டார்களென்பதற்காக நாம் விடக்கூடாது. இனாயபெருமாள் இடைவிடாது இராமனுக்குத் தொண்டு புரிந்தவர். ஆதலால் பதினான்கு ஆண்டுகள் அகநிகார்யத்தை விட்டார். நற்செல்வன் என்பவன் எப்பொழுதும் க்ருஷ்ணகைங்கர்யம் செய்தவன். “சுரிகையும் தெறிவில்லும் செண்டுகோலும் மேலாடையும் தோழன்மார் கொண்டோட, ஒருகையால் ஒருவன் தன் தோளையூன்றி” (பெரியாழ்.திரு.3-4-3) என்ற பாசுரத்தில் கூறப்பட்ட ‘ஒருவன்’ இந்நற்செல்வனே என்பர் பெரியோர். இப்பாசுரத்தில் “தோழன்மார்” என்று சொல்லப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய நண்பர்கள் க்ருஷ்ணனை ஒத்த வயதையுடையவர்களாய், அவனை ஒரு நொடியும் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்கமாட்டாதவர்கள். ‘ஒருகையால் ஒருவன் தன் தோளையூன்றி’ என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒருவன் மற்றத்தோழன்மார்களைவிடச் சிறந்தவன். இவன் க்ருஷ்ணனுக்கு உயிர்த்தோழன். அதாவது க்ருஷ்ணனுக்கு உயிர்போன்ற நண்பன். “ஜ்ஞாநீ து ஆத்மா” (கீதை) என்றூப்போல் க்ருஷ்ணன் இவனைத் தன் ஆத்மாவாகவே கருதினான். எப்படி இனாயபெருமாள் (லக்ஷ்மணன்) “பஹி: ப்ராண இவாபர:” (ரா.பு.18-28) என்று ராமனுக்கு வெளியிலிருக்கும் மற்றொரு ப்ராணன் போலிருந்தாரோ, அது போல் இவன் க்ருஷ்ணனுக்கு வெளியிலுள்ள வேறொரு ப்ராணன் போன்றவன். “க்ஷணே஽பி தே யத்ஹ்விரஹோ஽திதுஹ்ஸஹ:” (ஸ்தோ.ர.56) (யாருடைய பிரிவானது உனக்கு ஒரு கணப்பொழுதும் மிகவும் பொறுக்கமுடியாததா யிருக்கிறதோ) என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே இவனுடைய பிரிவை ஒரு க்ஷணமும் கண்ணன் பொறுக்கமாட்டான். க்ருஷ்ணன் எங்குச்சென்றாலும் இவன் தோள்மீது தன் கையை வைத்துக்கொண்டு தான் செல்வனாம். எப்பொழுதும் க்ருஷ்ணனுடனே போதுபோக்குபவனாதலால் இவன் கறவைமாடுகளைக் கறக்கவேண்டிய காலத்தில் கறக்காமல் விட்டான். இவனைத்தான் ஆண்டாள் நற்செல்வன் என்று கொண்டாடுகிறாள். இவனைப் போல் எந்நேரமும் எம்பெருமாளை விட்டுப் பிரியாதவர்கள் தங்கள் கடமைகளை மறப்பார்களேயெனில் அது குற்றமாகாது. “அத்தாணிச்சேவகத்தில் பொதுவானது நமூவும்” (ஆ.ஹ்.31). திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் திருக்கண்ணமங்கை எம்பெருமானுக்கு அத்தாணிச் சேவகம் – அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்தவர். அது போல் எவரேனும் இடைவிடாமல் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவர்களானால் அவர்கள் ஸாமாந்ய தர்மங்களைக் கைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

ஆசுஷேபம் 4 பண்டே பந்துக்களைக் கைவிட்டவர்கள் பலருண்டே. ஐந்து வயதிலே த்ருவனுவன் தாயைக் கைவிட்டுத் தவம் செய்யச் செல்லவில்லையா? ஸகரமன்னன் தன்

பிள்ளையான அஸமஞ்ஜனை நாட்டைவிட்டு விரட்டவில்லையா? இந்த்ரன் தன் பிள்ளையான ஜயந்தனைக் கைவிடவில்லையா? இளையபெருமாள் 'தசரதனை நான் தகப்பனாகவே கருதவில்லை' என்று கூறவில்லையா? விபீஷணன் தன் தமையனான ராவணனைத் துறக்கவில்லையா? ஸாந்தநு மனைவியான கங்கை பிரிந்து போகும்படிச் செய்யவில்லையா? நான் தமயந்தியைக் கைவிடவில்லையா? ஸுகர் பிதாவான வ்யாஸரைப் பிரிந்து போகவில்லையா? கோபிமார்கள் தமது உறவினர்களை விடவில்லையா? நம்மாழ்வார் உறவினர்களனைவரையும் விட்டு பொலிந்துநின்றபிரான் ஸந்நிதியில் திருப்புளியாழ்வாரடியிலேயே இருக்கவில்லையா? திருமங்கையாழ்வார் 'பெற்றாரும் சுற்றமும் என்றிவைபேணென் நான்' என்று கூறவில்லையா? பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தம் குமாரரான சொட்டைநம்பியை விலக்கவில்லையா? இளையாழ்வாரான ஸ்ரீராமாநுஜரும் கோவிந்தரும் (எம்பாரும்) பத்னியைக் கைவிடவில்லையா? இப்படிப் பலரும் உறவினர்களைக் கைவிட்டிருக்கும்போது நாமும் உறவினர்களைக் கைவிட்டால் என்ன தவறு?

ஸமாதாநம் உத்தானபாதனுக்கும் ஸுநீதிக்கும் பிறந்தவனான த்ருவன் மாற்றாதாயான ஸுருசியின் வார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தாயைப் பிரிந்து தவம் செய்யப் போனானாயினும், ஆறுமாஸம் கடுந்தவம் புரிந்து எம்பெருமானை நேரில் கண்டு வரம் பெற்ற பின்னர் நாடு திரும்பி நெடுங்காலம் அரசாட்சி புரிந்தானன்றே. எண்ணற்ற வருடங்கள் அவன் பூமியைப் பரிபாலநம் செய்ததை "ஷட்விம்ஸத்ய்வர்ஷஸாஹஸ்தம் ஸஸாஸ ஸ்ஷிதிமண்டலம்" (பாகவதம் 4-12-13) என்று ஸுகரும் கூறினாரன்றே. த்ருவன் திரும்பிவந்தபடியாலே பந்துக்களை அடியோடு பிரிந்துபோனான் என்று கூறமுடியாது.

ஸகரசக்ரவர்த்திக்கும், கேஸினி என்பவளுக்கும் பிறந்த அஸமஞ்ஜன் தினந்தோறும் ஊரிலுள்ள குழந்தைகளையெல்லாம் பிடித்துக்கொண்டு போய் ஸரபூ நதியின் வெள்ளத்தில் தூக்கிஎறிந்து, அக்குழந்தைகள் நீரில் மூழ்கி பரிதவிப்பதைப் பார்த்து வேடிக்கையாய்ச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான் (ரா.பா.38-20). குழந்தைகளைக் கொன்ற பாபியாதலால் அவன் ஸகரமன்னனால் நாடு கடத்தப்பட்டான். (ரா.பா.38-21). அஸமஞ்ஜனைப்போலே பிள்ளைகளைக் கொல்பவர்கள் விட்டொழிக்கப்பட வேண்டியவர்களே.

தன் பிள்ளையான ஜயந்தனை இந்த்ரன் கைவிடவில்லையோ வெனில்;

ஸகலலோகத்திற்கும் மாதாவான ஸீதாப்பிராட்டியினிடத்திலே தீரக்கழிய அபராதம் செய்தபடியாலே காகாஸுரனை இந்த்ரனும், இந்த்ராணியும் பிள்ளையென்றும் பாராமல் கைவிட்டனர். குற்றவாளிகளின் குற்றத்தை பரமபுருஷன் பொறுக்கும்படிச் செய்பவள் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி. அவனிடத்திலேயே அபசாரப்பட்டவனிவன். இயற்கை உறவினனான இராமனே கைவிட்டதால் கர்மம் காரணமாய் உண்டான உறவினரும் கைவிட்டனர். மேலும் காகாஸுரனைக் கைவிடாமற்போனால் இந்த்ரனின் தலைபோய்விடுமாதலால் அவன் கைவிட்டான். இதிலிருந்து நம்முடைய பந்துக்கள் பாகவதர்கள் திறத்திலே அபசாரப்படுவர்களேயானால் அவர்களைக் கைவிட்டேதீரவேண்டும் என்று தேறுகிறது.

இளையபெருமாள் (லக்ஷ்மணர்) தசரதனைத் தந்தையாகவே கருதவில்லையென்றது "அஹம் தாவந்மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே (ரா.அ.58-31) (ஆகையால் சக்ரவர்த்தியிடம் நான் தந்தையின் தன்மையைக் காணவில்லை.) என்பதால் தெரிகிறது. "ராமோ

விக்ரவாந்தரம்:” (ரா.ஆ.37-13) (தர்மமே வடிவெடுத்தவன் ராமன்) என்கிறபடியே தர்மத்தின் திருவுருவான ராமனைப்பற்றி, ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசந்ததைத் தஸரதன் விட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிச்செய்யாமல் ஸாக்ஷாத் தர்மமான ராமனை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றிய படியால், லக்ஷ்மணன் தஸரதனைத் தந்தையாக நினைக்கவில்லை. ராமனையே தந்தை முதலான எல்லா உறவுமாக நினைக்கிறேன் என்றான். அவனை இவ்வாறு நினைக்கும்படி “ராமம் தஸரதம் வித்₃தி₄ மாம் வித்₃தி₄ ஜநகாத்மஜாம்” (ரா.அ.40-8) (ராமனை தஸரதனாகவும், ஜநகபுத்ரியான ஸீதையை நானாகவும் (ஸுமித்ரையாகவும்) நினைத்திரு) என்று காட்டுக்குப்புறப்படும்போது ஸுமித்ரை கூறினானே. ஆதலால் லக்ஷ்மணன் தஸரதனைத் தந்தையாக நினைக்காமல் ராமனைத் தந்தையாக நினைத்தான். இதிலிருந்து நம்முடைய உறவினர்கள் எம்பெருமானைக் கைவிட்டு ஆபாஸதர்மங்களையே பற்றிக் கிடப்பவர்களானால் நாம் அவர்களை உறவினர்களாகக் கருதவேண்டாமென்று தேறுகிறது.

விபீஷணழ்வான் அண்ணனான ராவணனைத் துறக்கவில்லையா என்றால் – தாயான பிராட்டியைத் தனியாகவிருந்தபோது தவறான எண்ணத்தால் ராவணன் திருடிவந்தானாதலால் அவனைக் கைவிட்டான் விபீஷணன். ஆனாலும் விபீஷணன் தன்னால் இயன்றவரை அவனைத் திருத்த முற்பட்டான். (ரா.யு.17-12) “ப்ரதீயதாம் து₃ஸரத₂ய மைதிலீ” (ரா.யு.14-3,4) (தஸரதகுமாரனிடம் மைதிலி ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும்.) என்று சொல்லியும் ராவணன் கேட்கவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், ராவணன் அவனை அடிமையை அவமதிப்பதுபோல் அவமதித்தான். ப்ரஹஸ்தன், இந்த்ரஜித் ஆகியோரைக் கொண்டும் அவமதித்தான். அதனால் “பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச த₄நாநி ச” (என்னால் லங்கையும், நண்பர்களும், செல்வங்களும் நன்கு கைவிடப்பட்டன.) என்றும், “த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச த₃ராம்ஸ்ச ராக₄வம் ஸரணம்₃க₃த:” (17-14) (பிள்ளைகளையும், மனைவியையும், கைவிட்டு ராமனை ஸரணமடைந்தான்.) என்றும் அனைத்தையும்விட்டு ராமனையே எல்லாமாகப் பற்றினான் விபீஷணன். பிராட்டியைப் பிரித்தது, பெரியஉடையாருக்குத் தீங்கிழைத்தது, ருஷிகளின் குடியிருப்பை அழித்தது முதலான அபசாரங்களைச் செய்தான் ராவணன். ஆதலால் அவனை விட்டொழித்தான் விபீஷணன். இதிலிருந்து நாமும் நம் உறவினர்கள் பகவத்பாகவத அஸஹ்யாபசாரப்படுவர்களேயானால் அவர்களை விட்டு விலகவேண்டுமென்பதை உணரவேண்டும்.

பத்னியான கங்காதேவியை பதியான ஸாந்தநு பிரியவில்லையா என்றீர்கள். கங்கையானவள் முன்பே ஸாந்தநுவிடம் நான் நற்கருமத்தைச் செய்தாலும், தீச்செயலைச் செய்தாலும் அதை நீர் தடுக்கக்கூடாது. தடுக்காதிருந்தால் மட்டுமே தங்களுடன் இருப்பேன் என்று கூறியிருந்தாள். ஒவ்வொருமுறையும் தனக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அவள் அப்பிள்ளையை கங்கைநதியின் வெள்ளப்பெருக்கில் மூழ்கச் செய்தாள். ஏழுபிள்ளைகளை இவ்வாறு அவள் தண்ணீரில் மூழ்கச் செய்தாள். (பா.ஆதி.98-12) எட்டாவது பிள்ளைபிறந்தபோதும் நீரில் வீழ்த்தச் சென்றாள். அது பொறுக்காத ஸாந்தநு அதனைத் தடுத்தான். (பா.ஆதிபர்வம் 98-16). அதனால் அக்குழந்தையைக் கொல்லாது விட்டஅவள் அஷ்டவஸூக்களை ஸாபத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்ததாகக் கூறினாள். பிள்ளைகளின் மரணத்தைக் கண்டு ஸஹிக்கமுடியாமையினால் ஸாந்தநுவுக்கு, கங்கையின் செயலைத் தடுக்க நோந்தது. ஆகையால் அவளே தான் முன்கூறியபடி அவனைப் பிரிந்து

சென்றாளையொழிய சாந்தநு அவனைத் துறக்கவில்லை.

நளமஹாராஜன் தன் பத்னியான தமயந்தியைக் கைவிடவில்லையோ என்றீர்கள்; வேண்டுமென்றே நளன் தமயந்தியைக் கைவிட்டுச் செல்லவில்லை. கலிபுருஷனால் தூண்டப்பட்டே நடுக்காட்டிலே ஆளில்லாதவிடத்திலே, தன்னையே நம்பியிருந்த மனைவியைக் கைவிட்டோடினானவன். அவன் செய்தது தவறேயாயினும், அவன் நல்லெண்ணத்தாலேயே அவனைவிட்டுச்சென்றான். அந்நிலையிலும் தமயந்தி நளனிடம் வைத்திருந்த பக்தியிலிருந்து நழுவவில்லை. அவனையொழிய மற்றொருவரை மனத்தாலும் நினையாதிருந்தாளவள். அவள் தனது பாதிவரத்ய ஸக்தியினாலேயே தன்னிடம் தகாத முறையில் நடக்க முயன்ற வேடனை எரித்துச் சாம்பலாக்கினாள். அவளது சரித்ரம் கொண்டு மனைவிமார்கள் தங்கள் பதியிடம் பக்தியோடருக்கவேண்டுமென்று அறியவேண்டுமேயன்றி கணவன் மனைவியைக் கைவிடலாமென்று விபரீதார்த்தம் கொள்ளவேண்டாம். மேலும் நளனும் தமயந்தியும் அடியோடு பிரிந்தார்களில்லை. பின்பு இருவரும் ஒன்றுசேர்ந்தனர் என்பது ஸுப்ரஸித்தம்.

ஸுகர் பிறந்தவுடன் பிதாவான வ்யாஸாசார்யரை விட்டுப்போகவில்லையா என்றீர்கள்; வ்யாஸாசார்யரைக் காட்டிலும் மிகுந்த வைராக்யமுடையவர் ஸுகாசார்யர் என்பது அனைவரும் அறிந்தவிஷயம். பிறந்தவுடனே தவம் செய்யப் புறப்பட்டார் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான ஸுகாசார்யர். ஜீவிததஸையிலேயே முக்தருக்கு ஒப்புச்சொல்லலாம்படியிருந்த இவரது செயல்பாடுகளை ஸாமாந்ய சேதநர்கள் பின்பற்றுவது பொருத்தமுடையதன்று.

ராஸகரீடையின்போது கோபிமார்கள் தங்கள் தாய், தந்தை, கணவன், பிள்ளை ஆகியோரை “க்ராவ: கிம் கரிஷ்யந்தி” (வி.பு.) (பெரியவர்கள் என்ன செய்து விடுவார்கள்) என்று கூறிக் கைவிட்டு (பாகவதம் 10-29-6) கண்ணனிடம் வந்தது உண்மையே. கோபிமார்க்கு இருந்த க்ருஷ்ணபக்தி அளவிடற்கரியது. தண்டகாரணயத்திலே வஸித்த ரிஷிகள் எம்பெருமானே அநுபவிப்பதற்கென்றே கோபிமார்களாகப் பிறந்தனர் என்பார். ‘கம்மத்தால் ஏற்பட்ட உறவினர்கள் உறவினர்களல்லர். கண்ணனே உண்மையான உறவினன்’ என்று உணர்ந்தவர்கள் கோபிமார்கள். எம்பெருமானே “தா மந்மநஸ்கா மத்ப்ராணா மத₃ர்த்தே₂ த்யக்ததை₃ஹிகா:” (பாகவதம் 10-46-4) (கோபிமார்கள் என்னிடமே ஈடுபட்ட மனத்தை உடையவர்கள்; என்னையே உயிராகக் கொண்டிருப்பவர்கள். எனக்காக பந்துக்களிடமுள்ள பந்தத்தையும் விட்டவர்கள்.) என்று கூறியுள்ளான்.

பரமபாகவதோத்தமரான உத்தவர் ‘கோபிமார்களின் பாதம்பட்ட சிறுசெடிகள், கொடிகள், மூலிகைச்செடிகள் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றாக ஆகவேண்டும்’ என்று விரும்பினாரென்றால் கோபிமார்களின் பக்தி எப்படிப்பட்டதாய் இருந்திருக்கும். கோபிமார்களுக்கு இருந்த தன்மையற்றவர்கள் எவ்வாறு உறவினர்களை உதறமுடியும்? ஆனால் கோபிமார்கள் தங்கள் இல்லங்களுக்குத் திரும்பிவந்தனர் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

நம்மாழ்வார் குழந்தையாகவிருந்ததுமுதற்கொண்டு உறவினர்களை விட்டுத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலேயே நித்யவாஸம் செய்யவில்லையா என்றீர்கள். அவர் பிறக்கும் போதே அறிவை மறைக்கும் ஸடவாயுவை விரட்டியவர். எம்பெருமானாலே மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்றவர். அவர் க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்த்வமாவார். அதாவது கண்ணனிடத்தில் உண்டான காதலே உருவெடுத்தவர். “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு

மெல்லாம் கண்ணன்” (திருவாய் 6-7-1) என்று இருந்தவர். தேவபிரானையே தந்தைதாய் (திருவாய்.6-5-11) என்றடைந்தவர்.

“வாயால் அழாதே மலசலமொன்றில்லாதே
தாயார் முலைப்பாலோர் சற்றும் அருந்தாதே
ஓயா திருந்தரற்றும் உற்றாரைக் கண்பாராச்
சேயாரும் உண்டோ செகத்திலிவர் அல்லாதே”

(வடிவழகிய நம்பிதாசரின் ஆழ்வார்கள் வைபவம்) என்று பெற்றதாயாரான உடையநங்கையார் புலம்பியதைக் கொண்டே பராங்குசரின் தன்மையை அறியலாம். தத்தவத்யத்தையும் விளக்குகை கொள்ளும்படியான பக்தி உடையவரிவர். எம்பெருமானுடைய விருப்பத்திற்கு உடலாகவில்லையென்றால் தமது உடலையும் உயிரையும் கூடத் தேவையில்லை என்றிருந்தவர். அவருக்கிருந்த தன்மை எவருக்குமே கிடையாது. ஆதலால் அவரைக் காரணங்காட்டி அந்நபாநாதிகளை விடாத நாம் தாய்தந்தையரைக் கைவிடுதல் முறையாகாது.

பரகாலநாயகி “பெற்றதாயரை விட்டகன்று” (பெரிய.திரு.3-7-1) போகவில்லையோ வென்றால் திருவாலி நகராளன் நேரில்வந்து அவள் கையைப்பற்றி, அவளை அழைத்துச் சென்றான். அதுபோல் எம்பெருமான் நேரில்வந்து நம்மையும் அழைத்துச் செல்வானேயானால் நாமும் பகவானோடு போய்விடலாம். உண்மையில் இது பரகாலநாயகியின் மாநஸாநுபவமே யன்றி தத்தவஸ்திதி அன்று என்பது வ்யாக்யாநத்தில் ஸுஸ்பஷ்டம்.

“பெற்றாரும் சுற்றமும் என்றிவை பேணேன் நான் மற்றாரும் பற்றிலேன்” (பெரிய.திரு. 8-10-5) என்று திருமங்கைமன்னன் பந்துக்களைப் பேணுதிருக்கவில்லையோவெனில்; அவர் ஆபாஸபந்துக்களை ரக்ஷகர்களாக நினைவேன் என்பதையே இவ்வாறு அருளிச்செய்கின்றார். பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் என்று பிறந்தவுடன் இவரைப் பெற்றோர்கள் கைவிட்டனர். “பின்னும் நின்று அடியேனுக்கு உற்றனாய் வளர்த்து” (பெரிய.திரு.8-9-7) என்று எல்லா உறவுமுறையும் தானேயாயிருந்து காத்தவன் எம்பெருமானேயாதலால் இத்தகைய ப்ராக்ருதபந்துக்கள் ரக்ஷரல்லர் என்று விடுத்தாரிவர். இதுபோல் நாமும் நம் உறவினர்கள் அனைவரையும் கைவிடவேண்டியது தானே என்னில், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிராதவர்களாய், நெடுந்தகையை நினையாத நீசர்களாய், மற்றும் ஓர் தெய்வம் உளது என்று இருப்பவர்களான உறவினர்களே விடவேண்டியவர்கள்; எம்பெருமானுடைய அடியார்களான தேஹபந்துக்களோ வெனில் மிகவும் ஆதரிக்கத்தக்கவர்களே.

பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் தமது திருக்குமாரரான சொட்டைநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் அபசாரப்பட்டதால் அவரைத் திருத்திப்பணிகொள்வதற்காக ‘தூரப்போ’ என்று விலக்கினாரெயொழிய அவரைக் கைவிடவேண்டும் என்றநோக்கத்தாலன்று. இதிலிருந்து , நமது உறவினர்கள் எம்பெருமானுடைய அடியார்களிடம் அபசாரப்பட்டால் அவர்களை திருத்திப்பணிகொள்ளும்வரை, நாமும் அவர்களிடம் பற்றற்று இருக்கவேண்டும் என்றே தேறுகிறது.

ஸந்யாஸிகளானபடியால், ஸ்வாமி எம்பெருமானாரையும் எம்பாரையும் பத்னியைக் கைவிடவில்லையா என்று கேட்பதே தவறு. உறவினர்களைக் கைவிட்டன்றே துறவறம் மேற்கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீராமாநுஜர் பத்னியைக் கைவிட்டார் என்றால் அதற்கு மூன்று ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

காரணங்களுண்டு. அவருடைய பத்நி – திருக்கச்சிநம்பி அமுது செய்ய எழுந்தருளினபோதும், பசியோடு வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு மிகுதியான அந்நமிருந்தும் ஒன்றுமில்லை என்று கூறித் தரமறுத்தும் பாகவதாபசாரப்பட்டாள். பின்பு பெரியநம்பியின் தேவிகளுடன் சண்டையிட்டு அஸஹ்யாபசாரப்பட்டாள். ஆதலால் அவளைக் கைவிட்டார் இளையாழ்வார். ஆகையால், ஆஸ்ரமாங்குணமாக இவர் பத்நியைக் கைவிட்டதைக்கொண்டு மற்றைய ஆஸ்ரமத்தவர்கள் பத்நியை அறவே கைவிடுவது பொருந்தாது.

கோவிந்தருக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமான் எப்போதும் ப்ரகாஸித்தான். அவர் இருக்குமிடத்தில் இருளே அண்டாது. ஆதலால் அவரால் இல்லறதர்மத்தை நடத்தமுடியாமற் போனது. ஸாஸ்த்ரம் “ஒருநாள்கூட த்விஜன் நாலுஆஸ்ரமங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் இல்லாதவனாய் இருக்கக்கூடாது” (தக்ஷஸ்மருதி) என்கிறது. அதனால் பற்றற்றவரான கோவிந்தரை ஸந்யாஸ ஆஸ்ரமத்தை ஏற்கும்படிச் செய்தார் உடையவர். எம்பாரைப்போன்ற வைராக்யநிஷ்டர்கள் அத்யந்தம் தூர்லபர்களாதலால் அவரைக் காரணம் காட்டி மற்றையோர் பந்துக்களைக் கைவிடுதல் தகாது.

எம்பெருமானையே எல்லாமாகப்பற்றிய சிலர் பந்துக்களைக் கைவிட்டதாகத் தெரிகிறதே. அவர்களுக்கு க்ருதக்₄நதை (நன்றிகொன்றதன்மை) வாராதோ என்னில்? வாராது. பகவத் ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணாதவர்களுடையே – பெற்றோர் முதலானவர்களைக் கைவிட்டால் நன்றிகெட்டத்தனத்தால் தோஷத்தை அடைவர் என்றோம்(பக்கம் 11).

க்ருதக்₄நோ நாஸ்திக:புரா|| ஸமாஸ்ரயேதாதி₃ தே₃வம் ஸ்ரத்தயா ஸரணம் யதி₃!

நிர்த்தே₃ஷம் வித்₃தி₄ தம் ஜந்தும் ப்ரப₄வாத் பரமாத்மந:|| (ஸாத்வதம் – 16-23)
(ஒருவன் முன்பு செய்ந்நன்றி மறந்தவனானாலும் ஆதிதேவனான எம்பெருமானை ஸ்ரத்தையுடன் ஸரணமடைவானாகில், அவனை எம்பெருமானுடைய மஹிமையினால் தோஷமில்லாதவனாக அறிவாயாக.) என்கிற ப்ரமாணம் எம்பெருமானை அடைவதற்கு முன்பு ஒருவன் நன்றிகெட்டவனாயிருந்தால்கூட, அவன் எம்பெருமானை அடைந்த பிறகு தோஷமில்லாதவனாவான் என்று கூறுகிறது. எம்பெருமான் நன்றி கொன்றவனையும் “க்ருதக்₄நோபி விஸூத்தயதி” (செய்ந்நன்றி மறந்தவனும் கூட (பகவத்ஸம்பந்தத்தால்) தூய்மை அடைகிறான்.) என்கிறபடியே தோஷமற்றவனாகச் செய்வன்.

இளையபெருமான் முதலானோர் சிலர் எம்பெருமானையே எல்லாமாகக்கருதி, பெற்றோர் களுக்குப் பணிவிடை செய்யாமலிருந்தது குற்றமேயன்று. நன்றிகொன்றதன்மை என்ற தோஷம் இவர்களை அண்டாது. இப்பிறவியில் மட்டும் நமக்கு உடலைக்கொடுத்தவர்கள் நம் பெற்றோர். ப்ரளயகாலத்திலே இறகொடிந்த பறவைபோலே கிடந்தபோது நமக்கு உடலையும், இந்த்ரியங்களையும் கொடுத்தவன் எம்பெருமான். அவனே நல்லதுதீயதுகளைப் பகுத்துணர ஸாஸ்த்ரங்களைக் கொடுத்தான். இப்படி எண்ணற்ற உபகாரங்கள் செய்த எம்பெருமானையே எல்லாமாகக் கொண்டு, ஆபாஸபந்துக்களை சிலர் கைவிட்டிருந்தால் அதனால் அவர்களுக்கு செய்ந்நன்றிகொன்றதோஷம் வாராது.

உண்மையில் தாய், தந்தையர் முதலான உறவினர்கள் நமக்கு ரக்ஷகரல்லர். எம்பெருமான் தான் தாய், தந்தையரைக் கொடுத்து அவர்கள் மூலமாக நம்மைக்காக்கிறான். எம்பெருமானையே எல்லாமாகக் கொண்டு சிலர் பந்துக்களைக் கைவிட்டால், அது “எம்பெருமானன்றோ பலரைக் கொண்டு நம்மைக் காக்கிறான்” என்று எம்பெருமானிடம்

அவர்கள் கொண்டுள்ள நன்றி உணர்ச்சியையே காட்டுமாதலால் அவர்கள் நன்றி மறவாதவர்களேயாவர். ஆகையால் அவர்களுக்கு செய்ந்நன்றி கொன்றதோஷம் வாராது.

ஆணைபம் 5

பிதரம் மாதரம் த₃ரராந் புத்ராந் ப₃ந்தூ₄ந் ஸகீ₂ந் கு₃ரூந்
 ரத்நாநி த₄நத₃ந்யாநி சேஷத்ராணி ச க்₃ருஹாணி ச
 ஸர்வத₄ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாந் ச ஸாக்ஷராந்
 லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஸரணம் தே₅வ்ரஜம் விபே₄ா!! (விஹுகே₃.22)

(எம்பெருமானே! தகப்பனையும், தாயையும், மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், உறவினர்களையும், நண்பர்களையும், ஆசார்யர்களையும், ரத்நங்களையும், தந்தாந்யங்களையும், நிலங்களையும், வீடுகளையும், எல்லா தர்மங்களையும், கைவல்யம் முதலான காம்ய புருஷார்த்தங்களையும் அடியோடு விட்டொழித்து உனது உலகமளந்த பொன்னடியையே ஸரணமாகப்பற்றுகிறேன்.) என்ற ஸ்லோகத்தை உடையவர் கத்யத்திலே அநுஸந்தித்தமையால் நாம் பந்துக்களை கைவிட்டேயாக வேண்டுமன்றே?

ஸமாதாநம்:

இவ்விடத்து கத்யபாஷ்யத்தில் வேதாந்தவாசிரியர் கூறிய ஸமாதாநத்தை அப்படியே காட்டுகிறோம். “पित्रादीनां त्यागश्चात्र काम्यधर्मोपयोगितया अर्थकामोपयोगितया वा अनुपादानम् । अत एव मातृदेवो भव, पितृदेवो भव, आचार्यदेवो भव, वृद्धौ च मातापितरौ इत्युक्तभगवदाज्ञानुपालनं न विरुध्यते ।.... नैराश्यं त्यागः”. ஆக இங்கு விடுகை என்று கூறியதாவது— உறவினர்கள் காம்யதர்மத்தைச் செய்வதற்கு உபயோகமாகவோ, பொருள் இன்பம் என்ற உறுதிப்பொருள்களை அடைவதற்கு உபயோகமாகவோ மட்டுமே இருப்பார்களேயானால் அவர்களை விடவேண்டுமென்றபடி. அதாவது நித்யநைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்வதற்கும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கும் உறவினர்கள் உதவுபவர்களேயானால் அவர்களைக் கைவிடக்கூடாது. கைவிடுதல் என்றால் அவர்கள் நமது இஷ்டப்பராப்திக்கும், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் கடவர்கள் என்ற நம்பிக்கையை விடுதலேயாகும். அவர்கள் நமக்கு ரக்ஷகர்கள் என்ற எண்ணத்தை விடுதலாகும். அதற்காக அடியோடு அவர்களைத் துறந்துவிடும்படிச் சொல்லவில்லை. இவ்விடத்தில் மஹாமஹிமோபாத்யாய ப்ரதிவாதிபயங்கரம் காஞ்சீஸ்வாமி எழுதியிருப்பதை காட்டுகிறோம்.

“த்யஜிக்கவாண்ணாத விஷயங்களையும் த்யஜித்ததாக அருளிச்செய்கிறவிதற்கு உபபத்தி எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின், இவர்களை விட்டுவிடுவதாவது – **விரோதப்பட்டுத் தள்ளிவிடுவதன்று.** காம்ய கர்மோபயோகியாகவோ, அர்த்தகாமோபயோகியாகவோ இவர்களைக் கொள்ளாததுவே இங்கு த்யாகமாகவது. ‘கொண்டபெண்டிர் தாம் முதலாக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால் அண்டினவரென்றென்றே அவரைவிட்டுத் தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமாலைச் சேருமென்றான் ஆர்க்குமிதம் பார்க்கும் புகழ்மாறன் பண்டு” (திருவாய். நூற்றந்தாதி 81) என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தபடியே ஆழ்வார் ‘கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார்’ என்கிற திருவாய்மொழியிலே(9-1) கொண்டபெண்டிரையும், மக்களையும் விட்டொழிக்குமாறு உபதேஸித்தருளினது வாஸ்தவமே. அந்த ஆழ்வார் தாமே அதன் கீழ்ப்பாசரத்தில் ‘ஆயிரத்துள்ளிவையும் பத்தும் வல்லார்கள், நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார் கொண்டபெண்டிர்மக்களே’ (திருவாய்.8-10-11) என்றருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத் **ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— அக்டோபர் 2009**

தக்கது. ஓரிடத்தில் ஹேயமாகச் சொன்ன குடும்பவாழ்க்கையையே, மற்றோரிடத்தில் (பலச்சூதி கூறும் முகத்தால்) உபாதேயமாக அருளிச்செய்தாரென்றால், த்யாஜ்யமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு. உபாதேயமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு என்று தெரிந்துகொள்ள ப்ராப்தமன்றே. மாதாபிதாக்களையும், ஆசார்யர்களையும் புத்ரமித்ராதிகளையும் பகவத்விபூதிகளாகக் கருதுகிறேன் என்பதுவே பரமதாத்தர்யம். இவர்கள் தாமே பகவத்பாகவதாநுபவ விரோதிகளாகில் இவர்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கவும் ப்ராப்தமே”.- ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணா ஸ்வாமியின் கத்யத்ரய விரிவுரையில் உள்ளவை இவ்வாக்யங்கள். இது கொண்டு நாம் தெளிவுபெறலாம்.

பந்துக்கள் சிறிதளவும் பகவத்பக்தி இல்லாதவர்களாயிருப்பின் அவர்களை விட்டு விலகி இருப்பதே நல்லது. பந்துக்கள் தேவதாந்தரபரர்களாகவிருந்தால் விபீஷணன் ராவணனுக்கு நல்வார்த்தை சொன்னதுபோல் நாம் அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணி அவர்களைத் திருத்தவேண்டும். திருத்தமுடியாமற்போனால் நாம் அவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியிருத்தலே நலம். ‘நானே இறைவன் நாராயணனல்லன்’ என்று கூறிய தகப்பனான இரணியனையும் கப்பட ப்ரஹ்லாதன் திருத்த முற்பட்டானேயன்றி வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை. இறுதியில் “மத்பிதுஸ்த்வத்க்ருதம் பாபம் தேவ! தஸ்ய ப்ரணஸ்யது” என்று இரணியன் செய்த பாபங்களையெல்லாம் பொறுக்கும்படி எம்பெருமானிடம் கேட்டுக்கொண்டான். ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநமான ப்ரஹ்லாதனையே ஸாதுக்கோட்டியுட்கொள்ளப்பட வேண்டியவர்களான நாம் பின்பற்றவேண்டும்.

தோஷங்களை ஆராய்ப்புகுந்தால் “நிர்தோஷ: க: இஹ ஜக்தி” (ஸ்ரீகுண.52) (இவ்வலகில் குற்றமில்லாதவன் எவன்) என்கிறபடியே அனைவரும் குற்றவாளிகளாகவே யிருப்பர். அதனால் இவர்களை விட்டுப்போக வேண்டுமென்றால் எங்கே போவது? காட்டிற்கோ, மலைக்கோ செல்லலாமேயென்றால், அது நம்மால் முடியாதே. வைஷ்ணவனானவன் எம்பெருமான் அபிமாநித்த திவ்யதேசத்திலே வஸிப்பதையே பேரூகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதனைப் பெரியாழ்வார் “கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்” என்று காட்டியுள்ளாரன்றே. “உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய், குணநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுதுபோக்காகையும்” (முமுக்ஷு 116) என்று வைஷ்ணவனானவன் திவ்ய தேசங்களிலே ஈடுபட்டு, அத்திவ்யதேசத்தெம்பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டே காலத்தைகழிக்க வேண்டுமென்றார் பிள்ளையுலகாசிரியர். சோழகுலாந்தகன் என்ற க்ராமத்திலே விவசாயம் செய்து கொண்டிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவன் திருக்கோளுரை விட்டுப் பிழைப்புக்காக அங்கு வந்தான் என்றறிந்த அநந்தாழ்வான் “அவ்வூரில் கழுதை மேய்த்து ஜீவிக்கமாட்டிற்றிலையே; நிலைநின்ற ஜீவநத்தை விட்டுப் போந்தாயாகாதே” (ஈடு. 6-7-1) என்றாராம். திவ்யதேசத்திலே கழுதைமேய்த்தாவது பிழைப்பு நடத்தலாம். ஆனால் ஒருபோதும் திவ்யதேசவாஸத்தைக் கைவிடலாகாது என்பது நம் பூருவர்கள் திருவுள்ளம்.

அகலங்கப்ரஹ்மராயர் அடையவகாந்தான் மதிள்கட்டும்போது பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகை வழியில் குறுக்கிடுகின்றதென்று அதை இடிக்க முற்பட்டார். அப்போது பட்டர் “வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதே கொள்ளீர்; இங்குக் கிடக்கிற நாலுகுடியங்காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; (ஈடு. 7-1 ப்ரவேசம்) என்றாராம்.

“இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங்காண் பெருமாளுக்கு ரகை” என்றால் ‘இங்கிருக்கும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் போன்ற சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருந்தோறும் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவார்கள். அவர்களுடைய மங்களாஸாஸநமே பெருமாளுக்கு ரகையாகும்’ என்று பொருள் கூறுவர் பெரியோர். “புவத்யுவிஷயவாஸிந:” (ரா.அ.1-20) என்று அவன் உகந்தருளின ஸ்தலத்திலேயிருந்து கொண்டு மனத்தாலேயாவது பல்லாண்டு என்றும், போற்றி என்றும் சொல்லலாமன்றே. அதைவிட்டு பந்துக்களுக்குப் பயந்து ஓடலாமோ? “உகந்தருளின நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊணும் உறக்கமுமின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணும்” என்பது லோகதேஸிக ஸ்ரீஸூக்தி. (ஸ்ரீவ.பூ.258). இந்த ஸூத்ரத்தில் பெரியாழ்வாருடைய அநவரத நிஷ்டையே நமக்கெல்லார்க்கும் இருக்கவேண்டும் என்கிறார் உலகாசிரியர். திவ்யதேஸத்தெம்பெருமானுக்கு என்ன ஆபத்துவருமோ என்றஞ்சி உணவும் உறக்கமும் கொள்ளாமல் எப்போதும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டும் என்கிறார். ஆதலால் திவ்யதேஸத்திலேயிருந்துகொண்டு அவ்வெம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதே நமக்கிருக்கவேண்டிய நிஷ்டை என்று தெளியலாம். ஆபாஸபந்துக்கள் சிலரைக் கைவிடவேண்டுமென்பதற்காக திவ்யதேஸத்தை விட்டுவிடல் அழகாமோ? நாதமுனி தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள் பார்யந்தமான நமது பூர்வாசார்யர்கள் கோயிலிலேயன்றே படுகாடு கிடந்தனர். ஓராண்வழியாசார்யர்கள் எவரும் திவ்யதேஸங்களை விட்டு வேறிடத்திற்குச் சென்று வஸிக்கவில்லையே.

காட்டுக்குப்போனால் என்ன குறை வந்ததாம் என்பீர்களேயானால் தபஸ் பண்ணப் போனவிடத்திலே ஆதிபரதனும் ஆசையென்னும் வலையுளகப்பட்டு அல்லல்படவில்லையா? தவம் செய்து கொண்டிருந்த ஸௌபரி பாதியிலேயேஅதனைவிட்டு, ஆசை அதிகமாகி யோகபலத்தால் ஐம்பது உடம்பை எடுத்துக்கொண்டு ஐம்பது பெண்களை அநுபவித்தானன்றே. ஆதலால் காட்டுக்கோ, மலைக்கோ போவது உசிதமல்ல.

“நிவ்ருத்த ராக்யஸ்ய க்ருஹம் தபோவநம்” (இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 13) (ஆசையற்ற வனுக்கு வீடே தவம் செய்யும் காடாகும்.) அன்றே. ராஜ்ய பரிபாலநம் பண்ணின ஜநகன் பற்றற்றவனாய் இருக்கவில்லையா. இருக்குமிடத்திலிருந்து கொண்டே பகவானிடம் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டுமெயொழிய ஓடியொளியவேண்டியதேவையில்லை. இவ்விடத்தில் நம்பிள்ளை ஈடு முதல்ஸரிய:பதி அவஸ்யம் அநுஸந்திக்கத்தகும். (ஸுதர்ஸனர்ஸ்வாமி பதிப்பு பக்கம் 182 & 183.)

கோபிமார்கள் எப்போதும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்திலேயே ஈடுபட்ட மனத்தை உடையவர்களாய், பால்கறக்கும்போதும், தயிர்கடையும்போதும், நெல் குத்தும்போதும், மெழுகி ஸூத்தம் செய்யும்போதும், குழந்தைகளை ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டும்போதும், அழும்குழந்தையை ஸமாதாநப்படுத்தும்போதும், அக்குழந்தைகளை வெந்நீரில் நீராட்டும்போதும் இப்படி எந்தவேலையைச் செய்யும்போதும் க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களையே கீர்ந்தநம் செய்துகொண்டிருந்தனர்(பாகவதம் 10-44-15). அதுபோல் நாமும் ஆபாஸபந்துக்களிடம் ஸங்கமில்லாமல் இருந்தவிடத்தேயிருந்துகொண்டு எந்நேரமும் எம்பெருமானிடத்திலேயே ஈடுபட்ட மனத்தையுடையவர்களாய் பகவத்குணங்களையே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கலாமன்றே.

3. ஆதிபரதன் மான்குட்டியிடம் மிகுந்த பாசம் கொண்டிருந்ததாக ஏதோ கூறினீர்களே?

அக்கதையைக் கூறுங்கள்?

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

ஆதிபரதன் என்பான் முற்காலத்தில் பூமியை ஆண்டு வந்த மன்னன். அவனாலேயே நம் நாட்டிற்கு பாரதவர்ஷமென்று பெயர் ஏற்பட்டது. அவனுக்கு நாள்தோறும் எம்பெருமானிடத்தில் மிகுந்த பக்தியானது பெருகிக்கொண்டேயிருந்தது. அவன் தன் ராஜ்யத்தை தனது ஐந்து பிள்ளைகளுக்கும் பிரித்துக்கொடுத்துவிட்டு தவம் மேற்கொள்ள புலஹாஸ்ரமமான ஹரிஷேத்ரத்திற்குச் சென்றான். அங்கு பற்பல புஷ்பங்கள், பழங்கள் முதலிய உபஹாரங்களால் எம்பெருமானை ஆராதித்துக்கொண்டு உலகவிஷயங்களில் ஆசை நீங்கப்பெற்றவராயிருந்தான்.

ஒரு ஸமயம் அந்தப் பரதனானவன் மஹாநதியில் நீராடிவிட்டு நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்து, ப்ரணவஜ்பம் செய்துகொண்டு மூன்று முஹூர்த்தம் வரை நதிக்கரையிலேயேயிருந்தான். அப்போது அங்கு ஒரு பெண்மான் நீர் அருந்துவதற்காக வந்தது. அம்மான் நீரைப் பருகும்போது அருகில் சிங்கத்தின் பயங்கரமான கர்ஜனை உண்டாயிற்று. பயந்துபோன அம்மான் தாஹுஸாந்திசெய்துகொள்ளாமலேயே விரைவில் ஓடமுயற்சி செய்தது. கருத்தரித்திருந்த அம்மான் அவ்வாறு தாண்டும்போது கருவிலிருந்து மான்குட்டியானது நழுவி நீரோட்டத்தில் விழுந்தது. அப்பெண்மான் தன் கூட்டத்திலிருந்து பிரிந்து இறந்து போனது. உறவினரின்றி ஜலப்ரவாஹத்திலே கொண்டு போகப்பட்ட அநாதையான மான்குட்டியைப் பார்த்த ராஜரிஷியான பரதன் பந்துவைப்போலே மிகுந்த கருணையோடு, தாயில்லாத குட்டியாதலால் அதனைத் தன் ஆஸ்ரமத்துக்குக் கொண்டுபோனான்.

அந்த மான்குட்டியிடம் ஏற்பட்ட அதிகமான அபிமானத்தால், பரதன் மான்குட்டியை புல் முதலியவற்றால் போஷித்தல், செந்நாய் முதலியவைகளிடமிருந்து காப்பாற்றுதல், சீராட்டுதல், முத்தமிட்டு கொஞ்சி விளையாடுதல், இவைகளினால் தனது ஸ்நானம் முதலிய நியமங்கள், ப்ராணாயாமம், பகவதாராதனை முதலானவற்றை சிலநாள்களில் கைவிட்டான். வைதிக கர்மங்களைச் செய்யும் போது இடையிலே எழுந்து வந்து இந்த மான் குட்டியைப் பார்ப்பான். பார்க்கும்போது கவலைநீங்கின மனத்துடன் அதனை ஆஸ்ரீவதிப்பான். ஒருவேளை அம்மான்குட்டியை காணாவிடில் மிகவும் கலங்கிப் புலம்புவான். இப்படி மான் குட்டியிடம் உண்டான பிரியத்தால் உட்காரும்போதும், படுக்கும்போதும், நடமாடும்போதும், குளிக்கும் போதும், உண்ணும்போதும், மான்குட்டியை விட்டுப்பிரியமாட்டாதவனாய், அன்பினாலே கட்டுண்ட இதயத்தை உடையவனானான். வெளியே செல்லும்போதும் மான்குட்டியைத் தோளில் சுமந்து கொண்டே செல்வான். இவ்வாறு மான்குட்டியையே நினைத்துக்கொண்டு யோகாப்ஸாஸத்திலிருந்து நழுவிவனாய், பகவதாராதநரூபமான தபஸ்ஸிலிருந்தும் நழுவினான். அவனை மரணகாலம் நெருங்கியது. அப்போது கூட மான்குட்டியிடம் மனத்தை வைத்தவனாய் இருந்ததால் இவ்வுலகைவிட்டு, மறுபிறவியில் மானாகப் பிறந்தான். பகவானிடமே ஈடுபட்டு உலகவிஷயங்களில் பற்றற்றிருந்த இவன் பகவானை அடைய வேண்டியிருக்க, மான்குட்டியிடம் வைத்த அளவுக்குமீறிய அபிமானத்தாலே அப்பிறவியில் பகவத்ப்ராப்தியை இழந்தான்.

4. தேஹபந்துக்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக இருந்தால் அவர்களை நாம் உறவினர்களாகக் கருதலாமா? அவர்களிடம் நாம் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும்? (தொடரும்)

48. ஸம்ஸோத்ய பாவநமநோஹரத்ருஷ்டிபாதை:
தேவாய மாமபி நிவேத்யதாம் குருணாம்।
ஸவ்யோத்தரே ப₄க₃வதோஸ்ய கடாக்ஷவீக்ஷா-
பங்க்திம் ப₃ய பரித: பரிதோ ப₄வேயம்॥

விளக்கவுரை: உடையவர் பகவதாராதநக்ரமத்தை உணர்த்தும் நித்யக்ரந்தத்தில் பீடார்ச்சனையில் “ஓம் அஸ்மத் குருப்யோ நம:” என்று ஆசார்ய வந்தனம் பண்ணியபிறகு தான் பகவதாராதநம் பண்ணவேண்டும் என அருளியுள்ளார். அதற்கேற்ப இந்தச்லோகத்தில் ஆசார்யவந்தனம் பண்ணுகிறார். “வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர்பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்று ஆழ்வாரும் அருளியுள்ளாரன்றோ.

பரமநீசனான அடியேனையும், பரிசுத்தமாயும் அழகியனவாயும் உள்ள கடாக்ஷங்களாலே எம்பெருமானுக்குரியவனாகி, அவ்வெம்பெருமானது இடப்பக்கமாகிய வடக்குப்பக்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கக்கூடிய ஆசார்யர் களுடைய திருக்கண்ணைக்கங்களையே தஞ்சமாகப்பற்றி அவர்களைப் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணக்கடவேன்.

49. ஸ்ரீரங்குராஜகரநம்ரிதஸாகி₂காப்ய:
லக்ஷ்மயா ஸ்வஹஸ்தகலிதஸ்ரவணவதம்ஸம்।
புந்நாக₃தல்லஜமஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீ₃தி-
ஸேகோத்த₂தி₃வ்யநிஜஸௌரப₄மாமநாம:॥

விளக்கவுரை: சந்திரபுஷ்கரணிக்கரையிலுள்ள புன்னைமரத்தைத் துதிக்கிறார். ஸ்ரீரங்கநாதரும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் கோடைக்காலத்தில் காற்று வாங்குவதற்காக சந்திரபுஷ்கரணிக்கு வந்தனர். பரமபதத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு அந்தப்புன்னைமரத்திலுள்ள மலர் மணம் மிக்கதாக இருந்தது. அதனைப் பறித்துத் தன் கணவரும் தானும் நுகரும் வகையில் செவிப்பூவாக வைத்துக்கொள்ள விரும்பினாள். இவள் குட்டையாயிருப்பதால் உயரத்திலுள்ள மலரைப்பறிக்க முடியவில்லை. அதனால் அரங்கன் தன் கையினால் அம்மரக்கிளையைத் தாழ்த்தினார். உடன் தேவி அம்மலரைப் பறித்துத் தன் செவியிலே வைத்துக்கொண்டாள். எங்கும் இல்லாத மணம்

இம்மலருக்கு எப்படி வந்தது என்றால், புன்னைமரத்தின் கீழே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டமாக இருந்து இடையறாது நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியை ஓதிக்கொண்டிருப்பார். திருவாய்மொழி ஒலிகேட்டு வளர்ந்த புன்னைமரமானதால் எங்குமில்லாத திவ்யமான பரிமளம் இம்மலருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. அத்தகைய புன்னை மரத்தைத் துதிக்கிறோம்.

50. ஸ்ரீரங்குசந்த்₃ரமஸம் இந்திரயா விஹர்த்தும்
விந்யஸ்ய விஸ்வசித₃சிந்நயநாதி₄காரம்।
யோ நிர்வஹத்யநிஸமங்கு₃ளிமுத்₃ரயைவ
ஸேநாந்யமந்யவிமுக₂ாஸ்தமஸிஸ்ரியாம।

விளக்கவுரை: சேனைமுதலியாராகிய விஷ்வக்ஸேனரை இதில் வணங்குகிறார். அனைத்துலகையும் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு எம்பெருமானுடையது. ஆனால் விஷ்வக்ஸேனர் ஸமஸ்தசேதனாசேதனங்களையும் அடக்கி ஆளவேண்டிய அனைத்துப்பொறுப்புகளையும் தான் ஏற்றுக்கொண்டார். பெருமானே, 'பிராட்டியோடு ஆதிசேஷன் மீது வீற்றிருந்து விளையாடிக் கொண்டிரும். நானே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்கிறேன்' என்றார். அதனால் எம்பெருமான் பொறுப்பற்றவராய், பிராட்டியோடு ஸரஸஸல்லாபங்கள் செய்து கொண்டிருக்கிறார். பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட ஸேனைமுதலியார் எப்போதும் தனது விரல்முத்திரையினாலேயே அனைத்தையும் நிர்வஹிக்கிறார். விஷ்வக்ஸேனர் அங்குளிமுத்திரையோடு ஸேவைஸாதிப்பதை நாம் இன்றும் காணலாம். அத்தகைய சேனைமுதலியாரை வேறுபுகலிடமின்றி நாம் அடிபணிவோமாக.

51. ஸைந்யது₄ரீணப்ராணஸஹாயாம் ஸுத்ரவதீமாஸிஸ்ரியமம்பூாம்।
ஸ்ரீபத₃லாக்ஷாலாஞ்சி₂தஸேவாப்ரோதலஸத்₃தே₃யார்வல்லிவிலாஸாம்।

விளக்கவுரை: ஸேனைமுதலியாரின் மனைவி ஸுத்ரவதி கொடிபோன்று அழகுமிக்கவளாவாள். இவள் இடையறாது ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு பாதஸேவை பண்ணுமவளாயுள்ளாள். பிராட்டியின் திருவடிகளில் செம்பஞ்சுக்குழம்பு சாத்திய பிறகு, அதனைஓற்றி எடுக்கக்கூடிய வஸ்திரத்தைத் தன் கையிலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஸ்ரீபாதவஸ்த்ரம் என்று சொல்லக்கூடிய அவ்வொற்றுவாடையைக் கையிலேந்திய ஸுத்ரவதியாகிய தாயைப் பற்றுகிறேன்.

முकुन्दवाच्यत्वमगाद्येन देवश्चिरन्तनः।
 विलुप्तपुनरावृत्तिमार्गः पादत्रयात्मकः॥१७॥
 यदन्ते दिव्यतटिनी विरजा नाम विश्रुता।
 संसारदावदग्धानां जीवानां तापहारिणी॥१८॥
 करुणैव द्रवीभूय कमलाक्षस्य केवलम्।
 विरजाऽपरसंज्ञा या वासनापांसुहारिणी॥१९॥
 मुक्ताश्रिताऽतिशिशिरा हंसैश्च परमैर्वृता।
 सञ्जीवना ससत्त्वा या मूर्तेव मुरजिद्वया॥२०॥
 यातनातनुमहाय चेतनानां निमज्जताम्।
 हत्वा सवासनां दत्ते पञ्चोपनिषदाकृतिम्॥२१॥

19. தாமரைக்கண்ணானுள் எம்பெருமானுடைய கருணையே உருகி 'விரஜை' என்னும் மற்றொருபெயரை அடைந்ததென்னலாம்படியான அந்நதியானது தன்னிடத்தில் நீராடும் சேதனனின் வாஸநாரேணுவையும் போக்குகிறது.

20. முராரியான எம்பெருமானுடைய தயையின் திருவுருப்போல் அவ்விரஜா நதி உள்ளது. இந்த ஸ்லோகத்தில் உள்ள விசேஷணங்கள் எம்பெருமானுடைய தயைக்கும், விரஜா நதிக்கும் பொதுவாக உள்ளன. முக்தர்கள் எம்பெருமானுடைய தயையையே அவலம்பநமாகக் கொண்டுள்ளார்கள். விரஜாநதி முத்துக்கள் நிறைந்ததாயுள்ளது. எம்பெருமானுடைய கருணை குளிர்ந்திருக்கும் என்பது கவிமரபு. விரஜா நதியும் மிகவும் குளிர்ந்ததாயுள்ளது. எம்பெருமானுடைய க்ருபை "நாதயாமுநர் போல்வாரான" (ஆ.ஹ.151) பரமஹம்ஸர்களால் வேண்டப்படுவதாயுள்ளது. விரஜாநதி உயர்ந்த அன்னப்பறவைகளாலே சூழப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமானுடைய தயை நல்லவர்களுக்குத் தாரகமாக உள்ளது. விரஜாநதி நல்ல தீர்த்தத்தால் நிரம்பியுள்ளது. எம்பெருமானுடைய தயை அவனுடைய ஸத்த்வகுணத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. விரஜாநதி நீர்வாழ்பிராணிகளை உடையதாயிருக்கிறது.

21. இவ்விரஜாநதியானது தன்னிடத்தில் நீராடும் சேதநர்களுடைய வாஸனையோடு கூட ஸூக்ஷ்மஸரீரத்தைப்போக்கி, பஞ்சோபநிஷந்மயமான திருமேனியைக் கொடுக்கிறது.

இவ்வுலகில் உள்ள நாம் பஞ்சபூதங்களால் ஆன உடலைக் கொண்டிருப்பது போல் பரமபதத்திற்குச் செல்பவர்கள் அப்ராக்ருதமான பஞ்சோபநிஷத்துக்களால் ஆன திருமேனியை அடைவர். பஞ்சோபநிஷத்துக்க ளாவன – பரமேஷ்டி, புமாந், விஸ்வ:, ஸர்வ:, நிவ்ருத்த: என்பனவாம்.

आवर्तनाभिसुभगा कोकस्तनविराजिता ।
 मृणालहारा पद्माक्षी मुक्तिश्रीरिव भाति या ॥२२॥
 यत्रारामेषु भगवत्प्रीतये तररूपिणः ।
 छायापुष्पफलैर्मुक्तानुपकुर्वन्ति सूरयः ॥२३॥
 दिव्यमैरम्मदीयाख्यं सरो राजत्यनुत्तमम् ।
 यत्र काञ्चनकल्हारकमलोत्पलमण्डितम् ॥२४॥
 यत्तीरेऽश्वत्थतल्पीयां छायामाश्रित्य शीतलाम् ।
 रमन्तेऽप्सरसः पञ्चशतान्यद्भुतविग्रहाः ॥२५॥
 भूषाचूर्णाञ्जनक्षौममालाभिर्विलसत्कराः ।
 लब्धदिव्याकृतीन्मुक्तानलङ्कुर्वन्ति यत्र ताः ॥२६॥

22. இந்த ஸ்லோகத்தில் கவி விரஜாநதியை ஒரு பெண்போல் உருவகப்படுத்துகிறார். மோக்ஷலக்ஷமியைப் போல் ப்ரகாஸிக்கும் விரஜாநதியில் சுழலானது அழகிய நாபியைப் போன்றும், தாமரைமொட்டுக்கள் ஸ்தனங்களைப்போன்றும், தாமரையின் நாலம் ஹாரம் போன்றும், தாமரை மலரானது கண் போன்றும் விளங்குகிறது.

23. எந்த வைகுண்டத்தின் ஆராமங்களில் (தோட்டங்களில்) வ்ருக்ஷ(மர) ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டவர்களான நித்யஸூரிகள் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ள உகப்புக்காக தங்களுடைய நிழல், புஷ்பம், பழங்கள் இவைகளின் மூலம் முக்தர்களுக்கு உபகாரம் செய்கின்றனரோ;

24. எங்கே பொன்மயமான செங்கழுநீர், தாமரை, ஆம்பல் ஆகிய மலர்களால் சூழப்பெற்றதாய், அழகியதாய், மிகவுத்தமமான ஐரம்மதீயம் என்ற தடாகமானது விளங்குகிறதோ;

25. எந்தத் தடாகத்தின் கரையிலுள்ள அராமரத்தின் குளிர்ந்த நிழலையடைந்து மிகவழகிய வடிவையுடைய ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்தீர்கள், மகிழ்கின்றனரோ;

26. எங்கு ஆபரணம், வாசனைப்பொடி, மை, பட்டுவஸ்தரம், மற்றும் மாலை இவைகளினால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்ற கைகளையுடைய அப்ஸரஸ்தீர்கள் திவ்யமான வடிவுடைய முக்தபுருஷர்களை அலங்கரிக்கின்றனரோ;

[“தம் பஞ்சஸதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதித₄வந்தி

ஸதம் மாலாஹஸ்தா: ஸதமஞ்ஜந ஹஸ்தா:

ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா: ஸதம் வாலோ ஹஸ்தா:

தம் ப்₃ரஹ்மாலங்காரேண அலங்குர்வந்தி”

(கௌஷீ-1-34)

अर्चिरादिभिरध्वानमतिवाह्यातिवाहिकैः।
 यत्र वास्तव्यतां यान्ति भक्तवर्गाः परश्शतम्॥२७॥
 अमानवकरस्पर्शविमानितभवार्तयः।
 मुक्ता यत्रावलम्बन्ते दिव्यमङ्गलविग्रहान्॥२८॥
 यत्रोद्यानेषु दिव्येषु सूरिभिश्शुककोकिलैः।
 उद्घुष्यते परं ब्रह्म प्राप्यं नान्यत्सतामिति॥२९॥
 यत्राचरन्ति मन्दारमञ्जरीरसपायिनः।
 षट्पदास्सत्पदारूढाः षट्पदावृत्तिझङ्क्रियाः॥३०॥
 माकन्दवनवाटीषु गोविन्दगुणघोषितैः।
 शारिकाः श्रवणातिथ्यं मुक्तानां यत्र तन्वते॥३१॥

(அந்த முக்தபுருஷனை நோக்கி ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸூக்கள் ஓடிவருகின்றனர். நூறுபேர் கையில் மாலே ஏந்தியும், நூறுபேர் கையில் மையைக் கொண்டும், நூறுபேர் கையில் வாசனைப்பொடிகளைக் கொண்டும், நூறுபேர் கையில் ஆடைகளை எடுத்துக் கொண்டும் வருகின்றார்கள். அந்த முக்தபுருஷனை ப்ரஹ்மாலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கின்றார்கள்.) என்பது இங்கு நினைத்தற்குரியது.]

27. எந்த வைகுண்டத்தில் ஆதிவாணிகர்களால் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் கடந்து எண்ணற்ற பக்தகணங்கள் வலிக்கின்றனரோ;

28. எங்கு அமாநவபுருஷன் தொடுவதாலேயே முக்தர்கள் ஸம்ஸார துக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு, அப்ராக்ருதமான திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களைப் பெறுகின்றனரோ;

29. எங்கேயுள்ள அழகிய தோட்டங்களில் கிளி மற்றும் குயில்களின் உருவத் தைப் பெற்ற நித்யஸூரிகளால் உரத்தகுரலில் “நல்லோர்களுக்கு ப்ரப்ரஹ்மத் தைத் தவிர வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து இல்லை” என்று கோஷிக்கப்படுகிறதோ;

30. எங்கே மந்தார வ்ருக்ஷத்தின் பூங்கொத்துக்களின் ரஸத்தை (சுவையை)ப் பருகும் வண்டுஉருவிலுள்ள ஸூரிகள் “ஷட்பதே₃ஸயம் த்₃விக₂ண்ட₃” (அஷ்டஸ்லோகீ-5) என்று ஆறுபதங்கள் கொண்டதான த்வயத்தை மீண்டும் மீண்டும் உச்சரிக்கின்றனரோ;

31. எங்கே மைனாக்கள் மாமரங்களின் தோப்புக்களில் கோவிந்தனான எம்பெருமானுடைய குணத்தைப் பாடுவதினால் முக்தர்களின் காதுகளுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றனவோ;

तत्र तेजोमयी काचिन्नगरी शाश्वताकृतिः।
 शंसन्ति सन्तस्सार्था यामयोध्यामपराजिताम्॥३२॥
 भक्तिप्रतिभुवं सन्तः प्रपत्तिप्रतिगेहिनीम्।
 व्यक्तिप्रदायिनीं बुद्धेर्मुक्तिक्षेत्रं प्रचक्षते॥३३॥
 नानामणिगणैः क्लृप्तैस्सहस्रावरणैश्शुभैः।
 संवीता भाति नगरी सेवायातैरिवाब्धिभिः॥३४॥

32. அங்கே ஒளிமயமானதொரு நகரம் நித்யமாய் இருக்கிறது. நல்லோர்கள் அந்நகரை பொருத்தமான பெயரால் “அயோத்யா”, “அபராஜிதா” என்று கூறுகின்றனர். அயோத்யா என்றால் யுத்தம் செய்யவியலாததென்றும், அபராஜிதா என்றால் ஜெயிக்கமுடியாததென்றும் பொருள். ஸ்ரீபராஸரபட்டரும் இதனை “யாயோத்₄யேத்யபராஜிதேதி விதி₃தா” (ஸ்ரீகு₃ணரத்நகோஸம்—23) (எந்த நகரமானது யாவராலும் தகையவியலாதது, தோற்கடிக்கப்படமுடியாதது என்று அறியப்பெற்றதோ.) என்றாரன்றே.

33. இந்நகரம் பக்தர்கள் பெறும் நற்பயனும், ப்ரபந்நர்களுக்கு மிகவருகிலிருப்பதாய், அறிவை மலரச்செய்வதாய் உள்ள முக்திசுஷீதரம் என்று கூறப்படுகிறது. பெரியாழ்வார் “இக்கரை” (பெரியாழ்.திரு.5—3—7) என்று பரமபதத்தைத் தமக்கு மிக அருகிலிருப்பதாகக் கூறியதனால் இது ப்ரபந்நர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்தில் (இவ்வுலகில்) இருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஸம்ஸாரம் தொலைவிலிருப்பதாகவும், பரமபதம் அருகிலிருப்பதாகவும் தோன்றும். விகலிதமான அறிவைக் கொடுக்கும் என்பதால், ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கும்போது சுருங்கியிருந்த தர்மபூதஜ்ஞாநம் முக்தியடைந்தவுடன் எங்கும் பரந்துவிடுதலைக் ஸூசிப்பிக்கிறது. அதாவது ஒருவன் முக்தியடைந்தவுடன் எல்லாவிடங்களில் நிகழும் எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை பெறுவான் என்பது காட்டப்படுகிறது.

34. பலவிதமான மங்களமணிகணங்களால் விளங்கும் எண்ணற்ற மதிள்களினால் சூழப்பெற்ற அந்நகரமானது ஸேவை செய்வதற்காக வந்து சேர்ந்துள்ள, பற்பல ஸமுத்ரங்களால் சூழப்பட்டுள்ளது போல் தோற்றுகிறது.

இப்படி மிகச்சிறந்த இந்த மந்திரத்தில் பொருள்பகுதியிலேயே நம்முடைய ஆசார்யர்கள் ஊன்றியிருப்பார்கள். அதற்குக் காரணம் என்ன வெனில், அவர்கள் தாங்கள் விரும்பும் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கும், அதற்குத் தடையாயிருப்பனவற்றைப் போக்கிக்கொள்வதற்கும், வேறு எந்தத் துணையும் எதிர்பாராத ஸாத்நமமாக எம்பெருமானையே கொள்வதாகும். அறியவேண்டிய அர்த்தங்கள் எல்லாம் அடங்கியிருக்கும் சிறப்பு இந்தத் திருமந்திரத்திற்குண்டு. இதற்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முதல் ஆசார்யரான நம்மாழ்வார், 'எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில வண்புகழ்நாரணன்' (திருவாய் 1-2-10) என்றும், 'நாரணன் முழுவேழலகுக் கும் நாதன்' (திருவாய் 2-7-2) என்றும் அந்த நாராயண ஸப்ஸ்துத்தைச் சொல்லும்போது முன்போ, பின்போ அதனுடைய அர்த்தத்தையும் சொல்வது என்னும் நிர்ப்பந்தத்தைக் கொண்டிருப்பதாலும், நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் இதனுடைய பொருளிலேயே ஊன்றியிருப்பார்கள். இந்தப் பொருளைத் தனக்குள் கொண்டிருக்கையாலே பணத்தைத் தன்னுள் கொண்டிருக்கும் துணியையும் ஆதரிப்பதுபோலே திருமந்திரத்தின் சொல்லையும் ஆதரிப்பார்கள்.

அவதாரிகை விவரணம் நிறைவுற்றது.

திருமந்திரப் பரகரணம்

அவதாரிகை விவரணம்

ஆக, இதுவரையில் திருமந்திரமானது எல்லா ஸாஸ்திரங்களுக்கும் சுருக்கமாய், அறியவேண்டிய அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் தனக்குள் நிறைவாக உடையதாய், வேறுதுணையை எதிர்பாராமல் அவரவர் விரும்பும் அனைத்துப் பொருள்களையும் ஜபஹோமங்கள் மூலமாகப் பெற்றுத்தரும் சிறப்பையுடைய தாய், அவற்றைப் பெற்றுத்தரும் மற்ற ஸாத்நங்களுக்கும் கூடியிருந்து துணைசெய்வதாய், மற்ற எல்லா மந்திரங்களைக் காட்டிலும் சிறப்பானதாய், ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் உபநிஷத்துக்கள் உபநிஷத்துக்களை விளக்கிய ரிஷிகள் ஆகிய அனைவராலும் ஒருமுகமாக ஆதரிக்கப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. இத்தகைய திருமந்திரத்தைப் பற்றி 'ஓமித்யேகாக்ஷரம் நம இதித்ஸுவே அக்ஷரே, நாராயணேதி பஞ்சாக்ஷராணி இத்யஷ்டாக்ஷரம், சந்தஸாக்யாத்ரீ சேதி' (நாராயணோபநிஷத்)

['ஓம்' என்று ஒரெழுத்து. 'நம:' என்று இரண்டு எழுத்துக்கள், 'நாராயணய' என்று ஐந்து எழுத்துக்கள். ஆக எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டது. இதனுடைய ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

ச₂ந்த₃ஸ் க₃யத்ரீ ஆகும்.] என்கிற உபநிஷத்₃வாக்யத்தின்படியே எட்டு எழுத்துக்கள் கொண்டதாய், மூன்று பத₃ங்களைக் கொண்டதாய், க₃யத்ரீ என்ற ச₂ந்த₃ஸ்ஸை உடையதாய் இருக்கும். “ஓமித்யேகாக்ஷரம்” என்று ப்ரணவமாகிற ஓங்காரத்தை மந்த்ரத்தில் ஓரவயவமாக அடங்கியிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே இந்த அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரம் எல்லா மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ப்ரணவமில்லாமலே எட்டெழுத்துக் கொண்டதாயிருக்கும் என்று கூறும் சிலரை ஏற்கவில்லை என்று விளங்குகிறது. ‘நாராயணயேதி பஞ்சாக்ஷராணி’ என்று மூன்றாவது பத₃ம் அஞ்ச அக்ஷரங்கள் கொண்டதாகச் சொல்லுகையாலே, ‘நாராணம் ஸமூஹ: நாரம்’ என்னும் வ்யுத்தபத்தியாலே ஸமூஹார்த்தத்தில் வரும் அகாரத்தை ஓரக்ஷரமாக்கி மூன்றாவது பத₃த்தை ஆறக்ஷரமாகச் சொல்லுமவர்களை ஏற்க மறுக்கிறது.

ஆக, இப்படி எட்டெழுத்துக்கள் கொண்டதாய், மூன்று பத₃ங்களைக் கொண்டதான இந்தத் திருமந்த்ரம் ஜீவாத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

“ப்ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத₃த₃வந்தே₃ ச ஸர்வத₃ய
ஸர்வத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஸீர்யதோ” ( )

[வேத₃த்திற்கு முதலிலும் முடிவிலும் எப்போதும் ப்ரணவமந்த்ரத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். வேத₃த்தைத் தொடங்கும் முன் ப்ரணவமில்லாவிடில் அது நழுவிப்போகிறது. இறுதியில் ப்ரணவமில்லாவிடில் அது சிதறிப்போகிறது.] என்னும் ப்ரமாணம் ப்ரணவமானது வேத₃மாகிற ரத்நத்தைச் செப்புப்போலே தன்னுள் பொதிந்து கொண்டிருப்பதாயுள்ளது என்றும், அது செப்பிலிருந்து நழுவிப்போகாமைக்காக செப்பின் அடிப்பாகமாக ப்ரணவத்தை அமைக்கவேண்டும் என்றும், அது சிதறிப்போகாமைக்காக செப்பின் மேற்பகுதி போலே ப்ரணவத்தை அமைக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறது. மற்ற மந்த்ரங்களுக்கும் உத்கீ₃தமாகிற ப்ரணவத்தோடு சேர்த்துச் சொன்னால் அவற்றை விரைவில் ப₂லனளிக்கச் செய்வதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரத்தில் முதல்பத₃மான ப்ரணவம் திருமந்த்ரத்தின் எஞ்சிய பகுதிக்குச் சுருக்கமாய், ஓரக்ஷரமாயிருப்பதாய், பிரித்துப் பார்க்கும் போது மூன்றக்ஷரமாயிருப்பதாய், பொருளைப் பார்க்கும் போது ஒரு வாக்யமாய் அமைந்திருப்பதாகவுமிருக்கும். “ஓமித்யேகாக்ஷரம்” (நாராயணேபநிஷத்) “ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம” (கீதை) “மூலமாகிய வெற்றையெழுத்தை” (பெரியாழ்.திரு.) என்னும் ப்ரமாணங்களாலே ஓங்காரம் ஓரெழுத்துக்கொண்டதென்று விளங்குகிறது. “அகார உகார மகார

இதி தாநேகத₄ ஸமப₄ரத் ததே₃ததே₃யாமிதி'' ( ) (அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்களையும் (ப்ரஜாபதியானவர்) ஒன்றாக இணைத்தார். அதுவே ஓங்காரமாயிற்று), ‘‘அகாரஞ்சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: வேத₃த்ரயாந் நிரப்₃ருஹத்’’ (மநு 2-76) [‘‘ப்ரஜாபதியானவர் முறையே ருக், யஜுஸ், ஸாமங்களாகிற மூன்று வேத₃ங்களிலிருந்து அகாரத்தையும், உகாரத்தையும், மகாரத்தையும் கடைந்தெடுத்தார்.] என்று ஓங்காரமானது மூன்று எழுத்துக்கள் அடங்கியதாகையாலே மூன்றகூரமாகவுமிருக்கும். இந்த ஒவ்வொரு எழுத்துக்களும், ஒவ்வொரு பொருளைச் சொல்லுகையாலே மூன்று பத₃மாகவுமிருக்கும். இந்த மூன்று பத₃மும் சேர்ந்து, ஒரு பொருளைச் சொல்லுகையாலே ஒரு வாக்யமாகவும் இருக்கும். இந்த ப்ரணவத்தின் முதல் பத₃மான அகாரம் எல்லாச் சொற்களையும் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டதாயிருக்கும். எப்படியெனில்

‘‘நாமரூபஞ்ச பூ₄தாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம்|

வேத₃ஸப்₃தே₃ப்₄ய ஏவாதெ₃ள தே₃வாதீ₃நாம் சகார ஸ:||’’ (வி.பு.1-5-63)

[ப்ரஜாபதியானவர் தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்த₂ாவரம் என்னும் நாலுவகைப் பிறப்புக்களுக்கும் பெயர்களையும், உருவங்களையும், அவரவர்க்குரிய செயல்களையும் வேத₃ஸப்₃த₃ங்களாகக் கொண்டே அமைத்தார்.]

என்று வேத₃மானது, உலகில் காணப்படும் எல்லாச் சொற்களுக்கும் காரணமாயுள்ளது. அந்த வேத₃ங்களுக்கு

‘‘ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததை₂வாத₂ர்வணாநி ச|

ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த₂ம் யச்சாந்யத₃பி வாங்மயம்|| (வ்ருத்₃த₄ ஹாரீத் ஸ்ம்ருதி 6-48) [ருக், யஜுஸ். ஸாம, அத₂ர்வணங்களாகிற நாலு வேத₃ங்களும், அதை விளக்கும் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்கள் முதலான உபப்₃ரும்ஹணங்களும், ஆகிய அனைத்தும் அஷ்டாக்ஷரத்தில் அமைந்துள்ளன.] என்கிறபடியே இந்தத் திருவஷ்டாக்ஷரம் காரணமாகிறது. இந்தத் திருவஷ்டாக்ஷரத்துக்கு அதன் பொருளைச் சுருங்கக் கூறும் ப்ரணவம் காரணமாகிறது.

‘‘யத்₃வேத₃ாதெ₃ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேத₃ாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி₂த:|

தஸ்ய ப்ரக்ருதி₃நீநஸ்ய ய:பரஸ்ய மஹேஸ்வர:’’ (தை.நா.10-24)

[எந்த ஸ்வரமானது வேத₃த்தின் முதலில் ஓதப்படுகிறதோ, வேத₃த்தின் இறுதியிலும் நிலைநிற்கிறதோ, அந்த ஓங்காரமாகிற ஸ்வரத்தின் காரணமான அகாரத்திற்குப் பொருளாயிருப்பவன் ஸர்வேஸ்வரன்] என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவத்திற்கு ப்ரக்ருதியாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரம் அதற்குக்

காரணமாகிறது. இவை போலே “அகாரோ வை ஸர்வா வாக்” (க₃ாரு₃ட₃ம்) [அகாரமே எல்லாச் சொற்களுக்கும் காரணம்] என்று எல்லாச் சொற்களும் அகாரத்தில் அடங்கியதாயிருக்கும். ஒவ்வொரு பொருளைச் சொல்லும் எல்லாச் சொற்களையும் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கையாலே அகாரமானது அந்தந்தச் சொற்களால் சொல்லப்படும் பொருள்களனைத்தையும் சொல்லுவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகா விவரணம் நிறைவுற்றது.

*****

அகாரார்த்த₂விவரணம்

இந்த அகாரம் எப்படி எல்லாப்பொருள்களையும் சொல்லும் எனில்: இரண்டுவகையாகச் சொல்லும். 1) ‘அவ ரக்ஷணே’ த₄ாதுவிலிருந்து (வேர்ச்சொல்லிலிருந்து) தோன்றிதாகையாலே இந்த அகாரம் ரக்ஷணத்தைக் கூறும். இந்த ரக்ஷணமென்பது ஒரு த₄ர்மம் (குணம்). அதனால் அதற்கு ஓர் இருப்பிடம் வேண்டும். ரக்ஷிக்கப்படுவதும் வேண்டும். ஆகையாலே இது ரக்ஷகனையும், அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள்களையும் காட்டுகிறது. ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள் ஒரு நாடு, ஒரு உலகம், அல்லது மூவுலகம் என்பது போல் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் சேதநாசேதநங்களடங்கிய எல்லா உலகையும் ரக்ஷிக்கப்படும் பொருளாகக் கொண்டே தீரவேண்டும். அக்காரணத்தாலேயே ரக்ஷணத்துக்கு இருப்பிடமாகவேண்டிய ரக்ஷகனும் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவனாக வேண்டும். ரக்ஷிப்பது என்று வந்தால், எப்படி ரக்ஷிப்பது என்னும் கேள்வியும் ஏற்படும். எல்லாவகையிலும் ரக்ஷிப்பவன் என்றே சொல்லியாகவேண்டும். ஆக இவ்வண்ணமாக இந்த அகாரம் எல்லா ரக்ஷகர்களையும், ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள்களனைத்தையும் கூறுகிறது. ஆகையால் அந்தந்தப் பொருள்கள் அனைத்தையும் இந்த அகாரமே சொல்லுகிறது என்று கொண்டே தீரவேண்டும்.

“அ இதி ப்₃ரஹ்ம” () (‘அ’ என்னும் சொல் ப்₃ரஹ்மமாகும் (ப்₃ரஹ்மமே)

“அகாரோ வை விஷ்ணு:” () (அகாரம் விஷ்ணுவேயாகும்)
 “அக்ஷராணமகாரோஸ்மி” (கீதா 10-33) (அக்ஷரங்களுக்குள் நான் அகாரமாகிறேன்) ‘யத்₃வேத₃ா₃தெ₃ள ஸ்வர:(தை.நா.10-24) (வேதத்தின் முதலிலும் முடிவிலும் ஓதப்படும் ஓங்காரத்திற்குக் காரணமான அகாரத்திற்கும் பொருளாயிருப்பவன் ஸர்வேஸ்வரனே)

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनम् अङ्गीकुरुष्व यतिराज! दयाम्बुराशे!।

अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा॥२०॥

விஜ்ஞாபநம் யதி₃த₃மத₃ய து மாமகீநம் அங்கீ₃குருஷ்வ யதிராஜ! த₃யாம்பு₃ராஸே
அஜ்ஞோ₃யமா₃த₃ம₃கு₃ண₃லே₃ஸ₃வி₃வ₃ர்₃ஜி₃த₃ஸ்ச தஸ்மா₃த₃ந₃ய ஸர₃னோ₃ ப₄வ₄தீ₄ மத்₄வா॥

பதவுரை: த₃யா அம்பு₃ராஸே - பிறந்துன்பம் கண்டு பொருமையென்னும் த₃யைக்குக் கடல்போன்ற, யதிராஜ - யதிராஜரே, அத₃ய - இப்போது, மாமகீநம் - அடியேனுடையதான, யத்₃விஜ்ஞாபநம் - 'வாசாயதீந்தர்' (3) என்று தொடங்கி முன் ஸ்லோகம் வரையில் செய்யப் பட்ட விண்ணப்பம் யாதொன்றுண்டோ, இத₃ம் - இந்த விண்ணப்பத்தை, 'அஜ்ஞ அயம் - நல்லறிவு இல்லாதவன் இவன், ஆத்மகு₃ண₃லே₃ஸ விவ₃ர்₃ஜி₃த₃ஸ்ச - மேலும் மனவடக்கம், பொறியடக்கம் முதலிய ஆத்மகு₃ண₃ங்கள் சிறிதுமில்லாதவன், தஸ்மா₃த - ஆகையால், அந₃ந₃ய ஸர₃ண: ப₄வ₄தி - நம்மைத்தவிர வேறொரு உபாயமில்லாதவனாக இருக்கிறான்' இதி மத்₄வா - என்று நினைத்தருளி, அங்கீ₃குருஷ்வ - ஏற்றுக்கொண்டருளவேணும்.

இதுவரையில் தாம் செய்த விண்ணப்பத்தையேற்றுக் கொள்ளுதற்குக் காரணமாகத் தம்மிடமுள்ள யதிராஜரைக் தவிர வேறொரு உபாயமில்லாமையாகிற அந₃ந₃ய ஸர₃ணத்தவத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார். இதனால் தயாம்பு₃ராஸே - தயையாகிற நீர்வற்றாத கடலே என்றபடி. இதனால் யதிராஜருடைய த₃யை ஒரு காரணத்தினால் உண்டாகாமல் நிர்ஹேதுகமாய் நித்யமானது என்று கொள்ளத்தக்கது. 'த₃யைகலிந்தே₃யா' (6), 'ராமாநுஜார்ய கருணைவ து' (14), 'யதீந்தர் கருணைவ து' (15), 'ப₄வ₄த்₃த₃யயா' (16), 'கருணாபரிணாம' (19), 'த₃யாம்பு₃ராஸே' (20) என்று த₃யையை அடுத்தடுத்துப் பலதடவைகள் ப்ரஸ்தாவித்த படியினால், ராமாநுஜர் 'க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்' (பிறகாரணங்களினால்ன்றி, இயற்கையாகத் தமக்கேற்பட்டுள்ள த₃யைமாத்ரத்தாலே மனம் தெளிந்து உபதே₃ஸித்து உய்வு பெறுவிக்கும் ஆசார்யர்) என்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இந்த யதிராஜ விம்ஸதியின் முதல் ஸ்லோகத்திலுள்ள 'ஸ்ரீமாத₄வாங்க₃ரிஜலஜத்₃வய நித்யலேவா ப்ரேமாவிலாஸய பராங்குஸபாத₃ப₄க்தம்' என்பதனால், இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் முதற்பாட்டிலுள்ள 'பூமன்னுமாதுபொருந்தியமார்பன் புகழ்மலிந்த பாமன்னுமாறனடியணிந்துய்ந்தவன்... இராமாநுசன்' என்ற பகுதி நினைவு படுத்தப் பெற்றதும், இங்கு இக்கடைசியான ஸ்லோகத்திற்கு முன்புள்ள ஸ்லோகத்தில் உள்ள 'ஸ்ரீமந் யதீந்த்₃ர தவ தி₃வ்ய பத₃யாபு₃ஜலேவாம் விவ₃ர்₃ஜி₃த₃ய' (ராமாநுஜமுனிவரே! தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளில் அடியேன் செய்யும் கைங்கர்யத்தை தேவரீரடியார்களின் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக வளர்த்தருளவேணும்). என்பதனால், இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் கடைசியான பாசுரத்திற்கு முன் பாசுரத்திலுள்ள 'இராமாநுச! உன்தொண்டர்க்கே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கி அங்காட்படுத்து' என்ற பகுதி நினைவுபடுத்துப்பட்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆக, யதிராஜர் இராமாநுச நூற்றந்தாதியை நேரே கேட்டு ஆனந்தமடைந்தாப்போலே இந்த யதிராஜவிம்ஸதியையும் நாம் சொல்லக்கேட்டு, ஆனந்தப்படுவரென்பதில்

ஐயமில்லை என்றதாயிற்று.

யதிராஜவிம்ஸதி உரை முற்றும்.

உத்தர திநசர்யை

इति यतिकुलधुर्यमेधमानैः श्रुतिमधुरैरुदितैः प्रहर्षयन्तम् ।

वरवरमुनिमेव चिन्तयन्ती मतिरियमेति निरत्ययं प्रसादम् ॥

இதி யதிகுலது₄ர்யமேத₄மாறை: ஸ்ருதிமது₄ரைருதி₃தை: ப்ரஹர்ஷயந்தம் |
வரவரமுநிமேவ சிந்தயந்தீ மதிரியமேதி நிரத்யயம் ப்ரஸாத₃ம் ||

பதவுரை: இதி - ஸ்ரீமாத₄வாங்க₄ரி என்று தொடங்கி விஜ்ஞாபநம் என்பதிறுதியாகக் கீழ்க்கூறியபடியே, ஏத₄மாறை: - மேல் மேல் வளர்ந்து வருகிற, ஸ்ருதி மது₄ரை: - காதுக்கு இன்பமூட்டுமவையான, உதி₃தை: - பேச்சுக்களாலே, யதிகுல து₄ர்யம் - யதிகளின் கே₃ஷ்டிக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரை, ப்ரஹர்ஷயந்தம் - மிகவும் மகிழ்ச்செய்து கொண்டிருக்கிற, வரவரமுநிம் ஏவ - மணவாளமாமுனிகளையே, சிந்தயந்தீ - சிந்தை செய்யாநிற்கிற, இயம்மதி: - (என்னுடைய) இந்த பு₃த்₃தி₄யானது, நிரத்யயம் - நித்யமான, ப்ரஸாத₃ம் - தெளிவை, ஏதி - அடைகிறது.

கருத்துரை: இதுவரையில் தகாத விஷயங்களையே நினைத்து நினைத்து, அது கிடைத்தோ கிடையாமலோ கலங்கிக் கிடந்த தமது பு₃த்₃தி₄ யதிராஜவிம்ஸதியை விண்ணப்பித்து யதிராஜரை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் தினைக்கச் செய்கிற மணவாளமாமுனிகளோருவரையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைமையை அடைந்து, முன்பிருந்த கலக்கம் நீங்கித் தெளிவு பெறுகிறதென்று கூறி மகிழ்கிறார் இதனால் ஏறும்பியப்பா. 'வரவரமுநிமேவ' என்றதனால், நேராக யதிராஜரை நினையாமல், அவரைத் தமது துதிநூலால் மகிழ்விக்கும் மணவாளமாமுநிகளையே நினைக்கும் நினைப்பு தமதறிவின் தெளிவுக்குக் காரணமென்ற ராயிற்று. பகவானையோ பாகவதரையோ ஆசார்யரையோ நினைப்பதனால் உண்டாகும் தெளிவைவிட, ஆசார்ய பரதந்த்ரரான மாமுநிகளை நினைப்பதனால் உண்டாகும் தெளிவு அதிகமாகி, அது நிலைத்தும் நிற்குமென்றபடி. இருபது ஸ்லோகங்களையே கொண்டு மிகச்சிறியதாகிய இந்நூலிலுள்ள பேச்சுக்களை 'ஏத₄மாறை:' என்று மேல் மேல் வளர்ந்துகொண்டே செல்லுகிற பேச்சுக்களாக, மிகவும் மிகைப்படுத்திக் கூறியது எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தால் என்று கொள்ளவேணும். தம்மிடத்தில் ப்ரவணரான மாமுனிகள் விண்ணப்பிக்கிற ஒவ்வொரு ஸ்லோகத்தையும் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்லோகங்களாக நினைப்பவரன்றோ எம்பெருமானார். கடுகையும் மலையாக நினைப்பவர்களன்றோ மஹாபுருஷர்கள். 'ப்ரஹர்ஷயந்தம்' என்றவிடத்தில் ஹர்ஷத்திற்கு - ஸந்தோஷத்திற்கு, மிகுதியை - சிறப்பைக்குறிக்கும், 'ப்ர' என்று உபஸர்க்க₃மாகிய விஸேஷணத்தை இட்டது, எம்பெருமானார்க்கு மாமுனிகளிடத்தில் உண்டாகும் ஸந்தோஷம்

ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானதேயன்றி அந்த ஸந்தோஷத்தைக்கொண்டு மாமுனிகள் வேறொரு பயனை ஸாதித்துக்கொள்ள நினைக்கவில்லையென்பதை அறிவிப்பதற்காகவே என்க. வரவரமுநியையே நினைக்கும் சிந்தயந்தி' என்று குறிப்பிட்டதனாலே, கண்ணனையே நினைத்த சிந்தயந்தியான ஒரு கோபிகையைக் காட்டிலும், கண்ணனையே ஓயாமல் நினைத்த தீர்க்க₄ சிந்தயந்தியாகிய நம்மாழ்வாரைக்காட்டிலும் எம்பெருமானாரையே நினைக்கிற சிந்தயந்தியாகும் இம்மணவாளமாமுனிகள் விலக்ஷணரென்பது போதரும். எம்பெருமானை நினைப்பவரைவிட, எம்பெருமானாரை நினைப்பவரினே உயர்ந்தவர். இங்கு 'ஸ்ருதி மது₄ரை: உதி₃தை:' என்று பத₃ம் பிரித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. ஸ்ருதிமது₃ரை: ருதி₃தை: என்றும் பத₃ம் பிரித்துப் பொருள் கூறலாம். ருதி₃தை: என்பது அழகைகளினாலே என்று பொருள்படும். இந்த யதிராஜவிம்ஸதியில் 'அல்பாபிமே' (6) என்று தொடங்கிப் பெரும்பாலும் தம்முடைய அறிவின்மை, பக்தியின்மை, பாபகாரியத்தில் ஊன்றியிருத்தல் முதலியவற்றைச் சொல்லி, ஹா ஹந்த ஹந்த - ஐயோ ஐயோ ஐயையோ என்று தமது துக்காதிஸயத்தையே விண்ணபித்ததனாலும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஸத்தை உண்டுபண்ணும் அழகை பெருமையையே வினைக்குமாகையாலும், 'ருதி₃தை:' என்றபாடம் கொண்டு அழகை என்னும் பொருள் கூறுதலும் ஏற்குமென்க. மோக்ஷத்தையே தரும் எம்பெருமானாருக்கு ஸம்ஸார ஸ்ரமத்தைச் சொல்லி மாமுனிகள் அழும் அழகை செவியின்பத்தை உண்டாக்குமென்பதைச் சொல்லுவும் வேண்டுமா? அதனால் ஸ்ருதிமது₄ரை:' என்றாரென்க.(யதிராஜவிம்ஸதி வடமொழி அழகை, ஆர்த்திப்ரபந்தம் தென்மொழி அழகை என்பது அறிதல் தகும்.)

अथ गोष्ठीं गरिष्ठानाम् अधिष्ठाय सुमेधसाम् ।

वाक्यालङ्कृतिवाक्यानि व्याख्यातारं नमामि तम् ॥

அத₂ கோஷ்ட₂யும் க₃ரிஷ்ட₂நம் அதி₄ஷ்ட₂ய ஸுமேத₄ஸாம்;

வாக்யாலங்க்ருதிவாக்யாநி வ்யாக்யாதாரம் நமாமி தம்॥

பதவுரை: அத₂ - யதிராஜவிம்ஸதியை இயற்றியருளியபிறகு, க₃ரிஷ்ட₂நம் - (தனித்தனியே ஒவ்வொருவரும் நூலியற்றும் வல்லமை பெற்றவராய்) ஆசார்யஸ்த₂நத்தை வஹிக்கத்தக்க பெருமை பெற்றவரான, ஸுமேத₄ஸாம் - நல்ல ப₃த₃தி₄மான்களுடைய, கோஷ்ட₂யம் - ஸமூஹத்தை, அதி₄ஷ்ட₂ய - அடைந்திருந்து, வாக்யாலங்க்ருதிவாக்யாநி- பூநீவசநபூ₄ஷணக்ரந்த₂த்திலுள்ள வாக்யங்களை, வ்யாக்யாதாரம் - விவரித்துரைக்கும் தன்மையரான, தம் - அந்த மணவாளமாமுனிகளை, நமாமி - வணங்குகிறேன்.

கருத்துரை: இதுவரையில் க்₃ரந்த₂நிர்மாணமாகிய ஸ்வாத்₄யாயத்தை அருளிச்செய்து, இனி ஸ்வாத்₄யாயத்தில் மற்றொருவகையான பூர்வாசார்யக்₃ரந்த₂ வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்கிறார். க₃ரிஷ்ட₂நம் - அத்யந்தம் கு₃ரவ: க₃ரிஷ்ட₂நம்:- உயர்ந்த ஆசார்யர்கள்

என்றபடி. இவர்களுக்கு அடைமொழி – ஸுமேத₄ஸு: என்பது. ஒருதடவை சொல்லும்போதே பொருளை நன்றாக அறிதலும், அறிந்த பொருளை மறவாதிருத்தலும், மேத₄ா எனப்படும். ஸுமேத₄ஸு: நல்ல மேதை₄யை உடையவர்களை. இங்ஙனம் நல்ல மேத₄ாவிகளாய் க₃ரிஷ்ட₂ர்களானவர் யார் என்றால் – கோயில் கந்தாடையண்ணன், வானமாமலை ஜீயர் முதலிய அஷ்டதி₃க் க₃ஜாசார்யர்களேயாவர். இதுவரையில் யோக₃த்தில் ரஹஸ்யமாக எம்பெருமானாரை அநுப₄வித்தவர், அதைவிட்டு ஸிஷ்யர்கள் இருக்கும் கே₃ஷ்ட₄யில் சேர்ந்து அவர்களுக்கு ஸ்ரீவசந₄பூ₄ஷணக்₃ரந்த₂த்தை விவரித்தருளிச்செய்கிறார் மாமுனிகள். அன்னவரை வணங்குகிறேனென்றாராயிற்றிதனால். வசந₄பூ₄ஷணம் – ரத்நங்களை நிறைய வைத்துப் பதித்துச் செய்த பூ₄ஷணத்தை (அணிகலனை) ரத்ந₄பூ₄ஷணம் என்று சொல்லுமாப் போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநங்களை (சொற்களை) நிறைய இட்டுப் (தமது சொற்களைக் குறையஇட்டு) படிப்பவர்களுக்கு ப்ரகாஸத்தையுண்டாக்குமதாகப் பிள்ளைலோகாசார்யரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட க்₃ரந்த₂ம் வசந₄பூ₄ஷணமென்று சொல்லப்படுகிறது. அது பரமக₃ம₄ரமாகையால் அதன் பொருள் விளங்கும்படி மாமுனிகள் வ்யாக்₂யானம் செய்தருளுகிறார். வ்யாக்₂யானமாவது – பத₃ங்களைப்பிரித்துக்காட்டுதல், பொருள் விளங்காத பத₃ங்களுக்குப் பொருள் கூறுதல், தொகைச்சொற்களை இன்ன தொகையென்று தெரிந்து கொள்வதற்காக அதற்கேற்றபடி பிரித்துக்கூறுதல், வாக்கியங்களிலுள்ள பத₃ங்களில் எந்தப் பத₃ம் எந்தப்பத₃த்தோடு பொருள் வகையில் பொருந்துமோ அப்படிப்பட்ட பொருத்தம் காட்டுதல், ஏதாவது கேள்வி எழுந்தால் அதற்கு விடைகூறுதல் ஆகிய இவ்வவைந்து வகைகளை யுடையதாகும். 'ஸுமேத₄ஸு: க₃ரிஷ்ட₂ா:' என்று சொல்லப்பட்ட கோயிலண்ணன் முதலியவர்களுக்கும் அறியமுடியாத வசந₄பூ₄ஷணத்தின் பொருளை மணவாளமாமுனிகள் விவரிக்கிறாரென்றதனால், ஸ்ரீவசந₄பூ₄ஷண நூலின் பொருளாழமுடைமையும், மாமுனிகளின் மேத₄ாவிலாஸமும் அறியப்படுகின்றன. எல்லாவகையான வேத₃ங்கள் ஸ்ம்ருதிகள் இதிஹாஸங்கள் புராணங்கள் பாஞ்சராத்தரஆகமங்கள், தி₃வ்யப்பரப₃ந்த₄ங்கள் ஆகியவற்றின் ஸாரமான பொருள்களெல்லாம் ஸ்ரீவசந₄பூ₄ஷண க்₃ரந்த₂த்தில் கூறப்பட்டுள்ளதனால், இந்த ஒரு நூலை விவரித்துச்சொன்னால் அந்நூல்களெல்லாவற்றையும் சொன்னதாக ஆகுமாகையால் இந்நூலை விவரித்து எல்லாவித₄மான ஸ்வாத்₄யாயத்தையும் அநுஷ்டி₂த்தாராயிற்று மாமுனிகள் என்க.

सायन्तनं ततः कृत्वा सम्यगाराधनं हरेः ।

स्वैरालापैः शुभैः श्रोतृन् नन्दयन्तं नमामि तम् ॥

ஸாயந்தநம் தத: க்ருத்வா ஸம்யக₃ாராத₄நம் ஹரே:।

ஸ்வைராலாபை: ஸுபை₄: ஸ்ரோத்ருந்நந்த₃யந்தம் நமாமி தம்॥

புாவை: —சேஷ்டைகளினால், (ஆஸ்வாத்யமாநநிஜவேணு விநோத₃ நாத₃ம்) ஆஸ்வாத்யமாந —பாநம்பண்ணப்படுகிற (அநுமோதித்து அநுபவிக்கப்படுகிற), நிஜ—தன்னுடையதான, வேணு—வேணுவில்நின்றுமுண்டான, விநோத₃—அதிசமத்காரமான, நாத₃ம்—ஸப்தத்தை யுடையதும், (பு₄வநார்த்₃ரம்) பு₄வந— ஜநங்கள் விஷயத்தில், ஆர்த்₃ரம் —தயையையுடையதுமான, ஓஜ:—தேஜஸ்ஸானது, ஆர்த்₃ரே—பக்திரஸத்தினால் நனைப்புண்ட, மதீ₃ய ஹ்ருத₃யே—என்னுடையதான நெஞ்சில், (அருணபாத₃ஸரோருஹாப்₄யாம்) அருண— சிவந்திருக்கிற, பாத₃ஸரோருஹாப்₄யாம்—தாமரைப்பூப்போல் ம்ருதுவான திருவடிகளினால், ஆக்ரீ₃ட₃தாம்—க்ரீடாரஸத்தை அநுபவிக்கக்கடவது. (15)

தாத்தப்ரயம்: இதில் அவன் முகத்தில் குழலூதும்போதுண்டான அழகில் ஈடுபடுகிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமோ ஓரலங்காரமுமின்றிக்கே ஸ்வாபாவிசமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையதாயிருந்தது; அம்முகத்திலே அவன் குழலேவைத்தாதினான்; அப்பொழுது அவன் முகமானது, சிறிது துடிப்புடனே சிமிழ்த்திருக்கிற அதரமும், கொஞ்சம் வளைந்து நெளிந்திருக்கிற புருவங்களும், இப்புருவங்களுக்கு மேற்புறத்தில் நெற்றி அற்பம் குறுகிச் சிறிதுமடிந்து தோற்றுகிற ரேகைகளும், குழலோசையின் பாவங்களையெல்லாம் காட்டுவதாய்க்கொண்டு சஞ்சலமாயிருக்கிற கண்களுமாய், கண்டவர்கள் மனதைக் கரையப்பண்ணுநின்றது; இப்படி ஸகலரையும் தளர்ப்பண்ணுநின்ற அதிஸூந்தரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அவனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்கு யோக்யமாம்படி பக்திரஸத்தைத் தெளிந்து நெகிழ்ப்பண்ணியிருக்கிற என்மனத்தில் தன்னுடைய அடித்தாமரையை வைத்து நர்த்தனம் செய்யக்கடவனாகவேணும். (15)

मणिनूपुरवाचालं वन्दे तच्चरणं विभोः ।

ललितानि यदीयानि लक्ष्माणि ब्रजवीथिषु ॥

மணிநூபுரவாசாலம் வந்தே தச்சரணம் விபே₄ஃ।

லலிதாநி யதீ₃யாநி லக்ஷமாணி வ்ரஜவீதி₂ஷு॥

பதவுரை: யதீ₃யாநி—எந்தத்திருவடிகளுடைய ஸம்பந்திகளான, லக்ஷமாணி—வஜ்ர த்வஜ அங்குச ஸரோருஹாதிகளான அடையாளங்கள், வ்ரஜவீதி₂ஷு— திருவாய்ப்பாடியின் திருவீதிகளில், லலிதாநி— மனோஹாரிகளாகக் (காணப்படுகின்றனவோ), (மணிநூபுரவாசாலம்) மணி— ரத்தநங்களிழைத்த, நூபுர—தண்டைச் சிலம்பினால், வாசாலம்—ஸப்தித்துக்கொண்டிருக்கிற, தத்—அந்த, சரணம்— திருவடித்தாமரைகளை, வந்தே₃—ஸேவிக்கிறேன்.(16)

தாற்பர்யம்: இதில், அவனுடைய அடிவைப்பிலுள்ள சிந்நங்களிலகப்பட்டருபவிக்கிரூர்.

நவரத்நங்களினால் செய்யப்பட்ட சதங்கைகள் கோத்து அசையும்போது ஆரவாரம் செய்யாநின்ற தண்டைகளைத் தன்கழல்களில் பூண்டு க்ருஷ்ணானுவன் திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகள்தோறும் தளர்நடையுடன் நடமாடும்போது அத்திருவடிகளிலுள்ள சங்கம், சக்கரம், கற்பகக்கொடி, அங்குசம், தாமரைமலர், மத்ஸ்யம், அம்ருதகலசம், வஜ்ரம், த்வஜம் என்று இப்படி ரேகாகாரமாய் பரத்வ-த்யோத கங்களான இவையெல்லாம் அடிவைப்பிலேபடிந்து வீதிகளையலங்கரியா நின்றன. அதை நான் இப்பொழுது இருந்து வணங்காநின்றேனென்கிரூர். (16)

मम चेतसि स्फुरतु वल्लवीविभोः मणिनूपुर-प्रणयि मञ्जुशिञ्जितम् ।

कमलावनेचरकलिन्दकन्यकाकलहंसकण्ठकलकूजितादृतम् ॥

மம சேதஸி ஸ்புரதுவல்லவீவிபே₄: மணிநூபுர ப்ரணயிமஞ்ஜுஸிஞ்ஜிதம்

கமலாவநேசர கலிந்த₃கந்யகா கலஹம்ஸ கண்ட₂கலகூஜிதாத்₃ருதம்॥

பதவுரை: (கமலாவநேசர கலிந்தகந்யகா கலஹம்ஸ கண்ட₂கலகூஜிதாத்₃ருதம்) கமலா—பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப்பிடமான, வநே—பத்மவநத்தில், சர—ஸஞ்சரிக்கிற, கலிந்தகந்யகா—யமுநாநதியிலுண்டான, கல—ஸுந்தரங்களான, ஹம்ஸ—அன்னப்பறவைகளினுடைய, கண்ட₂—மிடற்றிலுண்டான, கல—இனிமையான, கூஜித—ஸப்தத்தினால், ஆத்₃ருதம்—கொண்டாடப்பட்டதாய், வல்லவீவிபே₄:—இடைப்பெண்களுக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய, (மணிநூபுர ப்ரணயிமஞ்ஜுஸிஞ்ஜிதம்) மணிநூபுர—மாணிக்கங்களிழைத்த தண்டைச்சிலம் போடு, ப்ரணயி—ஸ்நேஹித்திருக்கிற, மஞ்ஜு—கோமளமான, ஸிஞ்ஜிதம்—த்வநியானது, மம—என்னுடைய, சேதஸி—மனத்தில், ஸ்புரது—தோற்றக்கடவதாக. (17)

தாற்பர்யம்: கீழ் தண்டையைச் சொல்லவே அதினுடைய ஒலி நெஞ்சில்பட்டு, அதையெப்பொழுதும் த்யாநிக்க விரும்புகிரூர்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆயர்மாதரைத் தன்னழகால் வென்று காலில் வீரத்தண்டை பூண்டு திருவீதிகளில் உலாவாநின்றான். அப்பொழுது கரியகோலத்தையுடைய அவன் காலில் அணியப்பட்டதாய் வைரமணிகளிழைத்து வெளுத்து விளங்காநின்ற அத்தண்டையில் கோத்துக்கட்டியிருக்கிற மணிமயமான சதங்கைகள் செவிக்கினிதாகச் சிற்றொலி செய்யாநின்றது; அப்பொழுது அதிஸுந்தரமான க்ருஷ்ணனுடைய பாதரேகைகள்படிந்த பரப்புடைத்தான வீதிகளையும், அங்குலாவாநின்ற க்ருஷ்ணனுடைய திருமேனியையும் அதில் பூண்ட வெண்மையான தண்டையையும், அதில் நின்றும் புறப்பட்ட சிற்றொலியையும் கண்டவர்கள், தாமரைக்காட்டில்

நீலவர்ணத்தையுடைத்தான யமுநாநதி ப்ரவஹிக்கிறதாகவும், அந்நதியில் நீந்தி விளையாடாநின்ற வெண்மையான ஹம்ஸங்கள் இனிமையாக மிடற்ருசையை மிழற்றுக்கிறதாகவும் நினைத்துக் கொண்டாநின்றார்கள். அன்றிக்கே, “கமலாவநேசர்” என்றபதம் “கலிந்த₃கந்யகா” என்றபதத்திற்கு விஸேஷணமல்லாமல் “கலஹம்ஸ” என்ற பதத்திற்கு விஸேஷணமாகச் சொல்லும்போது, கரியதிருமேனியில் தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளில் பூண்ட தண்டைச்சிலம்பினொலியைக்கண்டு, யமுநா நதியில் ஓர்தாமரையாய், அதில் படுத்ததொரு ஹம்ஸமாய், அது ஒலிக்குமொலியாக நினைத்து ஆதரியாநின்றார்கள்; அந்த ஸப்தமானது அக்காலத்தியது பிறவாத என்னுடைய மநஸ்ஸில் அக்காலத்தியது போல் தோற்றவேணுமென்கிறார். (17)

तरुणारुणकरुणामयविपुलायतनयनं

कमलाकुचकलशीभरपुलकीकृतहृदयम् ।

मुरलीरवतरलीकृतमुनिमानसनलिनं

मम खेलति मदचेतसि मधुराधरममृतम् ॥

18. தருணருண கருணமய விபுலாயத நயநம்
கமலாகுச கலஸீப₄ர புலகீக்ருத ஹ்ருத₃யம்।
முரளீரவ தரளீக்ருத முநிமாநஸநலிநம்
மம கே₂லதி மத₃சேதஸி மது₄ராத₄ரமம்ருதம்॥

பதவுரை: (தருணருண கருணமய விபுலாயத நயநம்) தருண — செவ்வி பெற்றதும், அருண — (கடை)சிவந்ததும், கருணமய — இரக்கமுற்றதும், விபுல — அகன்றதும், ஆயத — நீண்டதுமாயிருக்கிற, நயநம் — திருக்கண்களையுடையதும், (கமலாகுச கலஸீப₄ர புலகீக்ருத ஹ்ருத₃யம்) கமலா — பெரியபிராட்டியாருடைய, குசகலஸீப₄ர — பூர்ணகும்பங்கள் போன்ற ஸ்தநங்களினால், புலகீக்ருத — மயிர்க்கூச்செழப்பண்ணப்பட்ட, ஹ்ருத₃யம் — திருமார்பையுடையதும், (முரளீரவ தரளீக்ருத முநிமாநஸநலிநம்) முரளீரவ — வேணுகாநத்தினால், தரளீக்ருத — சலிப்பிக்கப்பட்ட, முநி — மஹர்ஷிகளுடைய, மாநஸநலிநம் — ஹ்ருதயகமலத்தை யுடையதும், (மது₄ராத₄ரம்) மது₄ர — மனோஜ்ஞமான, அத₄ரம் — வாயையுடையதும், அம்ருதம் — மோக்ஷப்ரதமுமான பரதத்த்வமானது, மம — என்னுடைய மத₃சேதஸி — களிப்புற்ற உள்ளத்தில், கே₂லதி — விளையாடாநின்றது.

தாத்தப்ரயம்: இதில் சில அவயவங்களைச் சேர்த்தநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய நேத்ரங்களோ, பரந்து நீட்சியையுடையதும், அப்பரப்ப

டைய கருணாரஸபூரிதமுமாய், கொஞ்சம் சிவந்து செவ்வியழியாதுமாயிருந்தது; திருமார்போ, ஆலிங்கந காலத்தில் ருக்மணீதேவியினுடையதாயிருந்தது; இவனுடைய குழலோசையானது, பகவத்யாநபரரான ருஷிகளுடைய ஹ்ருதயகமலத்தை அலரப்பண்ணாநின்றது; அதரமணியோ, அமுதம்போல், மிகவுமினிதாயிருந்தது; இவ்வவயவங்களோடு கூடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவற்றை நினைத்துக் களியாநின்ற என்னுடைய நெஞ்சில் யதேஷ்டமாக நர்த்தனம் செய்யக்கடவனாகவென்கிரூர். (18)

आमुग्धमर्धनयनाम्बुजचुम्ब्यमान—

हर्षाकुलव्रजवधूमधुराननेन्दोः ।

आरब्धवेणुरवमादिकिशोरमूर्तेः

आविर्भवन्ति मम चेतसि केऽपि भावाः ॥

ஆமுக்₄த₄மர்த்த₄நயநாம்பு₃ஜ-சும்ப்₃யமாந

ஹர்ஷாகுல-வ்ரஜவதூ₄மது₄ராநநேந்தே₃ா:।

ஆரப்₃த₄வேணுரவமாதி₃ கிஸோரமூர்த்தே:

ஆவிர்₄வந்தி மம சேதஸி கேSபி ப₄ாவா:॥

பதவுரை: (அர்த்த₄நயநாம்பு₃ஜ சும்ப்₃யமாந ஹர்ஷாகுல வ்ரஜவதூ₄ மது₄ராநநேந்தே₃ா:) அர்த்த₄நயநாம்பு₃ஜ — பாதிமூடிப்பாதி திறந்ததும் கமலமலர் போன்ற செவ்வியையுடையதுமான கண்களினால், சும்ப்₃யமாந — அத்யாதரத்துடன் பார்க்கப்பட்டதாய், ஹர்ஷ — அந்த ஸந்தோஷத்தினால், ஆகுல — மதிமயங்கிக் கிடக்கிற, வ்ரஜவதூ₄ — இடைப்பெண்களுடைய, மது₄ர— போக்யதைவிஞ்சியும், ஆநநேந்தே₃ா: — சந்த்ரன் போல் ஆஹ்லாதகரமுமான முகத்தையுடையவனும், (ஆதி₃கிஸோரமூர்த்தே:) ஆதி₃ — ஜகத்காரணபூதனும், கிஸோரமூர்த்தே: — பிள்ளைவடிவுகொண்டவனுமாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, கேSபி — இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, ப₄ாவா: — லீலா வ்யாபாரங்கள், ஆமுக்₃த₄ம் — நன்ருக நெஞ்சுக்கு இனிதாம்படியாகவும், (ஆரப்₃த₄வேணுரவம்) ஆரப்₃த₄ — ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வேணுரவம்— வேணுநாதத்தையுடைத்தாம்படியாகவும், மம— என்னுடைய, சேதஸி — மனத்தில், ஆவிர்₄வந்தி — ப்ரகாஸிக்கின்றன.

தாற்பர்யம்: இதில், ஆஸ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமுக்₃த₄மான அவனுடைய முகத்தில் ஸ்ருங்கார விலாஸங்களை யநுபவிக்கிரூர்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னுடைய ஸ்ருங்கார விலாஸங்களும் மனோபாவங்களு மெல்லாம் தோற்றும்படி பாதிமூடிப் பாதிதிறந்து மிகவும் அழகியதான கண்களினால்

முன்புண்டான அவித்யையாலே ஆர்ஜித்துவைத்த கர்மங்களை ஈஸ்வரன் போக்கும்படி பண்ணுவதுமது; ஸங்கல்பஜத்தை இவன் போக்கும்; கர்மஜத்தை அவன் போக்கும். அவன் போக்குகைக்கடி இவன் ஜ்ஞாநஸித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கையாலேயிறே. அதைப்பற்றவிறே “அம்ருதஸ்யஹி த்யாதாரம் தமஸ: பாரம் த்யர்ஸயதி ஸநத்குமார:” () என்றும் ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா.- (அருளித்யாதி₃) எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக் கடவதாக வேத்யார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழிமுகத்தாலே வெளியிட்டருளி ரென்னப்பார்த்து, அத்திருவாய்மொழியைப்பாடினதற்கு வேறேயுமொரு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறார்.

(அருளித்யாதி₃) திருவாய்மொழியைப்பாடிற்றும் ப₄க₃வத்ப்ரீணநார்த்த₂ மாகவன்றிக்கே ஸாத்த்விகாக்ய₃ரேஸரருடைய முக₂மலத்திக்குறுப்பாகவாய்த்து. (அருள் கொண்டாடுமடியவரின்புற) (அடியவர்) (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) ஜ்ஞாநவிஷயபூ₄தனை ஈஸ்வரனுடைய ப்ரியத்துக்கன்றிக்கே ஜ்ஞாநநிஷ்ட₂ரான ஸாத்த்விகர் உகக்கைகாகவாயிற்று திருவாய்மொழிபாடினது.

(அடியவர்) சேஷவ்ருத்தி புருஷார்த்த₂மென்னும்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்கள்; சேஷத்வஜ்ஞாநம் சேஷவ்ருத்தி சேஷமிறே. (அருள்

(பண்ணுவதுமது) என்றது – பண்ணுகிறதும் அந்த ஜ்ஞாநமென்றபடி. (ஸங்கல்பஜத்தை இவன்போக்கும்) என்றது – ஆசார்யன் ஸர்வஜ்ஞானகையாலே ஸிஷ்யன் மநஸ்ஸாலே நினைத்தபாபத்தை யறிந்து உபதே₃ஸத்தாலே போக்குமென்றபடி; அம்ருதமென்று – மோக்ஷமாய், அம்ருதஸ்ய ஹி த்யாதாரமென்று – மோக்ஷத்தைக் கொடுக்குமென்றார். கொடுக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன (தமஸ: பாரம் த்யர்ஸயதியென்று). ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி உத்தரிப்பிக்குமென்று ஸநத்குமாரன் சொன்னென்றபடி.

எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக்காக வேத்யார்த்தங்களைத் திருவாய்மொழிமுகத்தாலே வெளியிட்டருளிானென்றார் கீழ்; அன்றிக்கே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்ததுக்கு வேறேயும் ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (எனக்கு அத்யாத்மஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக்கடவதாகவென்று தொடங்கி). (வெளியிட்டருளி ரென்னப் பார்த்து) என்றது – வெளியிட்டருளிானென்ன உத்யோகி₃த்தென்றபடி. வேறேயுமொருப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறாரென்றத்தை விவரிக்கிறார் (திருவாய்மொழி பாடிற்றும் ப₄க₃வத்ப்ரீணநார்த்த₂மாகவன்றிக்கே யென்று தொடங்கி). கீழ்ச்சொன்னதின் விவரணம் (ஜ்ஞாநவிஷயேத்யாதி₃). “அடியவர் – அருள்கொண்டாடுமடியவர்” என்று பிரிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்று எல்லாருமடியவராகையாலே க்ஷிபாமிக்கு விஷயமான அடியவரன்றிக்கே, அருள் கொண்டாடுமடியவரென்று மோக்ஷயிஷ்யாமிக்கு விஷயமான அடியவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. அடியவரென்றால் சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்றே சொல்லுவது, வ்ருத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன வருளிச் சூ₁ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

கொண்டாடுமடியவர்) அப்புருஷார்த்த₂த்துக்கு ஸாத₄நமும் அவனுடைய க்ருபையென்றிருக்குமவர்கள்; ஆகையாலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂ம், கருணை ஸாத₄நமென்றிருக்குமவர்கள். (அருள் கொண்டாடும்) அல்லாத கு₃ணந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருபையைக் கொண்டாடுமவர்கள்; ஈஸ்வரனைக்(யும்) கொண்டாடுகிறது தானுண்டானபோது ஜக₃த்துண்டாய், இல்லாதபோது இல்லையாமென்றிட்டிநே; அப்படியே க்ருபாகு₃ணமில்லாதபோது கு₃ணந்தரங்களும் அகார்யகரமாய், இது கூடினவாறே கார்யகரமாயிருக்கையாலே இத்தையே கொண்டாடாநிற்பவர்கள்; அப்படியே தே₃வதாந்தரங்களிற் காட்டில் ஈஸ்வரன் கொண்டாட்டத்துக்கு, விஷயமானாப்போலேயாய்த்து கு₃ணந்தரங்களிற்காட்டில் இது கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானபடி.

மநஸ்தத்த்வம் இந்த₃ரியாந்தர்ப்பூ₄தமாயிருக்கச்செய்தேயும் இது ஸஹகாரியாகாதபோது இந்த₃ரியவ்யாபாரம் கூடக்காணமை லோகத்திலே கண்டுபோகிறுப்போலே இந்த க்ருபையும் கு₃ணந்தர்ப்பூ₄தமாகிலும் இது ஸஹகாரியாதபோது சேதநரளவில் கு₃ணந்தரங்கள் ஜீவிக்கையாகாது. ஸ்வரூபமும் நித்யம், கு₃ணங்களும் நித்யங்களாயிருக்கச்செய்தே இவனுடைய ஸம்ஸாரஸம்ப₃ந்த₄ம் ஒழுக்கறாமல் நடக்கையாலே, அததை மாற்றி இதனை உத்தரிப்பித்தது க்ருபாகு₃ணமாகையாலே அததையாய்த்து முமுக்ஷுக்கள் கொண்டாடுவது.

ஸக்தனுக்கும் க்ருபைவேணும்; அஸக்தனுக்கும் க்ருபைவேணும்;

செய்கிறார் (ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் ஸேஷவ்ருத்தி ஸேஷமிநே) என்று.

அடியவரென்று புருஷார்த்த₂த்தைச்சொல்லி, அருள்கொண்டாடுமென்று க்ருபையைச் சொல்லுகையாலே கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்த₂த்துக்கு ஸாத₄நம் அவனுடைய க்ருபையென்றிருக்குமவர்களென்றபடி. கு₃ணந்தரங்களெல்லாம் கிடக்க, அவனுடைய க்ருபாகு₃ணத்தைக் கொண்டாடுகிறதென்னென்ன, ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனையும் கொண்டாடுகிறதென்று தொடங்கி). க்ருபாகு₃ணத்தைக் கொண்டாடு கிறதுக்கு ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாகப் பின்னையுமொரு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (தே₃வதாந்தரங் களிற்காட்டிலென்று தொடங்கி). இதுக்குத் தாத்பர்யம், தே₃வதாந்தரங்களுக்கு ஈஸ்வரனையொழிய ஸ்வயமேவ ப₂லப்ரத₃த்வஸக்தியில்லாமையாலே தே₃வதாந்தரங்களிற் காட்டில் ஈஸ்வரன் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமானாப்போலே க்ருபாகு₃ணத்தையொழிய கு₃ணந்தரங்களுக்குக் கார்யகரத்வமில்லாமையாலே கு₃ணந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருபாகு₃ணம் கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயமாயிருக்குமென்றபடி.

இதுவும் கு₃ணங்களுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்க, இத்தையொழிய கு₃ணந்தரங்கள் கார்யகரமாகமாட்டாதென்று சொல்லுகிறதென்னென்ன, இது ஸஹகாரியாதபோது மாட்டாதென்னுமதை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்தத்த்வமென்று தொடங்கி). (ஜீவிக்கையாவது) என்றது - ஜீவநஸாத₄நமாகாதென்றபடி.

ஸக்தனுக்கு நம்மைப் பெறுகைக்கு இப்படி வருத்தப்பட்டு ஸாத₄நாநுஷ்ட₂நம் பண்ணுவதேயென்னுமவன் நெஞ்சில் ஈரப்பாடாய்த்து ப₂லசேஷமாவது; அந்த ஈரப்பாடாய்த்து அவனை ப்ரீதனாக்குவதும்; அஸக்தனுக்கு, “நார்ச்சயநாதெ₃ள ஸ்துதௌ ந ச” (வி.பு.5-7-70) என்றால் “க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத₃” (வி.பு.5-7-70) என்னும்படியிருக்கும்; அங்கு அவனுடைய அநுஷ்ட₂நம் கண்டு பிறக்கிற க்ருபை; இங்கு ஆகிஞ்சந்யம்கண்டு பிறக்கிற க்ருபை. “ஸ்வக₃தமானதொன்று ஸாத₄நமாக வேண்டாவோ? பரக₃தமான கு₃ணம் ஸாத₄நமாம்படியென்?” என்ன, பரக₃தமேயாகிலும் “அருள்பெறுவாரடியார்” என்கிறபடியே ஆஸ்ரயம் அவனாய், விஷயம் இவனாயிருக்கும்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) அன்றிக்கே, அருளைத் தங்களுக்கு அவஷ்டம்ப₄மாகக்கொண்டு நடையாடுமவர்கள்; இவனுக்கு ஊன்றுகோலான தும், விரோதி₄களைச் சே₂தி₃த்துத்தருவதும் அருளேயாய்த்து; “அருளென்னும் தண்டு” (பெரிய.திருவ.26) என்றும், “அருளென்னும்வொள்வாள்” (பெரிய. திரு.6-2-4) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவர் தம்முடைய ப்₃ராஹ்மண்யம் தோற்றத் தண்டென்கிறார். இவர் தம்முடைய க்ஷாத்ரம் தோற்ற வொள்வாளென்கிறார். ஆகையாலே இவர்கள் ப₄க்த்யாதி₃களை அவஷ்டம்ப₄மாக்குதல், அஸங்க₃ ஸஸ்த்ரத்தைத் கொண்டுதிரிதல் செய்யுமவர்களல்லர். அவனும் தனக்கு ப₃லாதி₃ கு₃ணங்களுண்டேயாகிலும், உபகரணபூர்த்தி உண்டேயாகிலும் இக்ருபை கொண்டேயாய்த்து ப₂லப்ரத₃னுவது; ஆகையாலேயாய்த்து “பாழியாழியா

அஸக்தனுக்கொழிய ஸக்தனுக்கும் க்ருபைவேணுமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்தனுக்கும் க்ருபைவேணுமென்று தொடங்கி). நிக₃மிக்கிறார் (ஸ்வக₃தமித்தயாதி₃).

அருள்கொண்டாடு மடியவரென்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அருளைக் கொண்டாடுகிற அடியவரென்னுதல், அன்றிக்கே அருளை ஆலம்ப₃நமாகக் கொண்டு, ஆடும் – ஸஞ்சரிக்கிற அடியவரென்னுதல். (அவஷ்டம்ப₄ம்) ஆலம்ப₃நம். “அருளென்னும் தண்டால்” என்றும் “அருளென்னுமொள்வாளருவி” என்றும் மேலருளிச்செய்கிற சந்தைகளைக்கடாக்ஷித்துக் கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஊன்றுகோலானதுமென்று தொடங்கி). தண்டாகையாலே ஊன்றுகோலாயிருக்கும்.

ஆழ்வார் உபஸாந்தராகையாலே ப்₃ராஹ்மண்யம் தோற்றவென்கிறார். இங்ஙனன்றுகில் நம்மாழ்வாரை ப்₃ராஹ்மண்யம் தோற்றவென்றும், திருமங்கையாழ்வாரை க்ஷாத்ரம் தோற்றவென்றும் சொல்லப்போகாதென்றபடி. க்ருபையே ஆலம்ப₃நமும் வாளுமாக உடையவராகையாலே ப₄க்த்யாதி₃யுபாயங்களை உபாயமாக்குதல், விஷயவிரக்தியை உபாயமாக்குதல் செய்யாரென்றபடி. (அஸங்க₃ஸஸ்த்ரம்) என்றது – விரக்தியாகிறவாளைச் சொல்லுகிறது. ப₂லத்தைக்கொடுக்கும்போது ஈஸ்வரன்றனக்கும் க்ருபையே ஸாத₄நமென்கிறார் (அவன்றனக்கென்று தொடங்கி). (உபகரணபூர்த்தி) என்றது – திருவாழி தொடக்கமான தி₃வ்யாயுத₄ங்களை. ப₃லாதி₃கு₃ணங்களும் உபகரணமான திருவாழியுமுண்டானாலும் க்ருபையே ஸாத₄நமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே

னருளே நன்று” (பெரிய.திரு. 1-1-4) என்னவேண்டிற்று.

(இன்புற) அவர்கள் ப்ரீதியைப்பெற; அவர்கள் பண்டே அருள்கொண்டாடும் அடியவரேயாகிலும், இவ்வர்த்த₂ம் ஆப்தரான ஆழ்வாரருளிச்செய்யப்பெற்றோமே யென்று ப்ரீதரானவர்கள். ராக₃ஸித்₃த₄ம் விதி₄ஸித்₃த₄மாகப்பெற்றோமேயென்று ப்ரீதரானவர்கள்.

(அருளிணைவ்வருமறையின் பொருள்) மறையின் அந்த அரும்பொருளை அருளிணை. (அப்பொருளை) “கருணை ஸாத₄நம், கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂ம்” என்கிறவப்பொருளை. “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” (திருவாய்.3-3-1) என்பது, “அடியையடைந்தருள்கூடியுய்ந்தவன்” (திருவாய்.7-2-11) என்பதாய் இவற்றை உபதே₃ஸிக்கை; (பொருளை அருளிணை) தாம் வாக்யோச்சாரணம் பண்ணமாட்டாமையாலே பொருளையருளிணை.

(அ-அரும்-பொருளை-அருளிணை) ப்ரவ்ருத்திஸீலர்க்குட்பட அரிதான வர்த்த₂த்தை நிர்ந்தே₃ஷரான ஸத்துக்களுக்கு அருளிணை. அதுதான் ஸ்வார்த்த₂த்தை பே₃தி₄ப்பியாநிற்க இவர் வெளியிடவேண்டிற்றென்னென்ன, (மறை) ரஜஸ்தம:ப்ரசுரர்க்கு ஸ்வார்த்த₂த்தை மறைத்து ஸத்த்வப்ரசுரர்க்கு பே₃தி₄க்கும்படி “மறையாய நால்வேத” (திருவாய்.3-1-10)மாகையாலே அவ்வர்த்த₂த்தை வெளியிட்டார்.

யாயிற்றென்று தொடங்கி). பாழியென்றது - ப₃லமாய், ப₃லத்தையுடையவென்றபடி. இது மற்றை கு₃ணங்களுக்குமுபலக்ஷணம்.

க்ருபாவைப₄வத்தைமுன்னே அறிந்திருக்குமவர் இப்போது நலமாக ப்ரீதியைப்பெறவென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பண்டேயருள் கொண்டாடு மடியவரேயாகிலுமென்று தொடங்கி). மறையில் அந்த அரும்பொருளை அருளிணைன்றந்வயம். “அவ்வரு” என்கிறவிடத்தில் அகாரம் பொருளுக்கு விசேஷணமாகையாலே அப்பொருளையென்று பதே₃பத₃நம் பண்ணுகிறார் (அப்பொருளையென்று); அப்பொருளையென்றது - அந்தப்பொருளையென்றபடி. அதாவது - ‘கருணை ஸாத₄நம், கைங்கர்யம் புருஷார்த்த₂ம்’ என்ற அந்தப்பொருளையென்றபடி. இந்தப்பொருளை எங்கே காட்டினாரென்னவருளிச்செய்கிறார் (வழுவிலாவடிமைசெய்ய வென்று தொடங்கி). மறையருளிணைன்னுதே, பொருளையருளிணைன்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாம்வாக்யோச்சாரணம் பண்ணமாட்டாமையாலே யென்று தொடங்கி). தாமென்றது - நம்மாழ்வாரை.

(ப்ரவ்ருத்திஸீலர்க்குட்படவரிதானவர்த்த₂த்தை நிர்ந்தே₃ஷரான ஸத்துக்களுக்கு அருளிணை) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் “உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவரருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது” என்கிறபடியே உபாயாந்தரநிஷ்ட₂ருக்கு ருசியில்லாமையாலே நெஞ்சில்படவரிதானவர்த்த₂த்தை நிர்ந்தே₃ஷராகையாலே ருசியுண்டான ஸத்துக்களுக்கு அருளிணைன்றபடி. (ப்ரவ்ருத்திஸீலர்க்குட்படவரிதான) என்றது - உபாஸகர்க்கு நெஞ்சில்படவரிதானவென்றபடி. வேத₃மாகையாலே (ஸ்வார்த்த₂பே₃தி₄)

இவர் இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகிறவிடத்தில் என்ன ஸப்₃த₃மு₃க₂த்தாலே வெளியிட்டதென்ன, (அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ்பாடினான்) அந்த ஸஹஸ்ரஸாக₂ப்ரதிபாதிதமான அர்த்த₂த்தை ஸஹஸ்ரக₃த₂ாமு₃க₂த்தாலே வெளியிட்டார். (தமிழ்பாடினான்) “து₃ர்ப்பே₃த₄ா வை₃தி₃கா₃ஸ்ப₃த₃ா:” () என்று து₃ர்ப்பே₃த₄மான வே₃த₃ஸப்₃த₃ம் போலன்றின்கே த்₃ராவி₃ட₃ப₄ாஷையாலே வெளியிட்டார். (ஆயிரமின்தமிழ்பாடினான்) ப்ரணவம்போலே அதிஸங்க்₃ரஹமாதல், மஹாப₄ாரதம்போலே அதிவிஸ்ருதமாதலன்றிக்கே ஆயிரமின்தமிழாகப்பாடினார். (இன்தமிழ்பாடினான்) அவன் சொன்னதும் அறியலாயிருக்கச்செய்தே, அது வரைமுறுகலாயிருக்கும். இது செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாயிருக்கும். (பாடினான்) “வேட்கையால் சொன்ன பாடல்” (திருவாய் 4-10-11) என்கிறபடியே தம்முடைய அநுப₄வாநந்த₃ஸாக₃ரத்துக்குப் பரிவாஹ ஸு₄வசநங்களைப் பண்ணினார்.

ஆனால் ஒரு புருஷபு₃த்தி₄மூலமாக வந்தவிது ப்ரமாணமாம்படியெய்யென்ன, தாம்சொன்னாராகிலன்றே அது சொல்லவேண்டுவது. அவனுடையவருள் மூலமாகச் சொன்னவராகையாலே அது சொல்லப்போகாது. “மோஹஸாஸ்த்ராணி காரய” (வராஹபுராணம் 10-36) என்கிற அந்த நிக்₃ரஹமடியாக வந்ததன்றே இது. தெரியச்சொன்ன ஆயிரமாகையாலே அருளடியாக வந்ததாயிற்று. ‘ஆம்முதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி என்நாமுதல்வந்து புகுந்துநல்லின்கவி, தாமுதல் பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்ன என்வாய்முதலப்பனை’ (திருவாய் 7-9-2) என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தாரிதே.

(அருளித்யாதி₃) “தன்புகழேத்த வருளி₃னான்” என்று ஆழ்வாரருள் கொண்டு அவருடைய புகழை ஏத்தினாப்போலேயாயிற்று ஆழ்வாரும் அவனுடையவருள் கொண்டு ஏற்கும்பெரும்புகழாயிரத்தைப்பாடிற்று; இவர்தாம் நெடியானருள் சூடும்படியானாகையாலே அருளொழிய இவர்க்குக் கைம்முதலில்லையே.

(அருள்கண்டிர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே) அவருடைய அருளன்றே இந்த லோகத்திலதிஸாயிதமாயிற்று. (பாடினானருள் கண்டிர்வ்வுலகினில் மிக்கது)

என்றது. “ஸஹஸ்ரவர்தமா ஸாமவே₃த₃:” () என்கையாலே ஸாமவே₃த₃ம் ஸஹஸ்ரஸாக₂யாயிருக்கும். திருவாய்மொழி ஸாமவே₃த₃ஸ்த₂ாநமாகையாலே ஸஹஸ்ரஸாக₂யையும் ஆயிரம் பாட்டாயருளிச்செய்தார். (வரைமுறுகல்) கடி₂நம்.

இப்ரப₃ந்த₄ மருளிச்செய்ததுக்கு மூலம் அவனென்னதே “அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ்பாடினான்” என்று அருளையே மூலமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மோஹஸாஸ்த்ராணி காரய) என்று தொடங்கி. அவனருளடியாகப் பாடினாரோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆம்முதல்வனென்று தொடங்கி). “தமிழ்பாடினானருள்” என்கையாலே ஸூ₃ஸை₃ஸை₃த₃யாபாத்ரம்- அக்டோபர் 2009

பாட்டுமன்று, பாடினவருமன்று, பாட்டுக்கடியானவருளமன்று, இவரருளாய்த்து. (இந்தமிழ் பாடினானியாதீ) வரைமுறுகலான ஸ்ரீகீதை சொன்னவனுடைய அருளன்று. அவன்நெறியெல்லாமெடுத்துப் பாடினவிடத்திலும் அகப்பட்டாரும் அகப்படாதாருமாயிற்று. இவரருள் அப்படியன்றியிலே ஊரும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல் அவனுடைய பேரும்தார்களுமே பிதற்ற(திருவாய் 6-7-2)ப்பண்ணிற்றாயிற்று.

(அருளியாதீ) “நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி” (திருவாய் 4-8-6) “நெறியுள்ளியுரைத்த-அம்பகவன்” (திருவாய் 1-3-5) என்று தான்தோன்றியான தன்னுடைய ஜ்ஞாநங்கொண்டு சொன்ன தன்றிக்கே அவனுடையவருள் கொண்டபாடின தன்னேற்றமுண்டே இவரருளுக்கு.

(இன்றமிழ் பாடினானருள் கண்டிரிவ்வுலகினில் மிக்கது) “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்” (திருவாய் 10-6-11) என்று அந்த லோகத்தில் இவருடைய பாட்டுமிக்காப்போலே இந்த லோகத்தில் இவருடையவருள் மிக்கது. இங்கு அருள்மிக்கு அங்கு பேராகம் மிகும்படியிறே லோகஸ்வபாவங்களிருப்பது. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) அவனுடையவருள் ஆழ்வாரளவிலே சுவறிவிட்டது. இவருடையவருள் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணாநின்றது; அவனுடைய அருளைக் கொண்டாடுமவர்கள் அடியவர்களாய், இவரருள் லோகமடங்கக் கொண்டாடும்படி தேஜிஷ்ட்டுமாயிற்று.

(ஆயிரமியாதீ) ஸ்ரீகீதைசொன்ன க்ருஷ்ணனென்றால் கையெடுப் பாரில்லை; திருவாய்மொழிபாடின ஆழ்வாருடைய ஊரின் பேரைக்கேட்க இருந்ததேகுடியாகக் கையெடாநின்றது. திருவாய்மொழி கேட்டால்

கீதையைச் சொன்னவனுடையவருளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவனருளடியாக அருளிச்செய்கையாலே தான்தோன்றியான ஜ்ஞாநத்தாலேசொன்ன கீதைபோலன்றிக்கே இவருடைய க்ருபைக்கு அதிஸயமுண்டென்றபடி.

“இவ்வுலகினில் மிக்கது” என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கேட்டாரார் வானவர்களென்று தொடங்கி). இங்கே அருளும் அங்கே பேராகமும் மிகவேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இங்கருளியாதீ). க்ருபை துக்கிதகளுக்காகையாலே இங்கு அருள்மிக்கிருக்குமென்றபடி.

ஸாம்ராஜ்யம்பண்ண என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அவனுடைய அருளைக் கொண்டாடு மவர்களென்று தொடங்கி). ஆயிரமென்று கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் ஆயிரத்துக்குள்ளே திருநாமப்பாட்டு உண்டாகையாலே அஞ்சலி பண்ணுமவர்களென்றபடி. க்ருஷ்ணனென்றால் கையெடாதிருப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்மொழி கேட்டாலென்று தொடங்கி). இத்தால் க்ருஷ்ணன் ஈஸ்வராபிமாநியாகையாலே கையெடாரென்றபடியாய்த்து.

ஈஸ்வராபி₄ மாநிகளைக் கையெடார்களிறே. (கண்டீர்) இவ்வம்ஸம் நான் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? ப்ரத்யக்ஷமன்றே. (கண்டீர்) அவனுடைய அருள் ஸாஸ்த்ரக்₃ம்யம். இது ப்ரத்யக்ஷஸித்₃த₄ம்.

(இவ்வுலகினில் – கண்டீர்) இப்போது இவ்வுலகத்தில் கண்டிகோளே. அந்த லோகத்திற்போனால் அங்குக்காண்கிறிகோள். (இவ்வுலகினில் மிக்கது) இந்த லோகத்தையும் ஆழ்வாருடைய அருளையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் அதிலும் விஞ்சியிருப்பது இவரருளன்றே. கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோவென மிளிரும்படி(திருவிரு.60)யிறே இவருடைய கண்ணுடைமையிருப்பது.

**எட்டாம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார்
வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.**

கண்டீரென்று – இந்த லோகத்திலே கண்டிகோளே. இது ப்ரத்யக்ஷமன்றேவென்னு தல். அன்றிக்கே, அருள்கண்டீரென்று முழுச்சொல்லாய் இந்த லோகத்தைப்பற்ற விஞ்சியிருக்கிறவருள் கண்டீரென்றதல். இவ்வருள் கண்டீரென்கையாலே – அவனருள் காணவில்லையென்று விவக்ஷித்தருள்கிரார் (இப்போதிவ்வுலகத்திலித்யாதி₃). இவ்வுலகினில் மிக்கதென்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது – இந்த லோகத்திலே அதிஸயித்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இந்த லோகத்திற்காட்டில் விஞ்சியிருக்குமென்னுதல். அப்படி விஞ்சியிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிரார் (கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோவென மிளிருங்கணென்று தொடங்கி). கண்ணென்றது – க்ருபை.

எட்டாம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அரும்பதும் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம்பாட்டு

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட் பொருள்
நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச் சடகோபனென்னம்பிக்காள்
புக்க காதலடிமைப் பயனன்றே.

நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம்

அவ.- ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸகல வேத₃தாத்தர்யமான ப₄ாக₃வதஸேஷத்வத்தை “பயிலும்சுடரொளி” (திருவாய் 3-7) “நெடுமாற்கடிமை” (திருவாய் 8-10) என்கிற இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் அருளிச்செய்து என்னெஞ்சினுள்ளே நிறுத்தினென்கிறார்.

வ்யா.- (மிக்கவேதியர்) எம்பெருமான் பக்கலிலே ஜ்ஞாநப₄க்திகளைப் பூர்ணமாகவுடைய வைதீகர்; “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தே₃வா:” (புருஷஸூக்தம்) என்கிறபடியே. (வேதத்தினுட்பொருள்) வேதத்துக்கு ப்ராணான ப்ரமேயம் திருவாய்மொழி. திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம் பயிலும்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை. (நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) பண்ணொடும் இசையோடும்பாடி என்னெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டி₂ப்பித்தான். கல்லைக்குழித்து நீரை நிறுத்துவாரைப்போலே கிடீர் செய்தது.

(தக்கசீரித்யாதி₃) எல்லாமேன்மையும் சொன்னாலும் தகுதியான ஆழ்வார். எல்லாம் சொன்னாலும் அங்குத்தை ப்ரப₄ாவத்தை எல்லைகாணவொண்ணாதபடியிறே ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. (ஆள்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே) இவர் திருவடிகளிலுண்டான ப₄க்தியன்றே இவருக்கு அடியேனானதிலுண்டான ப்ரயோஜநம்.

எட்டாம்பாட்டின் நஞ்சீயர் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸந்நிவேஸத்தைக் கண்டு திருநாமமிட்டாரோ, அதுபோலே திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியான ஸ்ரீமதுபயவே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமியும் ஸிசுவினுடைய வடிவழகைக்கண்டு ஸௌம்யநாராயணன் என்று திருநாமமிட்டார். 'நாராயணன்' என்று பெயரிடாமல் 'ஸௌம்ய' என்று அடைமொழியிட்டதற்குக் காரணமுண்டு. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பராஸரமஹர்ஷி வஸதி ஹ்ருதி₃ ஸநாதநே ச தஸ்மிந் ப₄வதி புமாந் ஜக₃தோஸ்ய ஸௌம்யரூப:। க்ஷிதிரஸமதிரம்யமாத்மநோSந்த: கத₂யதி சாருதயைவ ஸாலபோத:॥ (3-7-25)

என்ற ஸ்லோகத்தில் “எப்படி நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்த ஆச்சாமரம் தன்னுடைய அழகிய தோற்றத்தினாலேயே தான் நிற்கும் பூமியின் ஸாரத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறதோ, அது போலே உலகுக்கெல்லாம் அழகிய தோற்றமுடைய ஒருவன், தனது ஸௌம்யமான (இனிதான்) தோற்றத்தினாலேயே நெஞ்சில் நித்யவாஸம் செய்யும் எம்பெருமானை வெளிப்படுத்துகிறான்” என்று கூறியதனைத் தமது திருவுள்ளத்தில் கொண்ட ஸ்ரீ.உ.வே.கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி, தன்னுள்ளே எம்பெருமானைக் கொண்டிருப்பதனாலேயே இக்குழந்தை ஸௌம்யரூபத்துடன் விளங்குகிறது என்று அறுதியிட்டு, இவருக்கு ஸௌம்யநாராயணன் என்று திருநாமமிட்டார் போலும்.

“ஆராத₄நாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராத₄நம் பரம்
தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீ₃யாராத₄நம் ந்ரூப! ॥”

(அரசனே! மற்ற எல்லா ஆராதநங்கனையும் விடச் சிறந்தது விஷ்ணுவினுடைய திருவாராதநம். அதைவிடச் சிறந்தது அவனடியார்களை ஆராதிப்பது) என்ற பாத்மோத்தர வசனத்தையொட்டி, பெரியஸ்வாமி திருமாலடியார்களைப் பூசிப்பதிலேயே மிகுந்த ஊற்றமுடையவராய் எழுந்தருளியிருந்தார். வர்த்தமாநஸ்வாமி “பிது: ஸதகுணம் புத்ர:” என்று திருத்தகப்பனாரிலும் விஞ்சிய குணங்கையுடையராய், ததீயாராதந கைங்கர்யத்தில் அவரைக் காட்டிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளார்.

ஆபிப₃ந்நிவ சக்ஷா₄யாம் ஆவ்ருண்வந்நிவ சேதஸா

ஆத₃ராத₃தி₂தம் பஸ்யந் ஆசரேத யதே₂சிதம்॥

(கண்களால் பருகுபவன் போலவும், மனத்தால் சூழ்பவன் போலவும், அன்போடு அதிதியான ஸ்ரீவைஷ்ணவனைப் பார்த்து, தக்கபடி உபசாரம் செய்யக்கடவன்.) என்பதற்குச் சேர ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பவர் நம்ஸ்வாமி.

இவர் சுமார் முப்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் புத்தூர் ஸுதர்ஸனர் ஸ்வாமியிடம் கைங்கர்யம் செய்துவந்தவர். “ராமஸ்ய த₃க்ஷிணோ ப₃ஹு:” என்று இனையபெருமாள் பெருமாளுக்கு வலது திருக்கையாகவிருந்தது போலே, ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமிக்கு வலத்திருக்கை எனத்தக்கவர் நம்ஸ்வாமி.

ஸ்ரீ.உ.வே.வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்தநரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி, உபயவேதாந்த ஆசார்யபீடப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவிருந்தபோது அவருக்குப் பலவிதத்திலும் உதவிபுரிந்தவர் வர்த்தமாநஸ்வாமி. நமது ஸ்ரீஸௌலேஸதயாபாத்ரம் பத்திரிகையும் ஷே ஸ்வாமியின் அநுக்ரஹமடியாகவே வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது.

கோயில்வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமியிடம் பகவத்விஷயம்,

ரஹஸ்யக்ரந்தங்கள், மற்றும் பலக்ரந்தங்களையும் வரியடைவே காலக்ஷேபமாகக் கேட்டவரிவர். 49ஆம் பட்டம் ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் ஸ்வாமியிடம் அருளிச்செயலை அதிகரித்து, கோயில் நாலாயிர அதுயாபகராக எழுந்தருளியிருப்பவர். ஸம்பந்தாயார்த்த விசேஷங்களைப் பெரியோர்களிடமிருந்து முறையாகப் பயின்றவராயினும் எப்போதும் 'மத்த: ப்ரத்யவர: கஸ்சிந்நாஸ்தி' என்றும், 'யான்சிறியன்' என்றும் கூறி நைச்யம் பாவிப்பவர். வித்வான்களின் ஸந்திதியில் இவருடைய விநயஸம்பத்தி வாசாம் அகோசரமாகும்.

இவர் இவ்வருடம் பெரியஸ்வாமியின் திருநக்ஷத்ரத்தை 'கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்' என்கிறபடியே உபயவேதக்ரந்தபாராயணங்கள், ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயஸதஸ், மற்றும் பல உபந்யாஸங்கள் ஆகியவற்றுடன் மிகச்சிறப்பாக நடத்தினார்.

அண்மையில் திருமலை அநந்தாண்பிள்ளை. ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிதிஸ்வாமி "திருவெள்ளறைக்குச் செல்பவர்கள் வர்த்தமாந மேலத்திருமாளிகை அம்மாளாசார்ய ஸ்வாமியை ஸேவிக்காமல், புண்டரீகாக்ஷணை ஸேவிக்கச் சென்றால், புண்டரீகாக்ஷண தனது திருக்கண்களை மூடிக்கொள்வன்' என்று கூறியது குறிப்பிடத்தக்கது. ஸுகாசார்யரும் அடியவரை வணங்காமல் அர்ச்சையை மட்டும் வணங்குபவனை ப்ராக்ருதன் என்றாரன்றே (பாகவதம் 11-2-47).

'வையம் மன்னி வீற்றிருந்து' என்கிறபடியே இந்த ஸ்வாமி நெடுநாள் எழுந்தருளியிருந்து ஸிஷ்யர்களை வாழ்வித்தருளவேண்டுமென்று வெள்ளறையான் தாள்களில் விண்ணப்பித்துக்கொண்டு, ஷே ஸ்வாமியின் பாதங்களுக்குப் பல்லாண்டு பாடி நிற்கிறோம்.

-ஆசிரியர்.

புத்தகவிமர்சனம்

ஸ்ரீமந்மணவாளமாமுனிகள் வைபவம், ஆசிரியர் - சடகோபஇராமாநுசதாஸர் (டாக்டர் எஸ்.வேலுமணி) பக்கங்கள் 387.

மணவாளமாமுனிகள் விஷயமான க்ரந்தங்கள் அனைத்தையும் பதிப்பித்து வெளியிட வேண்டுமென்ற பேரவாக்கொண்ட டாக்டரவர்கள் முதற்கண் மாமுநிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மிக எளிய தமிழ்நடையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். மிகவுயர்ந்த தாளில் அச்சடித்துள்ள இப்புத்தகத்தை, பல திவ்யதேசங்களில் எழுந்தருளியுள்ள மாமுநிகளின் வண்ணப்படங்கள் அணிசெய்கின்றன. நூலின் இறுதியில் மாமுநிகள் விஷய ஸ்தோத்ரங்கள் பொழிப்புரையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தமது பல அலுவல்களுக்கிடையே இந்நூலினை எழுதி, மிகநேர்த்தியாகச் சிறந்தமுறையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள டாக்டரவர்களின் திருப்பணி மேலும் தொடர மாமுனிகள் அருள்புரிவாராக.